

விடுதலை

காக்காலன்

Handwritten signature or mark in the bottom left corner.

மெழுகுவார்த்தி

— க ரி காலன் —

சுதந்திரன் வெளியீட்டகம்

194 ஏ, பண்டாரநாயக்க மாவத்தை,

கொழும்பு - 12.

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள் :

- * ஏன் எதிர்க்கிறோம் சமசுமாலிஸ்டுகளை? (1960)
- * ஏன் தமிழரசு? (1965)
- * அண்ணா — ஒரு நோக்கு (1969)
- * A REFERENDUM (1975)

மெழுகுவர்த்தி

ஆசிரியர் : கரிகாலன்

வெளியீடு : சுதந்திரன் வெளியீட்டகம்

194 ஏ, பண்டாரநாயக்க மாவத்தை,

கொழும்பு—12.

விலை : ரூபா 5.00

தேதி : திசம்பர், 1977

உள்ளே

- (1) 'கண்டறியாத' நாகநாதன்.
- (2) பிள்ளைத் தமிழ்.
- (3) 'நம்பிக்கெட்ட' நாகநாதன்.
- (4) வீரமும் களத்தே போக்கி.....
- (5) சிரிப்பும் கொதிப்பும்.
- (6) 'நட்டாமுட்டி' நாகநாதன்
- (7) 'மூத்தண்ணன்' நாகநாதன்.
- (8) வீமனும் அபிமன்யுவும்.
- (9) 'நாகா'ஸ்திரம்.
- (10) "கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்"
- (11) சகோதரத்துவ சாம்ராஜ்யம்.
- (12) அடியார்க்கு நல்லார்.
- (13) 'விகடகவி' நாகநாதன்.
- (14) எம்மதமும் சம்மதம்.
- (15) இரட்டைத் தேர்தல்கள்.
- (16) தடுப்புக்காவலில்.....
- (17) மருத்துவர் மான்மியம்!
- (18) உத்திகளும் சித்திகளும்.
- (19) சோதனையும் வேதனையும்.
- (20) இலட்சியப் பாசறை.
- (21) சொல்லேர் உழவன்!
- (22) சுமைதாங்கி.
- (23) இளந்தமிழர்.
- (24) தந்தை மகற்காற்றும்.....
- (25) மெழுகுவர்த்தி.

விதப்புரை

ஈ. பொ. சிவஞானம், புனித ஜார்ஜ் கோட்டை,
துணைத் தலைவர், சென்னை—9.
தமிழ்நாடு சட்டமன்ற மேலவை. 28-11-1977.

திரு. கரிகாலன் அவர்கள் இலங்கைவாழ் தமிழர்கள் மனம் கவர்ந்த தலைவரான அமரர் நாகநாதன் அவர்களின் அரசியல் வாழ்க்கையை ஓர் ஓவியமாகவே இந்நூலில் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார். உயிர்த்துடிப்புள்ள தமிழ்நடை. திரு. நாகநாதன் சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை படிப்பவர்களின் கண்களுக்குக் காட்சிப்படுத்துகிறார். “மெழுகுவர்த்தி” என்ற பெயர் நூலின் கதாநாயகனுக்கு பொருத்தமானதாகும். அருமையான பெயர்.

அரசியல் நூலாதலால், இலங்கைத் தலைவர்கள் சிலர்மீது தமக்குள்ள விருப்பு வெறுப்புக்களை ஒளிவு மறைவின்றி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நான் இலங்கை அரசியலில் நேரடியாகத் தொடர்புகொள்ள வாய்ப்பில்லாத ஓர் இந்தியக் குடிமகன். ஆகவே இலங்கை அரசியல் பற்றி இந்நூலாசிரியர் கூறியுள்ளதுபற்றி எதுவும் உறுதியாகக் கூறுவதற்கில்லை. ஆயினும், இலங்கைவாழ் தமிழினத்தாரின் உரிமையுணர்வுக்கு என்னுடைய—எனது தமிழரசுக் கழகத்தினுடைய—புரண ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நூலாசிரியர் அமரர் நாகநாதன் அவர்களிடம் எல்லையற்ற பற்றுக்கொண்டவராகக் காணப்படுகிறார்.

ரேன்றிலும், அவரைப்பற்றியும் நடுவுநிலைமையுடன்
விமர்சிக்க ஆசிரியர் தவறிவிடவில்லை. ஒரு சரித்திர
ஆசிரியனுக்குத் தேவைப்படும் அந்த உயர் பண்பு
தமக்கு உண்டு என்பதனைப் பல்வேறுநிலைகளில் வெளிப்
படுத்தியுள்ளார். ஆசிரியருக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

இவங்கைத் தமிழர்கள் இந்நூலை வாங்கி, மேலும்
பல நூல்களை வழங்குவதற்கு ஆசிரியரை ஊக்குவிக்க
வேண்டும். இந்த நேரத்தில் அமரர் நாகநாதனுக்கு
நூலாசிரியருடன் சேர்ந்து நானும் அஞ்சலி செலுத்து
கின்றேன்.

6. 11. 1941

என்னுரை

இந்நூல் டொக்டர் நாகநாதனின் வாழ்க்கை வரலாறு அல்ல. ஆரூண்டுக்குமுன் அன்னாரின் மறைவையொட்டி 'சுதந்திரன்' ஏட்டில் "நினைவில் நிற்பவை" என்ற தலைப்பில் இருபது தொடர் கட்டுரைகளை எழுதினேன். அவை "நான் கண்ட" நாகநாதனைப் பற்றியன. அவற்றின் கோவையே இந்நூல். இது ஒரு காத்திரமான வெளியீடல்ல என்பதை அறிவேன். எனினும், இக்கட்டுரைகளின் சுதாநாயகன் மிகுந்த காத்திரமான மனிதரே. அகவமேத யாகத்திலே அவதரித்த ஓர் அற்புதமான பிறவியல்ல; சாதாரண மனிதர்தாம். எனினும், அசாதாரணமான கோட்பாடுகளையும் செயற்பாடுகளையும் கொண்டவர். அதனால் மேலோங்கி நின்றவர்.

டொக்டரின் அரசியல் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் போது ஒரு கட்டத்தில் கணிசமான தூரத்திற்கு அவருடன் கூடிச்சென்ற வழிப்போக்கன் ஒருவனின் சில அனுபவங்கள் இவை. இதனால் அன்னாரின் பயணத்தின்போது உடன்சென்றவன் நான் மட்டுமே என்றே அவரின் பயணப் பரப்பு இவ்வளவுதான் என்றே பொருளன்று. டொக்டரின் உள்ளப்பள்ளியிலே உரிமையோடு உறங்கியவன் என்ற உறவினால் இதனை எழுதினேன்.

வாராவாரம் 'சுதந்திரன்' இதழ் அச்சேறிக்கொண்டிருக்கும்போதே ஆசிரியர் குரல் தொலைபேசியில் என்னைத் தூரத்தவும், 'இதோ முடிந்தது' என்று மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் இவை. அதனால், இதில் கோவையோ செறிவோ குறைவே. இவற்றை நூல்வடிவில் வெளியிட 'சுதந்திரன்' வெளியீட்டகம் முற்பட்டபோது கருத்துக்களைக் கட்டுப்பாடாக ஒழுங்குபடுத்த முயன்றேன். மனம்போன போக்கிலே எழுதப்பட்டவை. எனவே, இவற்றை வகைப்படுத்தவோ வரையறுக்கவோ முடியவில்லை.

டொக்டர் நாகநாதனை மையமாகக்கொண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கோத்தபோது சிலவேளைகளில் விலகி வெகுநூரம் சென்றிருக்கலாம். ஆயினும் என்ன? புதிய தலைமுறையினர் பழைய சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொள்ளட்டுமே.

மேலும், அன்று அவற்றை எழுதியவேளையில் பொருத்தமாகவிருந்த கருத்துக்கள் சில, தமிழ் மக்களின் இன்றைய ஒற்றுமையை ஊறுபடுத்திவிடுமோ என்றோர் அங்கலாய்ப்பும் ஏற்பட்டது. இந்தக் கவலையில், கண்களை உறுத்திய பகுதிகளை ஆங்காங்கே கத்தரித்துச் செப்பனிட்டேன். கட்டுரை முழுவதுமே வெட்டுண்டுவிடுமோ என்ற நிலையில் என் முயற்சியை மீளாய்வு செய்துகொண்டேன்.

கட்சியரசியற் கடப்பாடுகள் என்பவை ஒன்று, வரலாறு என்பது இன்னொன்று. வரலாற்றுக்கு முலாம் பூசுவதற்கு நான் யார்? துரோக சாம்ராஜ்யங்களின் சக்கரவர்த்திகளை தூய இலட்சியங்களின் தூதுவர்களாகவும், திவ்விய சிருஷ்டியிலே ஜனித்த தியாகபுருஷர்களாகவும் காட்டுவது அரசியல் தேவைகளுக்கு அனுசூலமாயிருக்கலாம். ஆனால், சரித்திரம் இந்தச் சாதுரியத்திற்கு இணங்காது. மேட்டுக்குடி நலன்களைக் கட்டிக்காக்க அவதரித்த இந்த மேதாநிலாசங்களினால் எம் தமிழ்க்குடி காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டது என்ற அம்மணமான வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு இனைய தமிழ்த் தலைமுறையினர் கூச்சப்படுவார்களா என்ன?

தனிப்பட்ட என் வாழ்வினும் வளர்ச்சியினும் மிக அக்கறைகொண்டிருந்தவர் டொக்டர். நான் சட்டவாதியாக சட்டத்தொழிலில் ஈடுபடவேண்டுமென விரும்பியோர் இருவர்: ஒருவர் என் தந்தை, மற்றையவர் டொக்டர். நான் அவ்விருப்பை நிறைவேற்றிய வேளையில் இருவருமே உலகில் இல்லை. சட்டத்தரணியாக உயர்நீதிமன்றத்தில் உறுதிமொழி எடுப்பதற்கு முன்பாக டொக்டரின் ஆசியைப் பெறுதற்கென மூன்று மெழுகுவர்த்திகளுடன் கனத்தை மயானத்திற்குச் சென்றேன். அன்னாரின் கல்லறையின்முன்னே மெழுகுவர்த்திகளை

கொளுத்திவைத்து முழந்தாளிட்டு நின்றபோது, அவர் மௌனம் சாதித்தார். அந்த மௌனம் என் காதை அடைத்தது. "Good luck my dear boy!" என்று பலத்த குரலில் உரப்பினர் போலும்.

இக்கட்டுரைகள் பிழையின்றி அச்சேறும்வண்ணம் இவற்றைத் தட்டச்சிலிட்டுத் தந்தவர் அலுவலக நண்பர் வே. சுந்தரம் அவர்கள். என் எண்ணத்துக் கிசைய அட்டை ஒவியத்தை அழகாக வரைந்தவர் அன்பர் வி. கே. அவர்கள். இவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிட முன்வந்த சுதந்திரன் வெளியீட்டகத்தினருக்கும், ஒத்துழைத்த அச்சக நண்பர்களுக்கும் என் நன்றி.

இந்நூலுக்கு மதிப்புரை தந்துள்ள தமிழ்நாடு மேலவைத் துணைத் தலைவர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் டொக்டர் நாகநாதனின் உற்ற நண்பராவார். தம் நேர நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் கட்டுரைகள் முழுவதையும் படித்து மனமுவந்து மதிப்புரை வழங்கிய மைக்காக சிலம்புச் செல்வருக்கு மிகுந்த நன்றியுடையேன்.

இந்நூல் வெளிவரும் வேளை ஒரு பொல்லாத வேளை. ஓகஸ்ட் 77, இனக்கொலையின் விளைவாக இன்னும் இரத்தம் கசிந்துகொண்டிருக்கும் இரண வடுக்களைத் தடவிக்கொண்டே பேயறைந்தாற்போன்று பிரமை பிடித்து நிற்கிறது தமிழினம். சவக்களை படிந்த அதன் சாயல் இன்னும் தேயவில்லை. அதற்கு நிவாரணமாக இந்நூலில் எதுவுமே இல்லையே என்பது என்னை உறுத்துகிறது. பழைய கதையொன்றின் புதிய பதிப்பே இந்நூல். இதில் எதைத்தான் கூறுவது? இவ்வாண்டு இனக்கொலையின் கூறுபாடுகளை அகிலம் அறியும்படி ஆங்கில நூலொன்றை எழுதுவதற்கு முனைப்புண்டு. முற்றுட்பெற்றால் மீண்டும் சந்திப்பேன்.

கொழும்பு.

அன்பன்
கரிகாலன்.

வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

பெயர்: இலங்கை முருகேசு விஜயரத்தினம் நாகநாதன்
 தோற்றம்: 31 - 1 - 1901.
 மறைவு: 16 - 8 - 1971.

கல்வி: யாழ்ப்பாணம் சுண்டிக்குளி மகலிர் கல்லூரி
 யாழ்ப்பாணம் பரி. யோவான் கல்லூரி.
 சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரி
 இங்கிலாந்து செல்ட்நாம் கல்லூரி
 இலண்டன் சென்.பா.தொலமியூஸ் மருத்துவமனை

பட்டங்கள்: எம். பி. பி. எஸ். (M. B. B. S.)
 எம். ஆர். சி. எஸ். (M. R. C. S.)
 எல். ஆர். சி. பி. (L. R. C. P.)

விளையாட்டுத்துறை:

கிரிக்கெட் (Cricket) ரக்பி (Rugby) ஹொக்கி (Hockey)

பொதுவாழ்வு — அமைப்புமுனையில்:

1946 - 1949 — பொதுச்செயலாளர்,
 அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ்,

1949 - 1952 — இணைச்செயலாளர்,
 இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி.

1952 - 1960 } — பொதுச்செயலாளர்,
 1962 - 1964 } இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி

1962 - 1965 — தலைவர், இலங்கைத் தொழிலாளர்கழகம்
 தலைவர், இலங்கை பஸ் தொழிலாளர்
 கழகம்.

1966 - 1971 — தலைவர், இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி.

— நாடாளுமன்ற முனையில்:

1947 - 1952 — மூதவை உறுப்பினர் (Senator)

1960 - 1970 — நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் (M. P.)

சிறைவாழ்வு: 1958 — வீட்டுக்காவல்
 1961 — தடுப்புக்காவல்.

நூலாசிரியர்: Ceylon Faces Crisis. (Co-author)
 The Language Problem.

(1) 'கண்டறியாத' நாகநாதன்

1952ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல். தமிழரசு மூவர்ணக் கொடியின் வர்ணத்திலே கண்ட கவர்ச்சியை கொடி விளக்கத்திலே காணமுடியாத சிறுவன் நான். இன்னும் அதிக வர்ணங்கள் இருந்திருந்தால் மேலும் நன்றாக இருக்குமேயென்று நான் கருதியதுண்டு. “தன் கையே தனக்குதவி—தமிழரசே நமக்குதவி” என்ற வாசகத்தைத் தாங்கிய சுவரொட்டிகள் யாழ்ப்பாணத் தொகுதி எங்கணும் ஒட்டப்பட்டிருந்ததை வாசித்திருக்கிறேன். அப்போது தமிழரசுக்கட்சியின் தேர்தல் சின்னமாகக் கை விளங்கியதே இவ்வாசகத்திற்குக் காரணம் என்பதைப் பின்னர்தான் அறிந்தேன். டொக்டர் நாகநாதன் என்பாரும் தேர்தலுக்கு நிற்பதாக அறிந்திருந்தேன். தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. பொன்னம்பலத்திற்கு அப்போதே கணிசமான எதிர்ப்பு உருவாகியிருந்தாலும், அன்று கிணற்றுத் தவளையாகவிருந்த நான் அவரை ராஜாதிராஜ ராஜகம்பீர தீர வீர பராகிரம அசகாய சூரனாக மனத்தில் உருவகப்படுத்திவைத்திருந்தேன்.

இந்த மயக்கம் 1952ஆம் ஆண்டுக் கட்டத்திலும் பல விஷயமறிந்த பெரியவர்களுக்கே இருந்ததென்றால், சிறுவன் எனக்கிருந்தது ஆச்சரியமல்ல. எனினும், 1952ஆம் ஆண்டில் படித்த வட்டாரங்கள் பல மயக்கந் தெளிந்திருந்தன. எனினும், என் தந்தைமார் தினசரிகளை வாசித்துவிட்டு திரு. பொன்னம்பலம் அவர்களின் சக்தியைப் பற்றிப் பக்தி சிரத்தையுடன் பாராயணம் செய்யத் தலைப்படுவதால், தமிழ்க்காங்கிரஸ் தலைவரின் மூர்த்தியை ஏற்கனவே நான் கண்டிருப்பினும் கீர்த்தியையுட்புப் பாரிய கற்பனைகளைச் செய்ததுண்டு.

அரியாலே :

ஆயினும் இக்கீர்த்தி எனக்கு கிளுகிளுப்பைத் தரவில்லை: ஓரளவுக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மையைத் தந்தது உண்மையே. காரணம், எமது வட்டாரம், எனது உறவினரில் துடிப்புள்ளோர் அனைவரும் சமசமாஜிகளே. தவிரவும், எமது வட்டாரத்தையொட்டித் தொடங்கும் அரியாலேப் பகுதி பல்லாயிரம் வாக்காளர்களைக் கொண்டது; பரம்பரையாக திரு. பொன்னம்பலத்தை எதிர்த்து நின்ற தகைமையுடையது. இன்று மட்டுமல்ல, அன்றா முடிசூடா மன்னகை விளங்கிய 1947 லும் நிலைமை இதுவே. 1953 ஆம் ஆண்டில் சமசமாஜ இயக்கத்தில் என்மனம் படிந்து சிறுவனாகவே கட்சி ஏடான 'சமதர்மம்' இதழில் எழுதத் தலைப்பட்டு விட்டேயுமீனும், 1952 தேர்தல் சமயத்தில் சமசமாஜ சித்தாந்தங்களை நான் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் சமசமாஜ, கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் யாழ்ப்பாணத் தொகுதியில் திரு. பொன்னம்பலத்தைத் தோற்கடிப்பதில் அக்கறை காட்டின. இதனால், தாம் அறிவித்திருந்த கட்சி வேட்பாளர்களான முறையே அ. விசுவநாதனையும், கே. வைகுந்தவாசனையும் போட்டியினின்றும் விலக்கிவிட்டு டொக்டர் நாகநாதனைத் தீவிரமாக ஆதரித்தன. எனது சமசமாஜ உறவினர்கள் டொக்டர் நாகநாதனை ஆதரித்தமையால், நானும் பாரியதொரு சக்தியான பொன்னம்பலத்தினை எதிர்க்கும் பலவீனமான ஒருவன் என்று கற்பனை செய்து கொண்டேன். தாழ்வு மனப்பான்மை மனத்தைக் கடித்ததும் உண்மை.

அன்று அரியாலே சித்திவிநாயகப் பிள்ளையார் வீதியில் தமிழரசுக் கட்சியின் தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டம். அதுவே 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாணத் தொகுதியில் கட்சியின் முதற்கூட்டம் என்றும்

நினைவு (அன்று அரியாலையாழ்ப்பாணத் தொகுதியினுள் இருந்தது. பின் 1960ஆம் ஆண்டு தொட்டு நல்லூர்த் தொகுதியுடன் சேர்க்கப்பட்டது.) டொக்டர் நாகநாதன் தமது செனேற் சபை உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்துவிட்டுத்தான் தேர்தலுக்கு நின்றாராயினும், வேட்பாளர் (அன்று 'அபேட்சகர்') செனேற்றர் நாகநாதனும் கூட்டத்தில் பேசுவாரென்றுதான் சுவரொட்டி விளம்பரத்தில் அறிவித்திருந்தனர். மற்றும் செனேற்றர் நடேசன், அமரர் வன்னியசிங்கம், சி. பொன்னம்பலம், அண்ணன் அமிர்தலிங்கம் ஆகியோரும் பேசவிருந்ததாக நினைவு.

கச்சேரியடியில் அமரர் வன்னியர் வீட்டுச் சந்தியிலிருந்து ஊர்வலம் புறப்பட்டது. வேடிக்கை பார்க்க நானும் சென்றிருந்தேன்—வீட்டுக்குத் தெரியாமல். இப்பன்னம்பலத்தை ஏற்கனவே பார்த்துவிட்டேன் அவரோடு போட்டியிடும் நாகநாதன் என்பாரையும் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல். அமரர் வன்னியரின் வீட்டில் அப்போதும் அவர்தான் குடியிருந்தாரோ என்பது தெரியவில்லை. எனிலும் எனது சமசமாஜ உறுபினர்கள் அவ்வீட்டிலிருந்து தமிழரசு மூவர்ணக் கொடிகளை எடுத்து ஊர்வலத்தில் செல்லும் சிறுவர் களிடை மனியோகித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பிற்பாட்டு

டொக்டர் நாகநாதனைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில், ஊர்வலத்தின் பின்னணியில் நின்ற பேராயர் குழாத்தில் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஆவரா? ஆவரா? என்று டொக்டரை அடையாளங்காணப் போராடிக்கொண்டு நின்ற எனது கையில் எனது உறுபினர் மூவர்ணக்கொடியொன்றைக் கொடுத்து முன்னணிக்கு அனுப்பினிட்டார். டொக்டரைக் காணமுடியவில்லையென்ற ஏக்கம் பிறந்தாலும் அந்த ஊர்வலத்

தில் நானும் ஒருவனாகக் கணிக்கப்பட்டு என் கையிலும் ஒரு கொடி தரப்பட்டது எனக்குப் பெருமையாகவிருந்தது. யாரோ ஒரு விஷயமறிந்த இளைஞர் முற்பாட்டில் முழுக்கிய கோஷத்தை பிற்பாட்டில் உரக்கக்கூவிக்கொண்டே சென்ற சிறுவர்களில் மிகவும் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டவன் நான். “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” “எங்கள் அரசு தமிழரசு” “தமிழா தூங்காதே” “எங்கள் நாதன் நாகநாதன்” நாகநாதனுக்கு ஜே’ போன்று சுலோகங்கள் வாணைப் பிளந்தன. இவற்றுள் சில கோஷங்களைச் சமசமாஜிகள் அன்று எப்படிச் சீரணித்தனர் என்பதையிட்டு எனக்கு இன்றும் வியப்பே.

கொடிதாங்கிச் சென்றாலும் டொக்டா நாகநாதனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆர்வம் இடையிடையே மேலெழுந்ததால், நான் ஊர்வலத்தில் பின்னடித்ததும் ‘கொடி முன்னுக்கு’ என்ற குரலுடன் வலிய கரங்கள் என்னைப் பிடித்து முன்னே தள்ளியதும் அடிக்கடி நடந்த குறுக்கீடுகள். இதனால் கொடியிலும் சற்று வெறுப்பேற்பட்டாலும், ஊர்வலம் எங்கள் வீட்டுச் சந்திக்கு வந்து விட்டதாலும், இரு மருங்கிலும் எனது உறவினர்கள் நின்று வேடிக்கை பார்த்ததாலும் நான் மிகவும் உற்சாகத்துடன் உரக்கக்கோஷித்துக்கொண்டே கொடியைத் தாங்கி நடந்தது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. ஆனால் சந்தியில் நின்று என் தந்தையார் என்னை கண்டு பொருமிக்கொண்ட சங்கதி பின்னர்தான் தெரியவந்தது.

‘செனேற்றர்’ நடேசன்:

ஊர்வலம் கோவில் வீதியை வந்தடைந்ததும் சேறிந்த மணற்பரப்பில் கூட்டம் தொடங்கிற்று. எங்கள் கொடியையேக் கூடக் கொண்டுள்ளோம். கூட்டத்திற்கு முன்னால் மேயர் சி. பொன்னம்பலம் தலைமை தாங்கியதாக நினைவு. செனேற்றர் நடேசன்

பலத்த கையொலியின் மத்தியில் எழுந்து பேசத் தலைப் பட்டதையும் மிகவும் நகைச்சுவையாக அவர் பேசியதையும் அறிவேன்.

செனேற்றர் நடேசன் டொக்டர் செனேற்றராக விளங்கிய நாட்தொட்டு டொக்டரின் மீது தனிப்பட்டவோர் அன்பு வைத்திருந்தார் என்பதைப் பின் டொக்டரின் குடும்பத்தினர் வாயிலாக அறிந்திருக்கிறேன்.

செனேற்றர் நடேசனின் தமிழ் பேச்சுக்கு அப்போது நல்ல வரவேற்பிருந்தது. கிராமியத் தமிழில் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளோடு, நையாண்டியாகவும் நளினமாகவும் பேசுவார்; நுண்ணிய அரசியல் கருத்துக்களையெல்லாம் மிகவும் எளிய நடையில் துல்லியமாகத் துலக்குவார்.

சிங்கக் கொடியொன்றை வைத்துக்கொண்டே கொடிப் பிரச்சினைபற்றி விளக்குவார். தமிழரசுக் கொடிக்கு அவர் விளக்கம் தருவதையும் கேட்டிருக்கிறேன். செனேற்றர் நடேசன் அவர்களின் இலட்சியப் பிடிப்பு எத்தன்மையது என்பதில் எனக்கு இன்னும் நியாயமான ஐயங்கள் உள. எனினும், 1952ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தமிழரசு விதைகள் வேரூன்றுவதற்கு அவரது பிரச்சாரம் ஓரளவுக்காவது துணை நின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. செனேற்றர் நடேசனின் பேச்சைக் கேட்பதற்கென்றே அன்று முதியவர்கள், நடுத்தர வயதினர் மத்தியில் ஒரு கூட்டம் இருந்தது.

அமிர்தலிங்கம்:

இவ்வாறே இளைஞர் மத்தியில் தனக்கென்றொரு சுவைஞர் கூட்டத்தைக் கட்டியாண்டவர் அமிர்தண்ணன் அவர்கள். உணர்ச்சித்துடிப்புமிக்க இவரது பேச்சுக்கு வாணிபர் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பிருந்தது. 1952ஆம் ஆண்டுத்தேர்தல் இந்த வரவேற்புக்கு முக்

திரை பொறித்தது. வட்டுக்கோட்டைத் தொகுயிதில் பண்பலமும் பாரம்பரிய பலமும் அற்ற அனாமதேயமான ஓர் இளைஞன் வேருன்றி விழுது படர்ந்த பெரிய சக்திகளுக்கெதிராக நாற்பது நாட்கள் பிரசாரத்தின் பெறுபேறாக நாலாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வாக்குகளை திரட்டிக்கொண்டாரென்றால், அன்னரின் நாவே அதற்கு முதலீடாகும். பேச்சுத்துறையிலே அன்னரின் புதிய உத்திகள் ஈட்டிய சித்திகள் கிரஞ்சிவித்துவமானவை.

சனக்கூட்டத்தை இறுதிவரை கட்டிக்காப்பதற்காக அவர் எப்போதும் கடைசியாகப் பேசும்படி ஒழுங்காக்கியிருந்தது. இதனால் தமிழரசுக்கட்சியின் தொடக்க காலத் தூண்களில் ஒன்றானவரும், அச்சுவேலி, ஆவரங்கால், புத்தூர். பகுதிகளில் கட்சிக்கூட்டங்களுக்குப் பெரும்பாலும் தலைமை தாங்குபவரும், முன்னாள் புத்தூர் சிறீ சோமஸ்கந்தக் கல்லூரி அதிபருமான திரு. வீரசிங்கம் அவர்கள் (கிளிநொச்சி பா. உ. ஆனந்த சங்கரியின் தந்தை) அண்ணனைப் பேச அழைக்கும் போது 'எங்கள் சின்ன மேளம்' என்று குறிப்பிடுவார்.

திரு. நடேசனின் நலினமான பேச்சோ, அமிர்தண்ணன், அன்று பேசவிருக்கிறார் என்ற அறிவிப்போ என் கவலத்தை ஈர்க்கவில்லை. கூட்டத்தில் இடையிடையே கையொலி எழுப்பும் சுவைக்கு நிகராக கருத்துச் சுவை அன்று இனித்ததில்லை. டொக்டர் நாகநாதனை ஒரு தடவை பார்த்திடவே துடித்தேன். கூட்டத்திற்கு தனிமேடை இருக்கவில்லை. தரையிலேயே வீற்றிருந்த பேச்சாளர் அணியை நோக்கி முன்னேறியேன். 'வபக்' கென்று என் கையைப் பிடித்துக்கொண்ட ஒரு வலிய கரம் தரதரவென்று என்னை ஒரு புறம் இழுத்து வந்தது. என் தலையில் இரண்டு குட்டுகளைப் பொழிந்தது. "போவீட்டுக்கு" என்று உறுமினர் தந்தையார். கண்டநீ யாத நாகநாதனைக் காணாமலே ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினேன்.

(2) பிள்ளைத்தமிழ்

‘கண்டறியாத’ நாகநாதனை சின்னாட்களுக்குள் முத்திரைச் சந்தை மைதானத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் கண்டேன். கட்டான உடலுடன் செட்டாக மேடை மீது அமர்ந்திருந்தார். தில்லைவெளியினிற் சேர்ந்துவிட்ட திருப்தி எனக்கு. ‘இந்தப்பெரிய’ பொன்னம்பலத்தை இவராவது தோற்கடிப்பதாவது என்றொரு வக்கணையான ஐயப்பாட்டை வாரியிறைத்திருந்தன பல சக்திகள்—ஊர்க்குருவிகள், தெருத்திண்ணை விமர்சகர்கள், ‘தேசிய’த் தினசரிகள் என்பன ‘தேசிய’த் தினசரிகளின் பணி அன்றுகூடத் திவ்வியமானதல்ல; திருட்டும் புரட்டும் நிறைந்ததுதான்.

தர்ம-அதர்ம யுத்தம் :

முத்திரைச் சந்தை மேடைமீது டொக்டரைப் பார்க்கிறேன்—அட்ட திக்குகளும் நடு நடுங்க வைக்கும் அசகாயசூரனாக பிரச்சார சாதனங்கள் பலவற்றால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட திரு. பொன்னம்பலம்; விளம்பர சாதனங்களின் பரபரப்பும் பளபளப்புமின்றி திரு. பொன்னம்பலத்தின் போட்டி வேட்பாளராக மேடையிலே வீற்றிருக்கின்ற டொக்டர். அன்னாரைச் சுற்றியிருந்த அடக்கமான சூழல். திரு. பொன்னம்பலத்தைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்டிருந்த அலங்காரம், ஆரவாரம், அட்டகாசம்.

ஏனோ என் மனத்தில் அப்போது நான் படித்திருந்த கிருஷ்ணபரமாத்மா—கம்சன் பற்றிய கதை நினைவுக்கு வந்தது. தர்மத்திற்கும் அதர்மத்திற்குமிடையே கோர யுத்தம் எனவும் தர்மத்தின் தார்மீகபலம் அதிகமா

கையால் மிகவும் அடக்கமாக வீற்றிருக்கின்றது என்றும் எண்ணிக்கொண்டேன்.

பிள்ளைத் தமிழ் :

நொத்தாரிசு திரு. கி. துரைசிங்கம் தலைமையில் அல்லது அவரது ஈடுபாட்டுடன் கூட்டம் நடந்ததாக நினைவு. பலருக்கும் அவர் பணிப்புரைகளை விடுத்துக் கொண்டிருந்ததை அவதானித்திருக்கிறேன். இப்போது டொக்டர் பேச எழுகிறார். நன்றாகக் காதைத் தீட்டிக் கொள்கிறேன் நான். அவரது கரங்கள் ஏற்கனவே வணங்கும் மனப்பான்மையில் தலைக்குமேலே உயர்ந்து விடுகின்றன. “இங்கு கொலுமியிருக்கும் எல்லோருக்கும்” எனத் தொடங்குகிறார் டொக்டர். இதைத்தான் எம்முன்னோர் பிள்ளைத் தமிழ் என்று போற்றினரோ?

டொக்டரைப் பார்க்கும் போது மிகவும் மனக் கசிவு ஏற்பட்டது. தமிழினத்திற்கு வாழ்வு தரும் கருத்துக்கள் எவற்றையெல்லாமோ கூற முற்படுகிறார் பேரார்வத்துடன் கைகளை ஆட்டித் தன் கருத்துக்களை நிறுவத் துடிக்கிறார். அவரது ஆர்வமும் ஆவலும் உணர்ச்சியும் மேலிடும் அளவுக்கு—அவரது கைகள் அபிநயிக்கும் அளவுக்கு, அவரது தமிழ் வார்த்தைகள் நாவி லிருந்து புரண்டு வீழத் தயங்குகின்றன. மிகவும் அவண் தைப்படுகிறார். இடையிடையே தன்னை மறந்து ஆங்கிலத்திலும் தொடங்குகிறார். என் மனதுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது.

சமசமாஜத் தவறு :

1952ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் எட்ட இருந்தே டொக்டரின் பிள்ளைத் தமிழைச் செவிமடுத்த நான், 1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் மேடையின் மீது அவர் கிட்ட இருந்தே அவரது பேச்சைக் கேட்கக் கூடியவனாக யிருந்தேன்.

1952ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சியை ஆதரித்ததன் மூலம்—தேர்தல் மொழியில் கூறுவதானால்—சமசமாஜக் கட்சி தந்திரோபாயத்துடன் நடந்து கொள்ளவில்லையென்றே கூறுவேன். ஏனாகில், அத்தேர்தலில் சமசமாஜ கட்சியின் ஈடுபாட்டால் சமசமாஜ அனுதாபிகள் தமிழரசுக்கட்சியுடனேயே நின்றுவிட்டனர்; சமசமாஜக் கட்சிக்குத் திரும்பி வரவில்லை.

1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாணத் தொகுதியில் சமசமாஜக் கட்சி வேட்பாளர் திரு. அ. விசுவநாதன் (1952ல் டொக்டர் நாகநாதனுக்காகப் போட்டியினின்றும் விலகியவர்) போட்டியிட்டாராயினும், அரியாலை, சுண்டிக்குளி வட்டாரங்களில் வாழ்ந்த அவரது உறவினர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழரசுக் கட்சியிலேயே தங்கிவிட்டனர்.

எமது சுற்றூடல் அணியிலும் இம்மனப்போக்கு பிரதிபலித்தது. 1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் சமசமாஜ அரண்களெங்கும் தமிழரசுக்கட்சியின் மூவர்ணக் கொடி பட்டொளி வீசிப்பறந்தது.

இம்மனப்போக்குக்கு அன்றிருந்த நேரடிக்காரணம் கட்சிப்பிடிப்பு என்று கூறமாட்டேன். டொக்டர் நாகநாதனை வெல்லச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் திரு. பொன்னம்பலத்தைத் தோற்கடிக்க வேண்டும் என்பதுமே அன்று இவர்கள் மத்தியில் தலையாய காரணங்களாயிருந்தன. டொக்டர் அரியாலை மக்களால் மிகவும் நேசிக்கப்பட்டார்.

நானும் 1955ஆம் ஆண்டில் தமிழரசுக் கட்சியில் சேர்ந்திருந்தேன். கட்சியில் சேருவதற்கு வயதுக்கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும், வெகுசன இயக்கமான கட்சியில் இவற்றை அக்கறையாக அனுசரிக்கவில்லை. இருப்பினும், நான் கட்சியில் சேரச் சென்ற குறிப்பிட்ட சமயத்தில் கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் மிக்க அமரர் வன்னி

யர் கட்சி அலுவலகத்திலிருந்து நான் சேருவது பற்றி ஆட்சேபனை தெரிவித்தது இன்னும் நினைவில் நிற்கிறது. இவ் ஆட்சேபனைக்கு அங்கிருந்தவர்கள் ஏதோ சமாதானம் கூறியும் அவர் கேட்கவில்லை. மறுநாள் அவரில்லாத பொழுது சென்று சேர்ந்தேன்.

1956—ல்:

1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் கட்சியின் பிரச்சார அணியில் நானொரு புதுமுகமாக இருந்தேன். சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம், கோப்பாய்த் தொகுதி மேடைகளிலேயே பெரும்பாலும் பேசினேன். அமரர் வன்னியரின் நிழல் என்மீது நன்றாகப் படிந்திருந்த நேரம் அது. அன்று அமரர் வன்னியர் கூட்டத்திற்குச் செல்லும் போது என்னையும் வந்து காரில் கூட்டிச் செல்வது எனக்குப் பெருமையாகவிருந்தது.

சாவகச்சேரித் தொகுதியிலிருந்த பூநகரி என்ற கிராமத்தில்தான் (இன்று பூநகரி கிளிநொச்சித் தொகுதியில்) நான் முதன் முதலாக தமிழரசு மேடையேறினேன். இங்கு இந்நாள் பா. உ. திரு. வ. ந. நவரத்தினத்தின் 'பிள்ளைத் தமிழைக்' கேட்கும் பாக்கியமும் கிடைத்தது. தவறிழைத்து விடுவோமோ என்ற பயத்தில் திரு. நவரத்தினம் முன்பு சுருக்கமாகவே பேசுவார். தலைமை வகித்துக் கூட்டம் நடத்தும் கலையில் கைதேர்ந்த அமரர் வன்னியரோ "நவரத்தினம் இரத்தினச் சுருக்கமாகப் பேசினார்" என்று கூறி வார்த்தைச் சிலம்பத்தால் பூகி மெழுகுவார். இன்று திரு. நவரத்தினம் பிள்ளைத் தமிழா பேசுகிறார்? பீரங்கி போலல்லவா தொடர்ச்சியாக மணிக்கணக்கில் முழங்குகிறார்.

கொஞ்சுவோம் : கெஞ்சமாட்டோம் :

தமிழ்ப் பேச்சுத் துறையில் டொக்டரின் வளர்ச்சி எத்தன்மையது? இதனை 1956 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே

கணித்து வந்தேன். அவரது தமிழ்ப் பேச்சு அபரிதமான வளர்ச்சியடைந்தது உண்மையே. சில சமயங்களில் மேடையிலிருக்கும் ஏனைய தலைவர்களையே பிரமிப்பி லாழ்த்தியுள்ளார்.

உதாரணமாக, 1959 ஆம் ஆண்டிலென நினைவு. சிங் களத் தலைவர்களுக்கெதிராக தமிழ் மாநிலத்தில் வெறுப்பும், குரோதமும் மிகுந்திருந்தன. சிங்களத் தலைவர்களின் இனவெறிச் செய்கைகளும் பேச்சுக்களும் இத்தகைய குரோதங்களை வளர்த்திருந்தன. டொக்டர் சிங்களத் தலைவர்களுடன் கலந்து உறவாடுபவர் என்பது தெரிந்ததே. கொழும்பில் ஒரு விழாவின்போது டொக்டர், சேர், ஒலிவர் குணத்திலக்காவை முத்த மிட்டதாகத் தினசரியொன்றில் செய்தி வெளிவந்திருந்தது.

தமிழரசுக் கட்சிக் கூட்டங்களில் எழுத்தில் தரப் படும் கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்கும் பண்பாடொன்று வன்னியரால் பேணிக்காக்கப்பட்டு வந்திருந்தது. குறிப் பிட்ட செய்தி வெளிவந்த சில நாட்களுள் யாழ்—முற்ற வெளி மைதானத்தில் நடைபெற்ற கட்சியின்மாபெரும் கூட்டமொன்றில் கூட்டத்திலிருந்த ஓர் அன்பர் டொக் டரின் செய்கைக்கு விளக்கம் கோரினார். பொறுமையற் றிருந்த ஏனைய தலைவர்கள் அக்கேள்வியை டொக்டர் டமே கையளித்தனர். டொக்டர் கேள்வியைப் புரிந்து கொண்டே ஒலிவாங்கியின் முன்னர் வந்தார். ஒரு கணம் தாமதித்தார்; பின் 'ஐயா' என்றார். கூட்டத் தினரோ டொக்டர் தம் மழலைத் தமிழில் என்ன சொல்வாரோ என எதிர்பார்த்தனர். மேடையிலிருந்த தலைவர்களோ என்னென்னவெல்லாம் சொல்வாரோ எனத் தயங்கியிருந்தனர், டொக்டரோ மறுகணம் மூடிய முஷ்டியுடன் தன் இரு கைகளையும் உயர்த்தி அலாதியான அபிநயத்துடன் அடுக்கு மொழியில் சொன்னார்: "நாங்கள் கொஞ்சனோம், கெஞ்சமாட்

டோம் ஐயா” என்றோர் பார்க்கலாம். கூட்டத்தில்
ஒரே கையொலி. மேடையிலிருந்த தலைவர்களுக்கே
ஒரே பிரமிப்பு. அடுக்குமொழி மன்னர் நறுக்காக விடை
யிறுத்துவிட்டு மிடுக்காக மேடையில் வந்து அமர்ந்து
கொண்டார். பின் டொக்டரின் பதிலடியைப் பலரும்
பாராட்டினர். அவருக்கும் ஒரே பெருமை.

இது டொக்டரின் சாதனையின் ஒரு பகுதி மட்டுமே.
அவரது தமிழ்ப் பேச்சின் சாதனையால் உயிரோடிருந்த
ஒருவரை இறந்தவராக்கிய சங்கதிகளும் உள.
அவற்றைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

(3) “நம்பிக்கெட்ட” நாகநாதன்

அடுக்குமொழியில் அண்ணாவையும் தூக்கி வீசிவிட்ட டொக்டரின் தமிழ்ப்பேச்சின் வீச்சுகள் சில பிறரின் உயிருடன் விளையாடிய சங்கதிகளும் உண்டென எழுதினேன். நடந்தது இதுதான்.

காலஞ்சென்ற ...

யாழ்ப்பாணத்து அல்பிரட் துரையப்பா அப்போது மேயர் பதவியினின்றும் இறக்கப்பட்டிருந்தார். அன்றோரது அரசியற் சாகசங்கள் அன்றும் சிறிய அளவில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அவரையொத்த கற்றுக்குட்டிகளின் வெற்றுவேட்டுகளையிட்டு ஆத்திரமடைந்திருந்த டொக்டர், யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளி மைதானத்தில் நடைபெற்றவொரு கூட்டத்தில் துரையப்பாவைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேச விரும்பினார்.

‘முன்னாள் மேயர்’ அல்லது ‘மாஜி மேயர்’ என்று குறிப்பிடுவதற்குப் பதிலாக வார்த்தை வராமையால் ‘காலஞ்சென்ற மேயர் துரையப்பா’ எனக்குறிப்பிட்டுப் பேசினார்.

கூட்டம் விஷயம் விளங்கிக் ‘கொல்’லெனச் சிரித்தது. உடனடியாக மேடையிலிருந்த தலைவர்கள் சரியான வார்த்தையைச் செரல்விக் கொடுத்துத் திருத்தினர். ஒப்புக்காகச் சரியான வார்த்தையைப் பின்னர் சீசான் னராயினும், மேடையிலிருந்து இறங்கியவுடன் தமது தமிழே சரியான தமிழ் என டொக்டர் வாதாடினார். ‘முன்னாள்’ ‘காலஞ்சென்ற’ என்ற இரு சொற்

களுக்குமிடையிலான வேற்றுமை விளக்கப்பட்டபோது
தமது தவறை வெகுவாகச் சுவைத்துச்சிரித்தார்.

இரட்சகர்:

அரசியலில் அழுத்தமான கருத்துக்கள் சில
வற்றைக் கூறும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்கான தமிழ்ச்
சொற்களை டொக்டர் கேட்டறிந்து வைத்திருந்தார்.
அவை சரளமாக அன்றொரின் நாவில் நடமாடும்.

உதாரணமாக, 'சுயநிர்ணய உரிமை' (SELF—
DETERMINATION) என்ற சொல்லைத் தாராளமாகப்
பயன்படுத்துவார். சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்
பாட்டை நிலைநிறுத்துவதில் அவர் மிகவும் நம்பிக்கை
கொண்டிருந்ததே இதற்குக் காரணம்.

தமிழ்நாட்டுடன் டொக்டரின் குடும்பத்திற்குள்ள
தொடர்பு அநாதியானதும் ஆழமானதுமாகும். எளி
தும் சென்னைத் தமிழ்ச் சொற்கள் டொக்டருக்குக்
கைவந்தமை எனக்கு ஆரம்பத்தில் புதிராகவே இருந்
தது. (ஐலம், ஜோலி, உட்காருங்கோ, ஐயா, போன்ற
இன்னொரன்ன சொற்களைப் பயன்படுத்துவார்).

பம்பலப்பிட்டியில் டொக்டர் மருத்துவசாலை
வைத்து நடாத்தியபோது டொக்டரின் தயனிலே
பம்பலப்பிட்டிச் சந்தியில் 'சைவ ஹோட்டல்'கள்
நடாத்திய இந்திய வம்சாவழியினர் பலரை அறிவேன்.
இவர்கள் கடைகள் தொடங்கிய நாட்களில் கப்பங்
கேட்கும் கரடையர்கள் தொல்லை மிகுத்திருந்தது.
டொக்டரின் தயனிலேயே இவர்களது பாதுகாப்பு
நிச்சயிக்கப்பட்டது.

டொக்டர் இவர்களுக்கிட்ட கட்டளை இதுதான்.
வருகிறவனை அடித்து வீழ்த்திவிட்டு வா; மிகுதி நான்
பார்த்துக்கொள்கிறேன்' என்பது.

காடையர்கள் பலர் வீழ்த்தப்பட்டதும் உண்மை. பொலீஸ் பகுதியினரின் சங்கதிகளை டொக்டர் சமாளித்துக் கொண்டதும் உண்மை. இதனால் கொழும்பு வாழ் இந்திய வம்சாவழியினர் டொக்டரில் தமது இரட்சகரைக் கண்டனர்.

கள்ளக் குடியேற்றக்காரர் என்று சந்தேகத்தில் பிடிக்கப்பட்டு கும்பனித்தெரு காவல் முகாமில் வைக்கப்பட்டோருக்கெல்லாம் கைகொடுத்த தெய்வம் டொக்டரே. ஒரு நாள் உணவுக்கெனப் பம்பலப்பிட்டிச் சந்தி ஹோட்டலொன்றில் நுழைந்தவன், அங்கு உள்ளே கட்டி லொன்றில் டொக்டர் சூட்டும் கோட்டுமாகச் சாய்ந்திருக்கவும், ஏனையோர் பரிவுடன் அவரின் கையையும் காலையும் பிடித்து விட்டுக்கொண்டே குறையிரந்து கொண்டிருக்கவும் கண்டு பிரமித்துவிட்டேன். டொக்டரின் தமிழில் இந்திய மணம் கமழ்ந்த காரணத்தைப் பின்னர் புரிந்துகொண்டேன்.

அந்தக் கடிதம்:

இரண்டு வாரங்களுக்குமுன் நான் பெற்ற கடிதமொன்று வாசித்தவுடன் என்னைக் கலங்கவைத்து விட்டது. அமெரிக்காவிலிருந்து என் கேண்மைமிக்க நண்பன் சிறீதரன் சென்ற மாதம் 19ம் திகதி எழுதிய கடிதம் அது. சிறீதரன் டொக்டரின் நல்லூர்த் தொகுதியின் நடுநாயகமான திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்தவர். 1958ம் ஆண்டில் சிறீ எதிர்ப்புப்போரில் நாமிருவரும் பங்குகொண்ட நாட்தொட்டு நட்புறவுபூண்டவர்.

டொக்டரின்பால் பேரன்புகொண்டவர் இவர். டொக்டரின் தேர்தல்களின் போது இவரது சூடும்பத்தினர் முழு மூச்சாக உழைத்தவர்கள். 1961ம் ஆண்டு இந்நாட்டின் ஆட்பெரும் படையுடன்கூடிய அதிகார நிருவாகத்தையே சில மாதங்களாக உயிரும் உணர்ச்சியும்ற்றதாக்கிவிட்ட அறப்போரைத் தொடர்ந்து தலைவர்கள் கைதாயினர். வேறு திட்டங்களுடன் தலை

மறைவாகிய டொக்டர் கரந்துறைந்தது சிறீதரன் வீட்டிலேயே.

வடகிழக்கு மாகாணங்களில் மட்டுமே அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்ற நினைப்பில் கொழும்பு சென்று நடந்தவற்றை நாடாளுமன்றத்தில் நாடறிய முழக்குவதற்காக டொக்டர் பின்னர் பாதிரி வேடம்பூண்டு பூநகரி வழியாகக் காரில் பயணம் சென்ற சேதிகள் பலரும் அறிந்ததே. டொக்டரின் முயற்சியின் முழுமை அல்லது வெற்றி தோல்வியல்ல இதில் கவனத்திற்குரியது. இக்கட்டான வேளைகளில் அன்னாரின் சிந்தனையும் செயலும் எவ்வளவு நுண்ணியதாகவும் தீவிரமாகவும் இயங்குகின்றன என்பதே எண்ணற்கினியது,

சிறீதரனின் கடிதத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். ஆமாம், டொக்டரைக் கண்டு ஒரு விஷயத்தை முடித்து அனுப்பும்படி எழுதியிருந்தார். தனிப்பட்ட உதவியல்ல பொதுப் பிரச்சினைதான். என் கைக்குக் கடிதம் கிடைத்த நேரத்தில் மட்டுமல்ல, கடிதம் எழுதப்பட்ட நேரத்திலேயே டொக்டர் இங்கு இல்லை; அதற்கு இரு நாட்களுக்கு முன்பதாகவே அவர் பயணம் போய் விட்டார்.

கடிதத்தை வாசித்தபோது என்னையறியாமலே கண்கலங்கிவிட்டேன். மேனியெங்கும் ஒரு கணம் மின்சாரம் பாய்ச்சியதுபோலிருந்தது. இங்கிருந்து அமெரிக்காவுக்குச் சுதந்திரனைத் தருவித்துக்கொள்ளும் நண்பன், அதற்குச் சின்னாட்களுக்குப்பின் சுதந்திரன் இதழைப் படித்து விட்டு டொக்டரின் மறைவையறிந்து குய்யோ முறையோ என்று கடிதம் எழுதியிருந்தான்.

பயங்கரமான அடி:

1952ம் ஆண்டுத் தேர்தலை மீண்டும் திரும்பிப்பார்க்கிறேன். அத்தேர்தலில் டொக்டர் 4409 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் தோல்வியடைந்தார். மேலெழுந்தவாரி

யாக அத்தோல்வியையிட்டு அரசியலரங்கின் மேன்மட்டத்தில் எவரும் வியப்போ வருத்தமோ தெரிவித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை; சிறுவன் என் புலமைக்கு எட்டுவதாக எதுவும் புலப்படவில்லை. 'அதிசண்டப் பிரசண்ட வீரன்' திரு. பொன்னம்பலம் வெற்றிபெறுவாரென்பது சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டவொன்றாகவே அன்றைய அரசியல் வட்டாரங்கள் விமர்சித்தன.

மேன்மட்டத்துச் சங்கதிகள் எவ்வாறாயினும், அடிமட்டத்து நிகழ்வுகள் சிலவற்றையும் மேற்படி வட்டாரங்கள் பதிவு செய்துகொள்ளத் தவறிவிட்டன. 1947ம் ஆண்டில் ஆட்சிப்பெருமை, அதிகார ஆலவட்டம், அமைச்சர் செல்வாக்கு, குடும்ப மகிமை இவற்றுடன் போட்டியிட்ட திரு. மகாதேவாவையே 9100 பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் தூக்கியடித்த திரு. பொன்னம்பலத்தின் பெரும்பான்மை வாக்குகளை அவர் அமைச்சராய் வந்து தொகுதி எங்கும் அதையிதை அள்ளிக்கொடுத்தும் கிள்ளித் தெளித்தும் ஆதரவைப் பெருக்கியபின்னரும், 1952ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் டொக்டர் நாகநாதன் என்ற தமிழ்பேசத் தெரியாத அனாமதேயப் பேர்வழி, 4691 வாக்குகளால் குறைத்தாரென்றால், பொன்னம்பலத்தின் பலத்தை பாதியாக்கினார் என்றுதானே அர்த்தம். துரோகத்தின் தலையிலே டொக்டர் ஓங்கியடித்த முதல் அடி படுபயங்கரமான அடியென்றுதானே அர்த்தம். 1956ம் ஆண்டுத் தேர்தலிலே திரு. பொன்னம்பலத்தின் பெரும்பான்மை மேலும் குறைக்கப்பட்டு 1741 ஆகக் குறுகிற்றென்றால், திரு. பொன்னம்பலம் தேய்பிறை டொக்டர் நாகநாதன் வளர்பிறையென்றுதானே அர்த்தம்?

சுவரொட்டிகள்:

1952ம் ஆண்டுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து 'நம்பிக் கெட்டான் நாகநாதன்' என்ற வாசகம் பொறிக்கப்

பட்ட பெரிய சுவரொட்டிகள் யாழ்ப்பாணத்தொகுதியில் எங்கும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. சிலவிடங்களில் சுவரிலே மையினால் இவ்வாசகம் எழுதப்பட்ட தடங்கள் ஆங்காங்கிருப்பதை வெகு அண்மைக்காலம்வரை கண்டிருக்கிறேன்.

இச்சுவரொட்டிகளை ஏற்பாடுசெய்தது திரு. பொன்னம்பலத்தின் வட்டாரமே. யாரை நம்பிக் கெட்டார் டொக்டர் நாகநாதன்? அன்னாருடன் நட்புறவுகொண்டு அவரின் செயலுக்காகப் பச்சாதாபப்பட்ட உணர்விலல்லவா எவரோ எழுதியிருக்கிறார்கள் ஏன் நம்பினார்? கெட்டார்? — இப்படியெல்லாம் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டேன் நான்; பின்னர்தான் விபரம் விளங்கியது.

(4)

வீரமும் களத்தே போக்கி...

‘நம்பிக் கெட்டான் நாகநாதன்’ என்ற வாசகத்தின் மூலம் மாற்றுக்கட்சி வட்டாரங்கள் எதிரொலித்த அனுதாப உணர்வுகள் படு மிலேச்சத்தனமானவை. 1952ம் ஆண்டுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து திரு. பொன்னம் பலத்தின் தேர்தலை ஆட்சேபித்து வழக்குத் தொடரப் பட்டது—டொக்டரால் அல்ல, ஆதரவாளரால். அவ் வழக்கு வெற்றிபெறவில்லை.

ஏதோ கொழும்பில் தான் உண்டு தன்பாடுண்டு என்று அரசியலில் அக்கறையின்றியிருந்த டொக்டர் நாகநாதனை, தேர்தலில் வெற்றிபெறலாம் என்றும் பின்னர் தேர்தல் வழக்கில் வெற்றிபெறலாமென்றும் ஆசை காட்டி, போதையூட்டி அரசியலில் ஈடுபடுத்தி நூற் போன்றும், முடிவில் டொக்டர் நல்ல பாடம் படித்தாரென்றும் கருத்துப்பட இக்கயமை வட்டாரங்கள் வியாக்கியானம் செய்தன.

டொக்டர் நாகநாதன் வெறும் இரத்தத்தாலும் என்புகளாலும் தசையாலும் உருவாக்கப்பட்ட சோற்றுப்பிண்டம் அல்லவென்பதையும், அவரது உணர்வுகளும் உழைப்பும், ஆன்மாவும் அபிலாஷைகளும் சாதாரண மனித ஆசாபாசங்களைக் கடந்தன என்பதையும், இந்நாட்டின் தமிழர் வரலாற்றில் டொக்டரின் தடங்களும் ஆழப்பதியவேண்டுமென நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதையும் இவ்வட்டாரங்கள் அறியா. உப்புக்கும் புளிக்கும் உயிரை விடுவோம் என ஓலமிட்டுக்கொண்டிருந்த இக்கூட்டத்தால் உன்னதமான.

இலட்சிய வெறியை அடையாளம் காணமுடியவில்லை. டொக்டரோ, கேவலம், வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் விலைபேசியவரோ வலைவீசியவரோ அல்ல: வானமேறி வைகுண்டத்தின் வழியைத் திறக்க முயன்றவர் அவர். இதனாற்றான், கூரையேறிக் கோணற்சரக்காய் பறிப்ப தான சாமானிய செயற்பாடுகளையிட்டு அவர் கொக்கரிக்கவில்லை. தோல்விகளையிட்டுத் துவண்டுவிடவுமில்லை.

1952ம் 1956ம் ஆண்டுத் தேர்தல்களின் தோல்வியின் பின்னரும் மக்கள் மன்றத்தை விட்டு ஓடி ஒதுங்காதவர் டொக்டர். நம்படையணியின் முன்னணியில், நாடாளுமன்ற உறுப்பினனாக அல்ல, வெறும் நாகநாதனாக நின்றவர்; தேர்தலில் வென்ற திரு. பொன்னம் பலத்தைக்கூட மக்கள் சக்தியால் வென்றவர்.

அடைப்பும் திறப்பும் :

1957ம் ஆண்டென நினைக்கிறேன். சுதந்திர தினம் எனப்படும் பெப்ரவரி 4ம் தேதியை வழக்கம் போலத் துக்கதினமாக அனுட்டிக்கும்படி தமிழரசுக்கட்சி வேண்டுகோள் விடுத்தது: கடையடைப்பு, கறுப்புக் கொடிகள் என்பனவற்றையும் விதித்துரைத்தது. இவை வழக்கமான அம்சங்கள்தாம். துக்கதினமொன்றின் வழக்கத்திற்குமாறாக, கடையடைப்பு வேண்டாம், கடை திறப்பு செய்யுங்கள் என வேண்டுகோள் விடுத்தார் யாழ்ப்பாண எம். பி., அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவர், 'பாராளுமன்றத்திலே பகைவரும் அஞ்சும் வீரன்' (இப்படித்தான் 1956ல் அன்னாரின் தேர்தற்சுவரொட்டியில் வர்ணித்திருந்தனர்) திரு. பொன்னம் பலம் அவர்கள்.

வழக்கத்திற்குமாறான இந்தப் புதுமையான வேண்டுகோளில் வழக்கமான அம்சம் எதுவும் இல்லாமல் இல்லை. தமிழரசுக்கட்சி எதைக் கூறுகிறதோ அதற்கு

எதிர்மாறானதைக் கூறுவது என்ற திரு. பொன்னம்பலத்தின் வழக்கமான தத்துவம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தது.

களம் புக்கார்:

அன்று தமிழரசுக்கட்சியின் வேண்டுகோளுக்கேற்ப தமிழ்பேசும் மாநிலமெங்கும் கடைகள் அடைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் இதனை வெற்றிகரமாகச் செய்தது. யாழ் மாநகரத்தில் பெரியகடையில் இன்னும் அடைக்காத இரண்டொரு கடைகளையும் அடைக்குமாறு இளைஞர்களும் மாணவர்களும் வேண்டிக்கொண்டிருந்தனர். இந்த வாஸிபர்களுக்குத் தலைமைதாங்கினார் டொக்டர்.

திரு. பொன்னம்பலத்தைப் பீடித்த மும்மலத்திலும் முதன்மலம் பேயாகப் பேதலித்தது; 'என்னடா நான் யாழ்ப்பாணம் எம். பி. கடை திறவுங்கள் என்று வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறேன். என்னிடம் தோற்ற நாகநாதன் கடையடையுங்கள் என்று சொல்லி யாழ் மாநகரத்தின் நடுநாயகமான பெரியகடையிலேயே எல்லாக் கடைகளையும் அடைத்துவிட்டால் - இச்சேதி பத்திரிகையில் வந்தால் - என்னைப் பற்றிக் கொழும்பில் என்ன நினைப்பார்கள்? என்னிடம் தோற்ற ஏனோதானோ நாகநாதன் என்னிடம் எனது தொகுதியிலேயே வாலாட்டுவதா? பார்த்துக்கொள்கிறேன்' என்று குமுறியவாறே படப்பிடிப்பாளரையும் கூட்டிக்கொண்டு பெரியகடை நோக்கித் தமது பரிவாரம் புடைகுழக்காரில் புறப்பட்டார் திரு. பொன்னம்பலம். புறப்படுமுன் பெரியகடையில் தமது ஆதரவாளர்களான வர்த்தகப் பெரும் புள்ளிகளுக்குத் தொலைபேசியில் பேசி விட்டுச் சென்றார்போலும். ஏனெனில், அந்நேரம்பெரியகடையில் ஓட்டப்பட்டிருந்த தமது கடைகளிற் சிலவற்றைத் திறப்பதற்குப் பெருவணிகர் சிலர் முயன்று

துண்டு, எனினும், டொக்டர் அம்முயற்சியை இளைஞரின் துணையுடன் முறியடித்துவிட்டார்.

யாழ்ப்பாண எம். பி. வந்திறங்கியபோது பெரிய கடையில் பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் உணர்ச்சிப்பிழம்பாக நிற்பதைக் கண்டார்! குருஷேத்திர யுத்தத்தில் குதித்துவிட்டான் வீரன், குறையேது இனி என்ற குதூகலத்தை திரு. பொன்னம்பலத்தின் ஆதரவாளர் அணியில் காண முடிந்தது. எனினும் கடைகளைத்தும் அடைக்கப்பட்டிருந்த காட்சியையும் டொக்டர் அங்கு வெற்றித் திருமகனாக நின்ற காட்சியையும் கண்ட தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவர் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. ஆனாலும் சளைப்பாரா? வெற்றியை குத்தகைக்கெடுத்த வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியல்லவா?

சம்போ சங்கரா!

தமது ஆதரவாளர் சிலரின் கடைகளைத் திறக்க முயன்றார். ஆதரவாளரும் ஐயாவை வரவேற்கத் தயாராயிருந்தனர். 'ஆணைவிடுத்தார் டொக்டர். அது கேட்டு வாலிபப்படைபினர் வாயிலை அடைத்துக் கொண்டனர். ஐயாவால் கடையைக்கூட நண்ணமுடியவில்லை. அன்னாரின் ஆதரவாளர்களின் சண்டித்தனங்களும் வாலிபர்களிடம் விலைபோக மறுத்தன. ஐயா பொலிசாரிடம் 'இங்கிலிஸ்' பேசினார், கைப் பிரம்பைச் சுழற்றிக்காட்டினார். விழியை உருட்டினார்... மிரட்டினார். இருப்பினும் என்ன? எடுபடவில்லை.

'தம்பி சும்பகர்னா! பாரடா இந்த அநியாயத்தை' என்று சொல்லாத குறையாகத் தமது குபேர சம்பத்து மிக்க தீவிர ஆதரவாளரான சங்கரப்பிள்ளை கடைவாயிலை நோக்கித் தமது அணியினரும் படப்பிடிப்பாளரும் புடைகுழ நடந்தார். திறந்த கதவுடன் ஒரு கடையையாவது படம் பிடித்து மறுநாள் தமது திரு

நாமத்தை அர்ச்சிக்கின்ற தினசரி எதிலாவது வெளியிடச்செய்து கொழும்பில் தமது பெருமையையும் யாழ்ப்பாணத்தில் தமது உரிமையையும் நிலைநாட்டிக் கொள்வதே ஐயாவின் திட்டம். ஆனால்ப்பட்ட இராணுவத் திட்டங்களையே 1961ல் மோந்து தவிடு பொடியாக்கிய டொக்டருக்கு ஐயாவின் சில்லறைப் புத்திகள் பிடிபடாதா என்ன? வாலிபருடன் கடைவாயிலேத் திறக்கமுடியாதபடி அடைத்துக் கொண்டார். கதவைத் திறந்து தம் தலைவர் பெயரைக் காப்பாற்றக் கடை முகாமையாளர் முயன்றனர். திறந்த கதவின் திவ்விய தரிசனத்தைப் புகைப்படத்திலே பதிய வைப்பதற்காக மிகவும் சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் புகைப்படக்காரரை இங்குமங்கும் ஏவிக்கொண்டிருந்தார். த. கா. தலைவர்.

நாகா! நாகா!

பயமாகப் பேசிப் பணியவைக்க முடியாத டொக்டரை நயமாகப் பேசி மடக்கப்பார்க்கிறார். “நாகா! நாகா!” என்று அழைத்து ஆங்கிலத்தில் ஏதோ கூற முற்படுகிறார். செவிமடுக்க மறுத்த டொக்டர் கொச்சைத் தமிழில் குமுறுகிறார். “பொன்னம்பலம் நீ தமிழங்களை இணியும் ஏமாத்தமுடியாது.” ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்ற அவ்வேளையில், ஒழுங்கை நிலைநாட்டப் பொலிசார் தலையிடவும் ஏற்பட்ட இழுபறியில் த. கா. தலைவரும் ஒருபுறம் தள்ளப்படுகிறார். யாழ்ப்பாண எம். பி. யாழ்ப்பாணத்தின் நடுமையத்திலேயே அவமானப்பட்டுப் பின்வாங்கி வெளியேறவும், அவரிடம் தேர்தலில் தோற்ற நாக நாதன் நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டு வெற்றிவீரனாக நடைபோடவும் கண்ட காட்சி மிகவும் முரண்பாடான நிகழ்வாகும்.

சில்லறைத்தனம்

டொக்டரின் வெற்றி தோல்விகளை இயல்பாகவே எனது வெற்றி தோல்விகளாகக் கணிக்கப் பழகிக் கொண்டது என் மனம். அன்று டொக்டரின் எழுச்சிகண்டு இறும்பூதெய்தினேனாயினும், த. கா. தலைவருக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் எனக்கு உற்சாகத்தைத் தரவில்லை. என்னையறியாமல் ஏதோ பச்சாத்தாப உணர்வு நெஞ்சின் அடித்தளத்திலே அழுந்திக்கொண்டிருந்தது. த. கா. தலைவரின் வயதிற்கும் அனுபவத்திற்கும், அவர் சூனியப் பெருவெளியிலே சுட்டியெழுப்பினம் அரசியல் வாழ்வின் பிரானவாயுவாகச் சுவாசித்துக் கொண்டிருந்த புகழுக்கும், இவ்வாறு சில்லறைத்தனமாக நடந்து அவமானப்பட்டிருக்கக் கூடாது. கோகர்ணம், கஜகர்ணம் எல்லாம் அடிக்கத் தெரிந்தவர் என்ற பெயரைத் தம் ஆதரவாளர் மத்தியில் நிலைநாட்டிவிட்டு, சாதாரண குத்துக்கரணம் ஒன்றை அடிக்க முற்பட்டதே தவறு; அதையும் ஒழுங்காக அடித்துப் பெயரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தெரியாது போன பேதமையை நினைத்துப் பச்சாதாபப்பட்டேன்.

அன்று மாலை யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளி மைதானத்தில் நடைபெற்ற துக்கதினக் கூட்டத்தில் பேச எழுந்த வித்துவான் வேலன் கூறிய முதல் வசனம் அன்று த. கா. தலைவர் உற்ற அவமானத்தை இரத்தினச் சுருக்கமாக விளக்கிற்று. “எங்கள் பலம் பொன்னம்பலம் என்ற நிலை மாறி இன்று எங்கள் மலம் பொன்னம்பலம் என்ற நிலை வந்துவிட்டது” என்றார். (வித்துவான் வேலனின் இலட்சிய பலம் எத்தன்மையது என்பது இன்னொரு விஷயம்; பலரும் அறிந்த விஷயம்தான்.)

டொக்டரின் பீடிகை:

சட்டத்துறையில் களைகட்டி நிற்கும் திரு. பொன்னம்பலம் அரசியற்றுறையில் களையற்றவராக இருப்பதேன்? என்று டொக்டரிடமே ஒரு நாள் கேட்டு வைத்தேன். நான் கேட்டது தேர்தல் வெற்றி தோல்விகளைப் பற்றியல்ல, பொதுமக்கள் மத்தியிலான சாதாரண அரசியற் பொலிவைப் பற்றியே, 'டொக்டரின் மறுமொழி முதலில் மிகவும் சாதாரணமாகவே தோற்றியது. "Because, he does not have a sense of humour" (அவருக்கு நகைச்சுவை உணர்வு இல்லாததே காரணம்) என்றார். பின், மீளாய்வின்போது இது கனமான கணிப்பீடாகவே பட்டது. தமது கருத்தை நிறுவுவதற்கு ஆதாரமாகச் சில சம்பவங்களை விவரித்தார் டொக்டர். 'அமைச்சரின் தொடையில் கை போடக் கூடாது என்றேன். அவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது' என்ற பீடிகையுடன் தொடங்கினார். டொக்டர் மிகவும் நகைச்சுவை கலந்து பேசுவார். மிதமிஞ்சிய நகையுணர்வு மிக்கவர் அவர். அன்றிரது அரசியல் வாழ்வின் வெற்றி தோல்விகளையும் விலக்கிக் கொண்டு, அவர் களையுடனும் கலகலப்புடனும் விளங்கியமைக்கு இதுவே அடிப்படைக் காரணம் என்பேன்.

டொக்டரின் பீடிகை மேற்கொண்டு என்னத்தைச் சொல்வாரோ என்றொரு கூச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. டொக்டர் மேலே தொடர்ந்தார்.

(5) சிரிப்பும் கொதிப்பும்

டொக்டர் போட்ட பீடிகை பற்றி எழுதியிருந்தேன். அப்பீடிகையின் பின்னணியில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் சுவையானது. அவைசால் கிளவி பகரவேண்டுமென்ற ஆவனிலும், விரசமாகிவிடுமோ என்ற அச்சத்திலும் உரையாடலில் சில வார்த்தைகளை விழுங்கிவிட நினைக்கிறேன்.

பலப் பரீட்சை:

1965—70ல் வட மாகாணத்தில் நல்லூர் அல்லாதவொரு தொகுதியில் ஒரு பதவி நியமனம் தொடர்பாகத் தமிழரசு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவருக்கும் அத்தொகுதியின் தமிழ்க் காங்கிரஸ் உள்ளூர் தலைவர் ஒருவருக்குமிடையில் போட்டி ஏற்பட்டது. வழக்கமாக அத்தகைய நியமனங்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் விதப்புரையின்பேரிலேயே நடைபெறுவனவாயிருந்தும், அப்போது த. கா. கட்சியும் அரசாங்கத்தில் பங்களியாக இருந்தமையாலும், த. கா. தலைவர்திரு. பொன்னம்பலம் இந்நியமனத்தில் நேரடி அக்கறையெடுத்து வஞ்சினம் பூண்டிருந்ததாலும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் மிகவும் சங்கடமான நிலையிலிருந்தார். இப்போட்டாபோட்டி வலுத்து, தொகுதி மட்டத்தில் இது கட்சியின் மானப் பிரச்சினையாகவும் பரிணமித்திருந்தது.

ஷியம் த. கா. உள்ளூர் தலைவருக்குச் சாதகமாகத் தீர்ந்துவிடலாம் போலிருந்ததால், குறிப்பிட்ட தமிழரசு நா. உ. டொக்டரின் துணையை நாடினார். கட்சி மட்டத்தில் ஷியமெதுவும் கைக்குக்கனமாகிவிட்டால், சிக்கலாகி விட்டால், அல்லது அமைச்சர், பிரதம

அமைச்சர் என்போரின் மட்டத்திற்குப் போய்விட்டால், கட்சி உறுப்பினர்கள் டொக்டரிடம் ஓடுவது தான் வழக்கம். சற்று நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கூறுவேன்: 'பெரிய இடத்தோடு' பேசத் தெரிந்தவன், பேசியவன் அதற்கான பெருமையும் திறமையும் படைத்திருந்தவன் நாகநாதன்.

'வாயிலோயே! வாயிலோயே!' என்று வாயில் காப்போனிடம் வாலைக் குழைந்துகொண்டு நின்றறியாதவன்; நேரே மன்னவரிடம் சென்று வழக்குரைத்தவன் பூக்கட்டுபவனுடனும் பூசாரியுடனும் பேசிக்கொண்டிருக்கமாட்டான், நேரே மூலஸ்தானம் சென்று ஆதிமூலத்திடமே அடித்துப் பேசியவன்.

பின்தொடர்ந்து...

அன்று நாடாளுமன்றச் சபையினில் டொக்டர் வீற்றிருந்தார். ஏற்கனவே அமைச்சருடன் இது குறித்துப் பேசியுமிருந்தார். அத்துடன் திரு. பொன்னம்பலம் இது குறித்துப் பல தடவை அமைச்சரைக் கண்டுள்ளாரென்றும் அன்றும் மீண்டும் காணவிருக்கிறார் என்றும் அறிந்திருந்தார். இவ்விடயம் தொடர்பான ஆவணங்களும் அமைச்சரின் ஒப்பம் பெறுதற்கான படிவமும் டொக்டரின் சட்டைப்பையில் இருந்தன. திரு. பொன்னம்பலம் அமைச்சரைக் காண்பதற்கு முன்னராகவே தாம் விஷயத்தை எப்படி முடிப்பது என்று டொக்டரின் மனம் துரிதகதியில் வேலைசெய்து கொண்டேயிருந்தது.

இந்நேரம் குறிப்பிட்ட அமைச்சர் எழுந்து திரு. பொன்னம்பலத்திற்குச் சைகை காட்டிவிட்டு வெளியே செல்கிறார். திரு. பொன்னம்பலம் சடாரென எழுந்து பின்செல்கிறார். டொக்டரின் கழுக்குக்கண்கள் இவற்றைக் கணித்துக்கொள்கின்றன. திரு. பொ. அமைச்சருடன் முன்னேற்பாடு செய்திருந்தபடி அவ்விடய

மாகப் பேசுவதற்கு அமைச்சரும் திரு. பொ. வும் நாடாளுமன்ற மண்டபத்திற்குச் செல்கின்றனர் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட டொக்டர் இந்தச் சந்திப்பை நடக்கவொட்டாது தடுப்பது எங்ஙனம் என ஒரு கணம் யோசிக்கிறார். அது முடியாத காரியம் எனினும், குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாகப் பேசாமலாவது பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; அமைச்சரும் திரு. பொ. வும் இத்தொடர்பில் பேச்சை முடிக்கு முன்னரே தமக்குச் சார்பாக அமைச்சரின் கட்டளையை எழுத்தில் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். தம் சட்டைப்பையில் வைத்திருந்த படிவத்தைத் தடவிப்பார்த்துக் கொண்டே டொக்டரும் எழுந்து பின்னே செல்கிறார்.

நகைப்பும் கொதிப்பும்:

ஆங்கு, மண்டபத்துள் திரு. பொ. வும் அமைச்சரும் அருகருகே அமர்ந்துள்ளனர். தம் விடயத்தை முடித்துக்கொள்ளும் ஆவலில் பேச்சைத் தொடங்குமுன்னர் அமைச்சரைத் தாஜா பண்ணுவதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் திரு. பொ. இம்முயற்சியில் அன்றாது கை அடிக்கடி அமைச்சரின் தொடையில் தட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அழையா விருந்தாளியாக அச்சந்திப்பில் குறுக்கிடுவதும் டொக்டருக்கு அழகாகப்படவில்லை. இந்நிலையிற்றான் திரு. பொ. வின் நகைச்சுவையுணர்வின்மையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள நினைக்கிறார். திரு. பொ. வை ஆத்திரமூட்டக் கூடியதாக ஏதாவது நகைச்சுவைக் குறிப்பை எழுந்த மானமாகக் கூறி திரு. பொ. வின் சமபலத்தைக் கெடுக்க முனைகிறார்; டொக்டரின் தூண்டிலிரையைக் கெட்டியாகக் கவ்விக்கொள்கிறார் திரு. பொ.

டொக்டர்: (அமைச்சரை விழித்து) ஜெயா! கவனம், பொன்னு பிழையான இடத்தில்.....(Be Careful, Ponna.....at the wrong Place)

திரு. பொ: (ஆத்திரத்துடன்) நாகநாதன்! வாயை மூடும் (Shut up)

டொக்டர்: ஜெயா! ஆளை (திரு. பொ. வை) அறிந்தவன் என்ற முறையில் உங்களை நான் எச்சரிக்க வேண்டியவனாகிறேன் (Knowing the man as I do, I have to warn you)

திரு. பொ: (கொதிப்படைந்தவராக) நாகநாதன் இதில் தலையிடவேண்டாம்; நீர் உம்முடைய வேலையைப் பாரும (Don't interfere. Mind your own business.)

டொக்டர்: (மிகவும் நிதானமாக) நிச்சயமாக, நாடாளுமன்ற உறுப்பினன் என்ற முறையில் பொது மக்களின் நல்லொழுக்கங்களைக் கண்காணிக்கவேண்டிய கடமை எனக்குண்டு. (Certainly, as a member of Parliament, I have a duty to look after public morals.)

வெற்றிச் செருக்கு:

இந்நிலையில் மிகவும் பொறுமையிழந்து கோபம் கொழுந்துவிட்டெரிய திரு. பொ. தமது நோக்கத்தை மறந்து விருட்டென்றெழுந்து 'புறுபுறுத்தவாரே' சென்றுவிடுகிறார். வெற்றிச் செருக்குடன் டொக்டர் சாவதானமாகச் சென்று அமைச்சரின் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொள்ளுகிறார். அமைச்சர் முன்பு இராணுவத் தொடர்புள்ளவர். டொக்டரின் நகைச்சுவைத்துணுக்கையும் அது திரு. பொ. வை ஆத்திரமூட்டியதையும் வெகுவாகச் சுவைத்துச் சிரிக்கிறார். அமைச்சரின் 'குஷி' அடங்குவதற்கிடையிலேயே டொக்டரும் தமது நோக்கத்தை மறக்காது நிறைவேற்றிக் கொள்கிறார். மிகவும் சில்லறை விடயங்களுக்கெல்லாம் திரு. பொ. ஆத்திரப்படுகிறார் என்பதையும் கூறி, சிலர் சில்லறை விடயங்களைப் பெரிதுபடுத்திப் பிரச்சினையாக் குவதையும் கூறி, குறிப்பிட்ட தொகுதியின் நியமன

விடயம் எவ்வளவு சில்லறை விடயம் என்பதையும் கூறி தாம் ஏற்கனவே தயாராக வைத்திருந்த அமைச்சரின் ஒப்புதலுக்கான படிவத்தையும் எடுத்து நீட்டுகிறார். அமைச்சரும் தாம் சில்லறைத்தனமாக நடக்கக்கூடாது என்ற 'பெருந்தன்மையான' உணர்வுடன் ஒப்புதல் அளித்து ஒப்பமிடுகிறார்.

குரோதங்கடந்து

திரு. பொ. வுக்கு நகைச்சுவையுணர்வு இருந்திருக்குமானால், அவர் ஆத்திரப்படாமல் தாமும் ஏதாவது நகைச்சுவையாகப் பதிலடி கொடுத்திருப்பார்; அவர் நோக்கமும் அன்று சிலவேளை நிறைவேறியிருக்கலாம் என டொக்டர் கூறியது மிகவும் உண்மையானதாகவே தோன்றியது. டொக்டர் திரு. பொன்னம்பலத்திடம் காணப்பட்ட ஆணை அகம்பாவங்களை வெறுத்தார். இதனால் அரசியற்களத்திற்கும் கருத்துக்கும் புறம்பாக டொக்டர் திரு. பொ. வுடன் முரண்பட்டு முட்டுப்பட்டுக் கொண்ட சேதிகள் ஏராளம். அரசியற் குரோதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர் டொக்டர்.

குரோத உணர்வுகளை உண்டியலிலே சேமித்துவைக்காத சிறப்பு இயல்பாகவே டொக்டரிடம் இருந்தது. அன்று கட்சி வேற்றுமைகளை மறந்து உடுப்பிட்டி முன்னாள் நா. உ. திரு. சிவசிதம்பரம், வவுனியா முன்னாள் நா. உ. சிவசிதம்பரம் இவர்களுடன் டொக்டர் மிகவும் அன்பாகப் பழகியதை அறிவேன்.

வவுனியா முன்னாள் நா. உ. தமது ஆதரவாளர் சிலருக்கு வேலைபெறுதற்கு டொக்டரின் சேவையை கருபடுத்தியதையும் அறிவேன். அரசியற் குரோதங்களையே புறக்கணிக்கத் தயாராயிருந்த டொக்டர், தனிப்பட்ட குரோதங்களை எண்ணிப் பார்த்ததில்லை என்பதில் புதுமை ஏது? இத்துணை பிடுங்குப்பாடுகளின் பின்னரும் திரு. பொன்னம்பலத்தின் வீட்டுக்குச் சாவ

காசமாகச் செல்லக்கூடிய தமிழரசுக் கட்சிக்காரனாகவும் த. கா. தலைவருடன் சரளமாகப் பேசக்கூடிய ஒரே தமிழரசுத்தலைவராகவும் விளங்கியவர் டொக்டரே டொக்டரின் பால் த. கா. தலைவரின் ஈடுபாடு என்ன? அதைப் பின் எழுதுவேன்.

மட்டந்தட்டி

டொக்டர் தனிப்பட்ட அல்லது அரசியற் குரோதம் பாராட்டாதவராயிருந்தும் வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் திரு. பொன்னம்பலத்தின் அகங்காரத்தை வகையாக மட்டந்தட்டினார். இன்னொருவரை அவமானப்படுத்துதல் இங்கிதமற்றது என்பதை டொக்டர் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நம்பினாரோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அகம்பாவினரையும் பிறரது அவமானத்தில் பேரின்பம் காணும் பெரிய மனிதர்களையும் தலைகுனிய வைப்பதையும் அவர் நம்பினார்.

ஒரு முறை, யாழ்ப்பாண மாவட்ட இணைப்புக் குழுக் கூட்டத்தில், பருத்தித்துறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அண்ணன் துரைரத்தினத்தை 'தம்பி இன்னொரு தடவை சொல்வடா' என அவர் பணித்ததும் அங்கிருந்த திரு. பொன்னம்பலத்தை மட்டந்தட்டவே, எத்தொடர்பில் எதைக் கூறுமாறு டொக்டர் சொன்னார்?

(6) 'நட்டாமுட்டி' நாகநாதன்

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் அரசாங்க முகவர் (G. A.) தலைமையில் நடைபெற்ற யாழ். மாவட்ட இணைப்புக்குழுக் கூட்டத்தில் டொக்டர் திரு. பொன்னம் பலத்தை மட்டம் தட்டியதைக் கூறவந்தேன். அம்மா நாட்டில் டொக்டர் யாழ்ப்பாண நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. பொன்னம்பலம், பருத்தித்துறை நா. உ. அண்ணன் துரைரத்தினம் உடுவில் நா. உ. அண்ணன் தர்மலிங்கம் என்போரும் கலந்துகொண்டனர்.

சாமானியர் :

மாற்றுக் கருத்தாளர் ஒப்பினும் ஒப்பாவிடினும் அடிப்படை உண்மையொன்றை உரைக்க விரும்புவேன். தமிழரசுக்கட்சியின் கை ஈழத் தமிழ் மக்களின் அரசியலரங்கில் ஒங்கிய பின்னர்தான் துரைரத்தினம், தர்மலிங்கம் போன்ற சாமானியர்களும் மக்கள் பிரதிநிதிகளாக வரமுடிந்தது. தமிழரசுக்கட்சியின் அரசியற் சாதனைகள் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு அமைந்தவையாக இருக்கலாம்.

வக்கரித்துப்போனவோர் அரசியல் அக்கிரகாரம் ஏகபோகமாக ஆண்டனுபவித்துவந்த அரசியலாதிக்கத்தைப் பிடுங்கிச் சாமானியர்களிடம் கையளித்த சாதனை தமிழரசுக்கட்சியினுடையது என்பதை எவரே மறுப்பர்? தமிழரசுக் கட்சி சாதித்த இந்த எண்ணப்பிரட்சியை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவோ, தம் அரசியற்பதிவேடுகளில் குறித்துக்கொள்ளவோ, மறுத்துவிட்ட இடதுசாரிகள் பச்சைப் பாசாங்காளராவர். வைதீக அரசியலில் அவிந்துகொண்டிருந்த வடகிழக்கு மாகாணங்களின் அரசியலாதிக்கத்தைப் புரட்சிகரமான

முறையில் புதியதொரு தலைமுறையிடம் தமிழரசுக்கட்சி கையளித்துள்ளது என்ற உண்மை இடதுசாரிகளுக்குக் கசப்பாக இருந்தது. காரணம், அவர்களை வேலையற்ற வர்களாக்கிவிட்டோம் என்பதே.

தேரோட்டி மக்கள் :

இவ்வண்மை திரு. பொன்னம்பலத்திற்குக் கசந்தது புதுமையல்ல; பொன்னம்பலம் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய வர்க்கம் இனங்கனமானது. சிறீமான்சனும் மகாகனங்களும் கௌரவங்களும் அலங்கரித்த அரசியலில் எங்கிருந்தோ வந்ததுகள், 'அந்த' படிப்பும் பிறப்பும் எடுப்பும் இராஜ நடையும் இல்லாததுகள், கண்டது கடியதுகள், இன்னோரன்ன சாமானியர் தன்னோடு சமதையாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக வீற்றிருப்பதையிட்டு திரு. பொன்னம்பலத்தின் மனம் புழுங்கியது புதுமையல்ல; அதனைப் புரிந்துகொள்ளுவதற்கும் நிறையப் புத்திசாலித்தனம் வேண்டியதில்லை.

அண்ணன் அமிர்தலிங்கம் அரசியலில் இருபதாண்டுகள் கழிந்தபின்னரும் கூட-பதினான்காண்டுகள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராயிருந்தபின்னரும் கூட — அண்ணவரின் வில் வித்தையோ கொடைவண்மையோ பொன்னம்பலத்தின் மனத்தில் பதியவில்லை. அவர் தேரோட்டி மக்கள் என்பது மட்டும்தானே ஆழப்பதிந்திருந்தது. 1969 ஆம் ஆண்டில் நாடாளுமன்றத்தில் நடைபெற்ற விவாதத்தில் அண்ணனைக் குறித்துப் பொன்னம்பலம் கூறிய வார்த்தைகள் பொன்னம்பலத்தின் உள்ளக்குறுக்கத்திலே ஓம்பி வளர்க்கப்பட்ட சின்னத்தனத்தைச் செப்புவதாகும். (Parvenu in politics, Page boy in buttons) "அரசியலில் அற்பன் — பொத்தான் அணிந்த பணிப்பையன்" என்றெல்லாம் சனத்தனமாகக் குறிப்பிட்டார். அப்போது அமிர் அண்ணன் அவையிலில்லை. இத்தகைய அகம்பாவிக்கள்

தோல்வியுறும்போது அத்தோல்வி மிகவும் செங்குத் தானதாகவும் முழுமையானதாகவும் மிகவும் அவமான கரமானதாகவும் இருக்கும்.

நான்காந் தடவை :

அமிர்தலிங்கத்தையே அரசியல் அக்கிரகாரத்திற்கு பிடிக்கவில்லையென்றால், துரைரத்தினத்தைத் துரைத் தனம் ஏற்குமா என்ன? மேற்குறிப்பிட்ட மாவட்ட இணைப்புக் குழுக் கூட்டத்தில் 'இதுகளும்' தமக்குச் சமமாக இருப்பதையிட்டு திரு. பொன்னம்பலம் மிகவும் பொறுமையற்றிருந்தார். இதுகள் 'இங்கிலிஸ்' வேறு பேசுவதென்றால் எரிச்சலாக இருக்காதா என்ன? குறுகியகால அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்கீழ் நரிக்குண்டை நிரவுதல்பற்றி திரு. பொன்னம்பலம் குறிப்பிட்டார் போலிருக்கிறது.

தேர்தல் திட்டம் என்ற முறையில் அருமையான திட்டம் என்று விமர்சித்தார் துரையண்ணன். விஷயம் திரு. பொ. வைச் சுட்டிருந்தது. துரையண்ணன் மீண்டும் விஷயத்தை வலியுறுத்தத் தலைப்பட்டபோது திரு. பொ. மிகவும் பொறுமையிழந்து பொருமினார்.

திரு. பொ: நீ அதை மூன்றாம் தடவையாகச் சொல்லி விட்டாய். (you have said that for the third time)

டொக்டர்: (குறுக்கிட்டு) டேய் தம்பி! நான்காம் தடவையும் சொல்லடா (say a fourth time).

'நட்டாமுட்டி'

திரு. பொன்னம்பலம் உடனடியாக அடங்கிவிட்டார். அகம்பாவத்தை அடக்கத் தெரிந்தவன் நாக நாதன். டொக்டரின்பால் திரு. பொ, வின் ஈடுபாடு என்ன என்று முன்பு நான் எழுப்பிய கேள்விக்கு விடை

இதுதான். திரு. பொ. டொக்டரைக் கண்டு அஞ்சினார். அவ்வச்சம் ஏதோ மரியாதையோடு கூடிய அச்சமல்ல; 'நட்டாமுட்டி' நாகநாதன் 'போக்கிரி' யாயிற்றே, நான்கு பேர் மத்தியில் என்னை அவமானப்படுத்திவிடுவானே என்ற அச்சம்தான்.

டொக்டரைக் கண்டு திரு. பொன்னம்பலம் புன்முறுவல் பூத்தவேளையெல்லாம் மிகவும் பரிதாபகரமான வேளைகள்; நாலுபேரின் அபிப்பிராயத்திற்குக் கவலைப்படாத நடுத்தெரு நாட்டாண்மைக்காரனைக் கண்டு பெரிய மனிதர் புன்முறுவலுடன் ஒதுங்கி வழிவிடுவாரே. அந்தத் தன்மையது. போலிக் கௌரவத்தையும் பொய்மையான கணிப்பீடுகளையும் வளர்த்துக் கொண்டே திரு. பொ. வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம்—நாகநாதன் வரன்முறைகளை மீறித் தன்னைத் திருப்பியடிக்கமாட்டான்—சூழ்நிலைகள் தனக்குச் சாதகமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கின்றன என்று நிச்சயப்படுத்திக்கொண்ட நேரங்களில்—டொக்டரைப் படுமிலேச்சத்தனமான முறையிலும், கீழ்த்தரமாகவும் நடாத்தியிருக்கிறார்; படுமோசமாக அவமானப்படுத்தியிருக்கிறார். இவற்றுள் பலவற்றை டொக்டர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். சிலவற்றை நானே நேரில் கண்டுள்ளேன்; கண்டு, மானிடவர்க்கத்தின் மட்டரக உணர்வுகள் எத்தகையனவாயிருக்கும் என்று உருவகப்படுத்திக்கொண்டேன்.

நான்கு பேருக்குமுன் நட்புக்கரம் நீட்டிய டொக்டரின் கையை திரு. பொ. உதாசீனம் செய்ததையும், டொக்டர் வெட்கிப்போகாதவாறு அவரின் கையை ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன பற்றிக்கொண்டதையும் பெரிய மனிதர் ஒருவரின் இறுதிச்சடங்கின்போது கண்டேன்.

வைரவரைக் கட்டி...

டொக்டரின் ஆத்திரத்திற்கு திரு. பொ. அஞ்சினார் என்பதையும், அதனால் 'வைரவரைக்' கட்டிவிட்டு விழா நடத்த முற்பட்டார் என்பதையும் தெளிய, நிகழ்ச்சியொன்றைக் கூறுவேன்.

(7) 'முத்தண்ணன்' நாகநாதன்

டொக்டர் நாகநாதனிடம் அன்பாலல்ல, அச்சத்தால் குழைந்தவர் திரு. பொன்னம்பலம் என்பதை விளக்க நிகழ்ச்சியொன்றைக் கூறவந்தேன். நாடாளுமன்றச் சபையில் திரு. பொ. அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தை ஈனத்தனமாகச் சாடிய நிகழ்ச்சியை முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தேன். அன்று திரு. பொ. பேசுமுன்னர் அண்ணன் பேசினார். பேச்சில், தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் போக்கைக் காரசாரமாகக் கண்டித்திருந்தார். திரு. பொ. குறுக்கிட்டுப் பேசி வகையாகவாங்கியும் கட்டிக்கொண்டார். நாடாளுமன்றச் சபையில் பேசப்பட்ட குறுக்குப் பேச்சுக்கள் பின்வருமாறு: (என் நினைவிலேயிருந்து கொய்யப்பட்டவை இவை. வார்த்தைகள் தவறியிருக்காதென நம்புகிறேன்)

அமிர்: யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதி (திரு. பொ.) காங்கேசன்துறைப் பிரதிநிதியவர்களை (தந்தை செல்வா) அரசியற் குனியத்திற்கு (political oblivion) அனுப்புவேன் என்றார்; நல்லூர்ப் பிரதிநிதியை (டொக்டர்) அவரது புறநகர் மருந்தகத்திற்கு (Suburban dispensary) அனுப்பித்தருவேன் என்றும் கூறினார்.

(உண்மையாகவே டொக்டரின் டிஸ்பென்சரி கொழும்பு மாநகர எல்லைக்குட்பட்ட பம்பலப்பிட்டியில், அரச வீதியோ ஆவண வீதியோ எனத்தக்க தலையாய வீதியாகிய காலி வீதியில், கணிப்பான பெரிய சந்தியையொட்டி கம்பீரமாக இருந்தது. திரு. பொ. வின் குறுமனம் அந்த மகிமையைக்கூட டொக்டருக்குச் சூட்ட விரும்பவில்லை. அதனால் 'புறநகர்' என்றார்.

திரு. பொ. அவர்களை நான் அனுப்பினேனே.

அமிர் : அவர்களும் உம்மை அனுப்பினார்களே.

திரு. பொ. : எப்போ?

அமிர் : ஏன், 1960 முதல் 1965 வரை நீர் இங்கு இல்லையே.

என்ன பொருத்தம் :

உடன் வாயடைத்துப்போன திரு. பொன்னம்பலம் முதல் நாள் தொடங்கிய தமது பேச்சை மறுநாள்தான் அண்ணன் முடித்திருந்தார். அன்னரின் முதல் நாள் பேச்சை மதிப்பீடு செய்த 'ஒப்சேவர்' நாளேட்டின் சபை நிருபர் மனிக் டி சில்வா (Manik de Silva) என்பார் அண்ணலின் பேச்சிலே பறந்த தீப்பொறிகளையும் பரவிநின்ற நேர்த்தியையும் குறிப்பிட்டதுடன் திரு. பொ. வுடன் ஏற்பட்ட மோதல்களையும் குறித்து, இருவரும் (திரு. பொ. ஏம் அண்ணலும்) பொருத்தமான சோடிதான் எனவும் முடித்திருந்தார். திரு. பொ. சிலவேளை அண்ணைக்கூட மன்னித்திருப்பார் போலிருக்கிறது; ஆனால் 'அற்பனுடன்' இந்தப் பெரிய' தம்மையும் ஒரே படியில் வைத்தெழுதிய சபை நிருபரை மன்னிக்கவே மாட்டார்.

தர்மசங்கடம்

அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தின் நானிலால் சுடப்பட்ட கொப்புளங்கள்—சபை நிருபரின் எழுத்தினால் ஏற்பட்ட வெப்புநோய்—ஆதியாம் பின்னணியில் பேசமுனைந்த திரு. பொ. மிகவும் வஞ்சத்துடன் தான் எழுந்தார். அண்ணனை அடிக்கத் தயாரானார். 'அற்பனை' அடித்து நொருக்க வேண்டும் என்ற அன்னரின் அங்கலாய்ப்புக்குக் குறுக்கே ஒரு தடை. டொக்டர் சபையிலே இருந்தார்.

நாகநாதன் சபையில் இருக்கிறானே; எதிர்த்துக் குழப்பு வானே. நான் முன்பு கூறிய 'டிஸ்பென்சரி' விடயம் வேறு அவனைக் குத்தியிருக்கும்; ஆத்திரத்தோடிருப்பானே என்ன. செய்யலாம்? என்று ஒரு கணம் யோசித்தார்போலும். எடுத்த எடுப்பிலேயே டொக்டரைத் 'தாஜா' பண்ணத் துணிந்தார். ஒரு கட்டி 'ஐஸ்'சைத் தாராளமாக டொக்டரின் தலையில் வைத்துப் பின்வருமாறு பேசத் தொடங்கினார் திரு. பொன்னம்பலம். டொக்டரே கொஞ்சம் அசந்துவிட்டார்.

“நானும்—அவரது பெயரைக் குறிப்பிடலாமென்றால்—நாகநாதனும் நண்பர்கள். ஓர் அறைகூவலுக்கு மறுமொழியாகவே அவரை அவரது டிஸ்பென்சரிக்கு அனுப்புவேன் என்று கூறினேன். அதுபற்றி நான் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. உண்மையில் நாம் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போட்டியிட்டோம். ஆனால், கண்ணியமாகப் போட்டியிட்டோம். (We fought clean)”

என பெரியதொரு போடுபோட்டுவிட்டு திரு. பொ. தம் பேச்சைத் தொடங்கினாரே பார்க்கலாம். டொக்டரின் பாடு, மிகவும் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. நாடாளுமன்றத்தில் பேசும்போது இன்னொரு உறுப்பினரை அத்தொகுதியின் பெயர் குறித்து 'மாண்புமிகு உறுப்பினர்' என அழைப்பதுதான் வழக்கம். டொக்டர் தமக்கு அவ்வளவு தூரம் நெருங்கிய நண்பராம். தாம் பெயர்குறித்து அழைக்கின்றாராம். தம் வாயைக் கட்டிவிட்டார் திரு. பொ. என்பதை டொக்டர் உணர்ந்தார். இவ்வளவு தூரம் நாடியைத் தடவியபின்னரும் எதையும் எதிர்த்துப் பேசமுடியவில்லை; அது அழகாகவும் படவில்லை. திரு. பொ. வின் புத்திசாலித்தனத்தை எண்ணி முறுவலித்தவாறே வெளியே சென்றார் டொக்டர்.

பெருந்தன்மை:

கருத்துவேற்றுமை கொண்டவர்களிடத்தும் பெருந்தன்மையுடன் நடக்கும் பேராண்மை டொக்டரிடம் இயல்பாகவே இருந்தது. மாற்றுக் கட்சியினர் சற்று ஏறுமாறாக நடக்கும் வேளைகளிற்றான் டொக்டர் அவர்களுக்குப் புரியக்கூடிய மொழியில் பேசத் தலைப்பட்டிருக்கிறார். திரு. பொன்னம்பலம் விடயத்தில் கையாளப்பட்டது பெரும்பாலும் பின்னைய உத்தியே. டொக்டரும் (முன்னாள்) செனெற்றர் நடேசனும் நண்பர்கள் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். பெரிய இடத்து நட்புறவுகளில் வேரும் விழுதும் குறைவு. அந்நட்புறவில் நாவுக்கு இருக்கும் ஈடுபாடு இதயத்திற்கு இருப்பதில்லை. இதற்கு மாறாக திரு. நடேசன் டொக்டரின்பால் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினார். டொக்டரின் இல்லம் சென்று அடிக்கடி நலம் விசாரித்துக்கொண்டார். திரு. நடேசன் டொக்டரிடம் வரும்போதெல்லாம் அரசியலைத் தொட்டுப் பேசாதுவிடமாட்டார். அவ்வேளைகளில் டொக்டரிடம் தமிழரசுக் கட்சியைக் காரசாரமாகக் கண்டித்துக் கொள்வார். டொக்டரும் எதுவும் பேசாது முறுவலிப்புடன் இக்கண்டனங்களையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டேயிருப்பார்.

இரண்டு தடவைகளில் திரு. நடேசனின் தனி ஆவர்த்தனத்தையும் டொக்டரின் சலனமற்ற முறுவலிப்போடுகூடிய மௌனத்தையும் கேட்டும் கண்டும், மூச்சுவிடுமுன்னே முன்னூறும் நானூறும் பேசும்எங்கள் டொக்டரா இப்படித் தாக்குதலைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார் என வியந்திருக்கிறேன். ஒரு முறை டொக்டரைக் கேட்டே விட்டேன். 'என் வீட்டுக்கு வந்த நடேசன் என் விருந்தாளி. அவரோடு வாதிட்டு ஒரு வெற்றிப் புள்ளி பெறுவதல்ல முக்கியம், என் விருந்தாளி என் வீட்டைவிட்டுச் செல்லும்போது தன் மனம்

புண்படாது செல்வதே முக்கியம்' என்றாரே பார்சு
கலாம். என முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

மூத்தண்ணன்

சின்னாட்களுக்குமுன் அண்ணன் துரைரத்தினத்து
டன் 'சிராவஸ்தியில்' பேசிக்கொண்டிருந்தேன். பேச்சு
டொக்டரைமிட்டுத் திரும்பியது. அண்ணன் துரை
ரத்தினம் உடனடியாக உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கண்
கலங்கிவிட்டார்; எனக்கும் அழுகை வந்துவிட்டது. நான்
கண்கலங்கியது வியப்பல்ல; ஏனாகில் கட்சி வட்டாரங்
களில் நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டவன் என உரைக்கப்படு
பவன். சின்னண்ணையின் (திரு. கதிர்வேற்பிள்ளை, பா. உ.)
மொழியில் கூறுவதானால் நானோர் 'உணர்ச்சிவசப்பட்ட
கழுதை' (Sentimental Ass.) (எனக்கு முன்பொரு தடவை
அவர் அனுப்பிய தந்திச் செய்தி அது) ஆனால் அண்ணன்
துரைரத்தினத்தின் பக்குவமோ வேறு. ஆசாபாசங்
களுக்கு அப்பால் நிற்கும் பரிபக்குவமடைந்த மலிதர்
என நான் கணித்திருப்பவர் அவர். அவரே கண்கலங்கிய
போதுதான் டொக்டருக்கும் அவருக்குமுள்ள உறவு
எவ்வளவு உயிரோட்டமானது என்பதைச் சற்றே
நிதானமாக நினைத்துப்பார்த்தேன்.

தந்தை செல்வாவும் தலைவர் வன்னியரும் இக்குடும்
பத்தின் தந்தையும் தாயுமாக, குட்டித் தம்பியரையெல்
லாம் தட்டிக்கொடுத்து வழிநடாத்திய அண்ணன்
டொக்டரல்லவா? டொக்டர் அண்ணன் துரைரத்
தினத்தை 'டேய்' தம்பி என அழைத்ததாக முன்பு
எழுதியிருந்தேன். இவர்களை இங்ஙனம் அழைத்த
உரிமையின் பின்னே, டொக்டரால் இவர்களை அணைக்
கவும் முடியும், அடக்கவும் முடியும். உண்மையாகவே
அணைத்துமிருக்கிறார். அடித்துமிருக்கிறார். அண்ணன்
அமிர்தலிங்கம் டொக்டர் ஒருவருக்குத்தானே மடக்
கம். ஆதாரம் வேண்டுமா? அடுத்து எழுதுவேன்.

(8) வீமனும் அபிமன்யுவும்

கட்சியின் இளந்தலைவர்கள்பால் டொக்டரின் ஈடுபாட்டைக் கூறமுற்பட்டேன், சாவகச்சேரி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் நவமண்ணைத் தவிர ஏனையோரை டொக்டர் 'டேய் தம்பி, என்றே அழைத்துக்கொண்டார். இவர்களுள் அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தை இங்ஙனம் அழைத்ததில் ஒருவித அழுத்தமும் வாஞ்சையும் மிகுதியாக இருந்தன. அதற்கான காரணமும் இல்லாமலில்லை. அதனைப் பின்னர் கூறுவேன்.

நவம் நவமாக...

நவமண்ணன் டொக்டருடன் ஒரு நண்பனைப் போலவே பழகிவந்தார். இவரை டொக்டர் 'டேய்' என அழைத்து நான் கேட்டதில்லை. 'நவம்' என்றே குழைவுடனும் ஈடுபாட்டுடனும் அழைப்பதுண்டு. நவமண்ணனின் நாடாளுமன்றத் தொடர்பின் முதற்காலகட்டமாகிய 1956-60ம் ஆண்டுகளில் டொக்டரின் செல்வாக்கு அன்றார்மீது முழுமையாகப் படிந்திருந்தது. கட்சியின் முதுபெருந் தலைவர்களுள் இவருக்கு டொக்டரையே மிகவும் பிடித்திருந்தது. என்னைக் காணும் நேரங்களில் டொக்டரைப் பற்றியும் இரண்டு வார்த்தைகள் கேட்டுவைப்பார். டொக்டரின் மறைவையொட்டிய இரங்கல் தீர்மானத்தின்மீது நாடாளுமன்றத்தில் நவமண்ணன் ஆற்றிய உரை இவர் உள்பூர்வமாக ஆற்றிய சில உரைகளுள் ஒன்று.

'மொடெல்' அமிர்

டொக்டர் அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தின்பால் காட்டிய ஈடுபாடு மிகவும் காத்திரமானது. 'டேய் தம்பி'

தம்பி அமிர்' என உரிமையுடன் அழைத்துக்கொண்டார். அந்த உரிமையையும் உறவையும் இருவரும் பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொண்டனர். அண்ணன் டொக் டரைக் கவர்ந்தது ஒன்றும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. 'ஒளிபடைத்த கண்ணினாய், உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாய்' எனப் பாரதி கண்ட புதிய சமுதாயத்தின் இலட்சணங்கள் டொக் டருக்கு இதமானவையும் இங்கிதமானவையுமாகும். அந்த இலட்சணங்களை, இளமை, துவளாமை, துடிப்பு, இலட்சியப்பிடிப்பு என்பனவற்றை அண்ணனிடம் கண்டு இறும்பூதெய்தியவர் டொக்டர். துடிக்கும் இளமையுணர்வுகளுடனேயே மறைந்துவிட்ட டொக்டர், உள்ளத்திலே முதுமை தட்டிவிட்டவர்களை வெறுத்தார். செயலிலும் சிந்தனையிலும் இளமையை விரும்பினார்; இனைய தலைமுறையைத் தட்டிக்கொடுத்தார். இனைய தலைமுறையின் இதயத்துடிப்பிலே தான் விடுதலைவேட்கையின் வேரோடுகிறது என நம்பினார். அந்த இனைய தலைமுறையின் பிரதிநிதியாகத் தமிழரசுக் கட்சியில் சேர்ந்த இளைஞன் அமிர்தலிங்கம் அவருக்கு ஒரு 'மொடெலாக்'க் காட்சியளித்தார்.

யரிணைம வளர்ச்சி

அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தின் அரசியற் சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் அரசியல் மாற்றுக்கட்சியினரின் வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு உள்ளானவையாக இருக்கலாம். தனிப்பட்டமுறையில் கூறுவதானால், அண்ணனின் 1965-1970 ஆம் ஆண்டுக்கால கட்ட அரசியல் எனது விமர்சனத்திற்கும் உட்பட்டதே. அதை அண்ணனும் அறிவார். ஆனால், ஓர் அரசியற் கட்சியின் தொண்டன் எப்படியிருக்கவேண்டும் என எவரும் என்னைக் கேட்பின், நான் அட்டியின்றி அவரைச் சுட்டிக்காட்டி 'இப்படியிருக்கவேண்டும்' என்பேன்.

கடந்த பொதுத்தேர்தலின்போது வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதிக்கு கூட்டமொன்றில் நான் கூறினேன்: 'விலாசந் தவறி அரசியலுக்கு வந்தவரல்ல அண்ணன் அமிர்தலிங்கம்: படிப்படியாக வந்தவர், வளர்ந்தவர்' என்று. உண்மைதான்: அக்கட்சியின் எதிர்காலம் ஏற்றமோ இறக்கமோ என எவரும் ஆரூடம் கணிக்க முடியாத கட்சியின் நாகுளம் பருவத்தில், பல்கலைக் கழக மாணவரை இயக்கத்தில் சேர்ந்த அமிர்தலிங்கம் பின்னர் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராகவும் இன்று தலைவராகவும்—பிறப்பால்ல உழைப்பால்—பரிணமித்தாரென்றால், ஓர் அரசியல் கட்சியின் விசுவாசியின் பரிணாமவளர்ச்சியை யல்லவா, அமிர்தலிங்கமென்ற உருவத்திலே பார்க்கிறோம்; படிக்கிறோம்; இந்த வளர்ச்சியை எய்தவும்; எய்திய வளர்ச்சியைப் பேணவும் கொடுத்த விலைதான் கொஞ்சமாகுமா? அந்த விலையின் தொகையும் வகையும் கண்டு வியந்தவரல்லவா டொக்டர்!

இலட்சணங்கள் :

கட்சி தொடங்கிய நாட்தொட்டு இற்றைவரையிலான இயக்கத்தின் போராட்டங்களிலெல்லாம் அமிர்தலிங்கம் தலையாய பங்காளியாயிருந்திருக்கிறார். கட்சியின் விடுதலைக் கிளர்ச்சிகளின்போது பொலிசாரால் — இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்களின் தழும்புகள் அமிர்தலிங்கத்தின் மேனியை அலங்கரித்திருக்கின்றன. ஈழத் தமிழகத்தின் எல்லைக்குள் கட்சியின் பிரச்சாரக் கூட்டங்கள் எங்கெங்கு நடப்பினும் ஆங்கு அமிர்தலிங்கத்தின் கர்ச்சனை கேட்டு கொண்டிருக்கிறது.

கட்சி மேடைகளில் மட்டுமன்றி, பொதுமேடைகளிலும், சர்வகட்சி மாநாடுகளிலும், தம்மைக் கொம்பனார் என நம்பினர் எவராவது, தம் கோணல்வாய்

திறந்து தமிழரசுக் கட்சியைச் சாட நினைந்து 'வாழ்த்து திருநாகை வாகனத்தேவடியானை' ஒப்ப, தம் 'பாழ்த்து குரலெடுத்துப் பாட'த் தொடங்கிய நேரத்திலெல்லாம் தட்டிக்கேட்ட இலட்சியத் தறுகண்மை அமிர்தலிங்கத்திடம் இருந்திருக்கிறது. 'அவர் காய்வாரா, இவர் உவப்பாரா?' எனச் சங்கைக்குரியவரின் சந்தோஷம் கெடாமலும், சந்தர்ப்பத்தை அனுசரித்தும் பேசாது, சொல்ல வேண்டிய கட்சிக் கருத்துக்களைச் சுடுகாட்டின் மேட்டில் நின்று அடித்துச் சொன்ன இலட்சியவெறி அமிர்தலிங்கத்தினுடையது. பொதுத் தேர்தல் நேரங்களில் தான் என்றும் தமர் என்றும் தமது தொகுதியின் எல்லைக்குள் மட்டும் இயங்காது, கட்சியென்றும் கட்சியினர் என்றும் வட கிழக்கு மாகாணங்களெங்கும் சென்று கட்சியின் வெற்றிக்கு ஆதரவு திரட்டும் வேட்கை அவர்க்குச் சொந்தமானது.

வீம—அபிமன்யு :

டொக்டர் அண்ணலின்பால் சிறப்பான அன்பு பாராட்டியமைக்கு வேறு காரணம் என்ன வேண்டிக் கிடக்கின்றது. தன்னையொறுத்து இனப்பணி புரியப் புறப்பட்ட நாகநாதனுக்கு தன்னையொறுத்துக் கட்சிப்பணி புரியும் ஒருவனைப் பிடித்திருந்தது பெருவியப்பல்ல. அதிலும் இருவரும் ஒன்றாகக் களம்புக்க வேளைகள் எத்துணை இறுக்கமான பிணைப்பை ஏற்படுத்த வல்லன. மகாபாரதத்தின் காட்சியொன்றை நினைவூட்டுவேன். வீமனுக்குத் தன் மகன் கடோற்கசனைக் காட்டிலும் தம்பி மகன் அபிமன்யுவில் அபிமானம் அதிகமாமே. அபிமன்யுமீது வீமனுக்கு ஏற்பட்ட அபிமானத்தின் ஊற்று எதுவோ, அதுவே அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தின்மீது டொக்டர் காட்டிய அன்பின் தோற்றுவாயுமாம். டொக்டர் தம்மீது பாராட்டிய உரிமையையும் உறவையும் அண்ணனும் உளப்பூர்வமாக அங்கீகரித்தார். இதை நிறுவ நிகழ்ச்சியொன்றை கூறவா?

கண்ணூறு :

அன்றொரு நாள் டொக்டர் கட்சியை ஓரளவு இக் கட்டான நிலைக்கு ஆளாக்கியிருந்தார் — ஏதோ வேண்டாத அறிக்கையொன்றைச் செய்தி ஏடுகளுக்கு விடுத்தார் என நினைக்கிறேன். (விஷயம் சரியாக நினைவில்லை) இத்தகைய நிகழ்வுகள் புதுமையானவையல்ல. கட்சிக்கு வலுவூட்டும் ஆயிரம் அறிக்கைகளை எவரும் பாராட்டும் படியாக வெளியிடும் டொக்டர், கண்ணூறு கழிப்பதற்குச் செய்தாற்போல, இயக்கத்தவரைத் தர்மசங்கடத்துள்ளாக்கும் சேதியொன்றையும் இடையில் வெளியிட்டு விடுவார். டொக்டர் ஒளிவு மறைவின்றி வெளியாகச் சிந்திப்பதே இதற்குக் காரணம். செய்தி நிருபர்களையும் முன்னே வைத்துக்கொண்டு அவர் ஓசைப்படச் சிந்திக்கும்போது, நிருபர்கள் முடிவுறுத்தப்படாத சிந்தனைகளைத் திருடிச் சேதியாக்கிவிடுகின்றனர்.

வேடிக்கை:

சிக்கல்கள் வந்தால் டொக்டரிடம் ஓடும் நான் டொக்டரே சிக்கலை ஏற்படுத்தியபோது எவரிடம் சொல்வேன். குறையிரக்க அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்திடம் சென்றேன். “இனி இப்படிச் செய்யவேண்டாமென்று டொக்டரிடம் கூறியவையுங்களேன்” என அவரிடம் கூறினேன். அதற்கு அண்ணன் கூறிய பதில் சற்றேனும் உதவக்கூடியதல்ல; எனினும் அவருக்கு டொக்டருடனிருந்த உறவை ஊதிக்கப்போதுமானது.

“நான் என்னண்டு சொல்லுறது? நான் சொல்லப்போனால் அவர் அடிக்க வருவார்” என்றாரே பார்க்கலாம்; எனக்கு ஒரே வேடிக்கையாகவும் வியப்பாகவும் இருந்தது. குறிப்பாக அண்ணன் இங்ஙனம் கூறியது வியப்பாயிற்று. ஏனாகில் அன்னாரின் சங்கதியே வேறு. அதைப் பின்னர் கூறுவேன்.

(9) நாகாஸ்திரம்!

அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தின் சங்கதியே வேறு எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். உண்மைதான்; எதிர்ப்பை ஓர் அறைகூவலாக எடுத்துக்கொள்வதுதான் அவரது இயல்பு. தலைவர்கள் மட்டத்திலும்சரி தொண்டர்கள் மத்தியிலும்சரி எவரும் கட்சிக்கெதிராகத் தவறிழைத்து விட்டால், அதனைத் தமக்கெதிராக இழைக்கப்பட்ட தவறாகக்கொண்டு தட்டிக் கேட்பதுதான் இவரது வழக்கம். கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக இவர் பணியேற்றபின்னர் புதிதாக ஏற்பட்ட நிலையல்ல இது. கட்சித் தலைவர்களோ சக உறுப்பினர்களோ, கட்சிக்கெதிராக இழைக்கும் தவறைத் தட்டிக்கேட்க முடியா விட்டால், — கட்சியின் கடைசித் தொண்டன்வரை இந்த அதிகாரம் எட்டாவிட்டால், — கட்சி உறுப்பாண்மையின் மகத்துவம்தான் என்ன? இது ஒரு கட்சித் தொண்டனின் உரிமை மட்டுமல்ல, கடமையும் கூட. இக்கடமையை அண்ணன் செய்ய முற்பட்டதால் வெவ்வேறு விமர்சனங்களுக்கு ஆளாகியதும் உண்டு. இருப்பினும் அவர் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

உறவின் வலு

டொக்டர் 'அடிக்க வருவார்' என்ற அண்ணனின் மறுமொழி ஏதோ உடலின் வல்லாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல; டொக்டருக்கும் அவருக்கு மிடையே இருந்த உறவின் வலுவை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அவரது அரசியல் தொடர்புகளில் டொக்டர் ஒருவரின் விடயத்தில் மட்டும்தான் இவர் தமது அறைகூவற்பான்மையை (Challenging attitude)த்

தளர்த்தியிருப்பாரென்று நான் நினைக்கிறேன். இரு வருக்குமிடையிலிருந்த பற்று பற்றிப் படர்ந்தது.

டொக்டரில்லாத இடங்களில் டொக்டருக்காகப் பரிந்து பேசுவதில் அண்ணன் காட்டிய தீவிரத்தைக் கண்டிருக்கிறேன். அதேபோல, அண்ணனில்லாத இடங்களில் அவருக்காக டொக்டர் வரிந்துகட்டிக் கொண்டு வாதிட்ட காட்சிகளையும் கண்டிருக்கிறேன். 'எல்லாத்துக்கும் அமிர்தலிங்கமென்றால் என்ன செய்யிறது; அவன் எத்தனை வேலையனைப் பார்க்கிறது' எனத் தொலைபேசியில் அவர் ஆத்திரத்துடன் கத்திய சேதிகள் வெளியே வராந்தாலிலிருக்கும் விருந்தினர் களின் செவிப்பறையில் மோதி எதிரொலித்திருக்கின்றன. அதே மூச்சில் அவர் மூளாய்க்குத் தொலை பேசி எடுத்து 'அதைச் செய், இதைச் செய்' என்று அமிர் அண்ணனுக்கு ஆணையிட்டதும், நான் கேட்ட துண்டு.

பெருமிதம்

அண்ணனின்மீது டொக்டர் வைத்த அன்பிற்கு அண்ணனின் பாரியார் திருமதி மங்கையர்க்கரசி அம்மையார் புறநடையான வரல்லர். அன்றொரு நாள் டொக்டர் முதன்முதலாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது விட்டிற்குப் பார்க்கச் சென்றேன். தம்மை நலம் விசாரிக்க வந்தோரின் பட்டியலைக் கூறினார். 'தம்பி அமிர்தலிங்கம் வந்தான்' என்றவர் உடனடியாக முக்கியமானதை விட்டுவிட்டேனென்றறப்போன்று 'தங்கச்சியும் வந்தாள்' என்றார். அப்படி அவர் கூறிய போது தான் தனித்தவனல்லன்—உறவால் வலுத்தவன், பெருத்தவன் என்ற பெருமிதம் அவரிடம் விம்மியதை அவதானித்தேன். இயக்க உறவுகள் அவருக்கு இனியவையாகப்பட்டமை புதுமையல்ல.

விமானத்தளத்தில்...

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் டொக்டர் தமது நோய்க்குச் சிகிச்சை பெறுதற்காக வெளிநாடு சென்றார். அப்போது அவரை வழியனுப்பக் கட்சியின் இளைஞர்கள் பலர் ஒரு பேருந்தை ஒழுங்குசெய்து கட்டுநாயக்கா விமானத்தளம் சென்றிருந்தோம். அமிர் அண்ணனும் வழியனுப்ப வந்திருந்தார். டொக்டர் மிகவும் நெந்துபோயிருந்தார். அந்நிலையிலும் கட்சி இளைஞர்கள் தம்மைச் சூழ நின்றது அவருக்கு ஆனந்தமே. ஆனால் ஒரு மனக்குறை. “தங்கச்சி வரேலையா?” மீண்டும் திரும்பமாட்டேன் என்று நினைத்தாரோ என்னவோ; அண்ணனிடம் சற்று மனத்தளர்வுடனேயே கேட்டார். அவரும் ஏதோ சமாதானத்தைச் சொன்னார்.

சுழத் தமிழ்நாடு

அன்று விமானத்தளத்தில் நிகழ்ந்த இரண்டு சம்பவங்கள் நினைவை உறுத்துகின்றன. ஒன்று “எங்கள் சுழத் தமிழ்நாடு” என்ற பாடலை டொக்டர் ஏனைய இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து விமானத்தளமே பரபரக்கக் கூடிய விதத்தில் உரத்துப்பாடிய உற்சாகம். இரண்டு, இத்தனை அவசர அல்லோலகல்லோலத்திற்கு மத்தியிலும் அவர் அண்ணனிடம் கைகாட்டி விடைபெறும் போது கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் “இம்மானுவலின் (வேலை) விஷயத்தைக் கவனி” என்பதாகும். தான் திரும்பிவருவேனோ இல்லையோ என்றோர் ஐயம் போலும்; பாவம் தம்மிடம் உதவிகோரிய இளைஞன் அந்தரிக்கக்கூடாதே என இத்தனை நெருக்கடியைக் கிடைசியிலும் ஒரு நெருடல்; நினைப்பு.

போக்கறப்போய்....

விமானத்தளத்திற்கு வெளியே—நல்லூர்த் தொகுதியிலே நிகழ்ந்த வேடிக்கையொன்றையும் கூறிவிடுகிறேன். நானறிந்த நாட்தொட்டுத் தமிழரசுக் கட்சியையும் அதன் கொள்கைகளையும் தாக்கித் தகர்த்து வந்த ஒரு பிரமுகர்—நீதிச் சேவைத் துறையிலிருந்து நிலை பெயர்ந்தவர்—டொக்டர் கடும் நோயுற்று வெளிநாடு செல்வதாகக் கேள்வியுற்று ‘போக்கறப்போய் விட்டாரோ’ என்ற ஐயத்துடனும், பிரார்த்தனையுடனும் திடுதிப்பென்று நல்லூர்த் தொகுதி முகவரியுடன் கட்சியில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார். கட்சிக் கொள்கைகளைப் புகழ்ந்து பேசினார். அதற்கிடையில் டொக்டரும் நோய் குணமாகித் திரும்பிவந்துவிட்டார். அப்பிரமுகருக்கோ டொக்டரைக் குணமாக்கிய மருத்துவர்களில் கடுமையான கோபமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். எப்படித் திடுதிப்பென்று சேர்ந்தாரோ அத்துணை வேகத்துடன் கட்சிக் கொள்கைகள் பிழையென்று அறிக்கைவிட்டு கட்சியைவிட்டு விலகியும் விட்டார். டொக்டர்தான் திரும்பிவிட்டாரே. மேற்கொண்டு நல்லூர்த் தொகுதியில் அவருக்கெங்கே வேலையிருக்கிறது?—எல்லாம் மூன்று நான்கு மாதங்களுக்குள் முடிந்துவிட்டன. இந்நாட்டின் பத்திரிகைகளும் அவரது அறிக்கையைப் பெரிதாக விளம்பரப்படுத்தியிருந்தனவே.

பத்தினிகள்

இந்நாட்டின் அறிவாண்மைமிக்க வாசகர் வட்டத்தைப் பார்த்துக் கேட்பேன். நெஞ்சிலே கைவைத்துக் கூறுங்கள். தினகரன், வீரகேசரி இத்தியாதி பத்தினிப் பத்திரிகைகள் எவனுக்குப் பாய்விரிக்கவில்லை? எவனுக்குப் படுக்கை தட்டிப்போடவில்லை? எல்லாக் குஷ்ட

ரோகிகளும் தான் இப்பத்தினிகளின் மடியிலும் மார் பிலும் நாளாந்தம் படுத்தெழும்புகிறார்களே! தூ! ஈனப்பிறவிகள்.

இன்னொரு சேதி கேண்மினோ! டொக்டர் நீள் துயிலுடன் நெடும்பயணம் போகுமுன்பே, மேற்படி பிரமுகர் 'போக்கறப் போய்விட்டதாக' கேள்விப்பட்டேன்- நல்லூர்த் தொகுதியிலிருந்து சைவன் ஒருவனை அனுப்புங்கள் என்று வேறு இந்த 'சைபர்' மனிதர் கடந்த தேர்தலில் பிரசாரம் செய்ததைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

தமிழ் மக்கள் சிங்கள வெறியரைக்கூட சிலவேளை மன்னிக்கலாம். ஆனால், சிறுபான்மையினரான தமிழர்களை மதரீதியாகக் கூறுபோட்டுச் சின்னாபின்னப்படுத்தி, தமிழினத்தின் மரணப்படுகுழியிலே தம் பதனிக் கோட்டை கொத்தளங்களை நிறுவத் தலைப்பட்ட மிலேச்சர்களை என்றும் மன்னிக்கவே முடியாது. தமிழரசுக்கட்சிக்கு எதிராக இத்துஷ்டர்கள் பிரயோகித்த துருப்புச்சீட்டு இந்த மதப்பிரச்சாரம்தான். அதனைக் கூடத் தோற்கடித்த தமிழர்கள் கெட்டிக்காரர்கள்.

தரிசனம்

நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவிலிலே நடந்த நிகழ்ச்சி யொன்று நினைவிலே துவலையாகத் தெறிக்கிறது. 1966ஆம் ஆண்டென நினைவு. பிரமச்சாரிப் பிரதமர் டட்லி செனநாயக்கா தமிழ்க் காங்கிரஸ் மாநாட்டுச் சிறப்பு அதிதியாக யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். ஆலவட்டம் கொடி குடை அமார்க்களங்களுடன் வர வேற்கப்பட்டார். தமிழ்க் கட்சிகள் அரசின் பங்களி களாகவிருந்த பரிதாபகரமான நாட்கள் அவை. நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலுக்கு நாடகர மேளதாள வாத்தியங்களுடன் பிரதமர் அழைத்துவரப்பட்டார்.

தமிழ்க் காங்கிரஸ் பிரமுகர்கள் பிரதமரைக் காணவும் பேணவும் பூலிக்கவும் அவர் புன்முறுவலை யாசிக்கவும் வேண்டி கந்தனின் சந்நிதானத்திலே காத்துக் கிடந்தனர். இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருந்த தமிழ்க் காங்கிரஸ்காரர் நல்லூர்க் கந்தனைத் தரிசிக்க பிரதமர் வருவதாகத்தான் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் ஆலய அர்ச்சகர்களும் காங்கிரஸ் பிரமுகர்களும் கச்சைகட்டிக்கொண்டு தெருவின் திக்கை நோக்கி தெண்டனிட்டு நின்ற நேர்த்தியைப் பார்த்தால் பிரதமரைத் தரிசிக்க முருகப் பெருமான் காத்திருந்தது போன்ற ஒரு பிரமை. இந்தக் கண்ணாடிக் காட்சி எமது சமயத்திற்கு பெருமை தரக்கூடியதாயில்லை.

வெகு தூரம்:

சும்மா சொல்லக்கூடாது. அதிகாரப் பீடத்திலிருந்து அரசோச்சுகிறவன், இனங்கனமானவன், எடுபிடி ஆளணி மிக்கவன், இத்தியாதி பிரமுகர்களைக் கண்டால் தமிழினம் வரிந்துகட்டிக்கொண்டு பாதைபூஜை செய்யக் காத்திருக்கும் அழகே தனியழகுதான். இந்த அடிப்படை மிலேச்சத்தனத்துக்கும் இனத்தின் அரவியல் மீட்சிக்குமிடையில் எவ்வளவு தூரம்?

கொழும்பில் வேல்விழாவின்போது வேலவன் பவனிவரும் காட்சியைக் கண்டிருக்கிறேன். மயிலேறும் வடிவேலன் ஒயிலாக உலாவரும் காட்சி கண்ணுக்கு விருந்தானதுதான். வழியில் சனாதிபதியின் மாளிகையின் முன்பாகவும், பொலீஸ் மா அதிபர் அலுவலகத்தின் முன்பாகவும் அப்பிரமுகர்களால் தரிசிக்கப்பட—ஆல்லது அவர்களின் தரிசனம் பெறவா? — வேலவன் மணிக்கணக்காக உச்சி வெய்யிலில் தொண்டர் புடைசூழக் காத்திருக்கும் காட்சி மிகவும் பச்சாதாபத்திற்குரியது. பலவேளைகளில் இப்பிரமுகர்கள் 'பிசி'யாக இருப்பார்கள். அதனால் "அந்தக் காளாஞ்சிகளை வாங்

கித் தொலைப்பதற்காக” வேறு அலுவலர்களை அனுப்பி வைப்பார்கள். விழா நடாத்தும் பிரமுகர்களுக்கு ஒரே ஆனந்தம். பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் பெருமானுக்குக் கிடைத்ததேயென்று. எச்சில் இலை பொலுக்கும் இந்தப் பிச்சைக்காரப் பிரமுகர் வட்டத்தையிட்டு பெருமானுக்குத் தெரியாதா என்ன? ஞானபண்டிதனல்லவா அவன்.

வைதீக வெறி

நடந்ததைக் கூறவா? பிரதமர் கோவில் வாசலை நோக்கி வந்தாயிற்று. தனிப்பெரும் தலைவர் ஜி. ஜி. வரவேற்று அழைத்துச் செல்கிறார். இதர குட்டித் தலைவர்களெல்லாம் ஆரவாரத்துடன் ஈண்டு நெருங்கி முண்டியடித்துக்கொண்டு முன்னணிக்கு வரத் துடிக்கின்றனர். இந்து மதமும் பௌத்தமும் சங்கமிக்கும் இந்த சந்தோஷத்தைக் கெடுப்பதற்கென இடையிலே ஒரு ‘கத்தோலிக்கன்’. ஆமாம், தொகுதி எம். பி. என்ற முறையில் டொக்டரும் அங்கு நின்றிருந்தார். காணச் சகிக்கவில்லை காங்கிரஸ் வட்டாரத்துக்கு. என்ன இருந்தாலும் தொகுதி எம். பி. ஆயிற்றே. இரண்டாவது அணியிலாவது ஓர் இடத்தைக் கொடுப்போம் என்ற பெருந்தன்மையைக் காணோம். “எங்கள் பிரதமர்—எங்கள் கோயில்—எங்கள் தெய்வம்”—உன்னையார் இங்கு வரச்சொன்னது” என்ற தோரணையில் டொக்டர் படுகேவலமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டார். அது மட்டுமல்ல “கத்தோலிக்கனுக்கு நல்லூரான் சந்நிதியில் என்ன வேலை” என்ற கேள்வியும் முணுமுணுப்பாகக் கேட்டது. அதாவது, சிங்கள பௌத்தரான டட்லிக்கு நல்லூரான் வாசற்படி தாண்ட இருந்த உரிமை தமிழ்த் தலைவனான நல்லூர் எம். பிக்கு இல்லையாம். வைதீக வெறி பேசியது. மானிட நெறி வாயடைத்து நின்றது.

‘ஒரிஜினல்’ அஸ்திரம்

பிரதமர் உள்ளே நுழைந்ததும் காவடி தாங்கவும் பிரதமர் சேவடி தொழவும் நின்ற காங்கிரஸ் பிரமுகர்கள் இருதலை ஆர்வத்தினால் இடர்ப்பட்டனர். ஒன்று பெளத்தனைப் பின்தொடர்ந்து, உள்ளே ஓடித் தரிசனம் பெறுவது; முடிந்தால் புகைப்படத்திலும் இடம் பெறுவது என்பது. மற்றது, கத்தோலிக்கனை உள்ளே வரவொட்டாது தடுத்து நிறுத்தவேண்டுமென்பது. அடியோடு பத்திரிகைப் புகைப்படத்திலும் இடம் பெறாமல் பார்ப்பது. இந்தப் ‘போட்டோ’ப் போராட்டம் ஜி. ஜி. ஐயாவுக்கு ஒரு நெடுநாள் வியாதி. அது அவரது தொண்டருக்கும் தொற்றியிருந்தது. உள்ளே நுழைய அடியெடுத்து வைத்த டொக்டர் சுற்றிவளைக்கப்பட்டார். ஒரு கணம் தயங்கி நின்ற டொக்டர் தம்மைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு தனது ‘ஒரிஜினல்’ அஸ்திரத்தை வரவழைத்துக்கொண்டார். திடுதிப் பென்று தமது சட்டையைக் கழற்றி அரையில் கட்டினார். யாரோ சனநெருக்கடிக்குள் நீட்டிய கையி லிருந்து (தமிழரசுக் கட்சிக்காரன் போலும்) திருநீற்றை எடுத்து நெற்றியில் பத்தி சிரத்தையுடன் பூசினார். மறுகணம், ஜல்லி கட்டுக்காளைபோல முட்டி மோதிக் கொண்டு முன்னேறுகிறார். சங்கடப்பிள்ளையொன்று தடுப்பதற்காக கையை குறுக்கே நீட்டுகிறது. பளி ரென்று ஒரே அறை..... மறுகணம் டொக்டர் உள்ளே பிரதமருக்குப் பக்கத்தில் நிற்கிறார். வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் முருகப்பெருமான் எழுந்தருளிய அழகு என்ன பெரிய அழகு! அன்று ஜி. ஜி., டொக்டர் சமே தராய் பிரமச்சாரப் பிரதமர் எழுந்தருளிய அழகல் னவோ அழகு. பத்திரிகை வேறு புகைப்படத்தைப் போட்டு புகைச்சலைக் கிளப்பியது. காங்கிரஸ் வட்டா ரத்தின் வயிற்றெரிச்சல் தாளமுடியவில்லை. பேஷ்! பலே டொக்டர்!

அடுத்து, தர்மண்ணனின் தாற்பரியங்களைக் கூற எண்ணுகின்றேன். நாடாளுமன்றச் சிற்றுண்டிச்சாலையில் அவரை அடிப்பதற்கு டொக்டர் துரத்திய காட்சி கள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

(10) “கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்”

தர்மண்ணனின் தாற்பரியத்தைக் கூறவந்தேன். அவரின் விடயத்தைக் கூறுமுன்னர், இன்னுமொரு விடயத்தைக் கூறிவிடுகிறேன். டொக்டர் சிகிச்சைக் காக வெளிநாடு சென்றது கேட்டு நல்லூர்த் தொகுதி மேல் நப்பாசை கொண்டு தமிழரசுக் கட்சியில் சேர்ந்து, பின்னர் டொக்டர் நலமுற்று நாடு திரும்பியதும் சின முற்று கட்சியைவிட்டு வெளியேறிய செல்லாக்கா சொன்றின் பொல்லாத்தனத்தைக் கூறியிருந்தேன். அதனை, சுதந்திரனில் வாசித்த நண்பர்கள் சிலர் இன்னு மொரு விடயத்தை எனக்கு இட்டுக்காட்டினர்.

டொக்டர் உலகை நீத்து நெடும்பயணம் போய் விட்ட நாள் முதலாய் சோழியர் சிலரின் குடுமி நல்லூர்த் தொகுதியிலே அலங்காரமாக ஆடுவதைச் சுட்டிக்காட்டினர். நானும் கண்காணித்துவருகிறேன். இவர்களில் இரண்டொருவரின் குடுமி கடந்த தேர்தல் தொடர்பே ஆடிவருகிறது. டொக்டருக்கு இதுவே இறு த்தேர்தல் என்று ஆருடம் கணித்துச் செயலாற்றும் இவர்களின் கணிப்பீடுகள் மெச்சதற்குரியனவே.

வந்தான் வரத்தான்:

வைரம் பாய்ந்த நெஞ்சம், வச்சிரத்தின் வார்ப்பு படமோ என்று சொல்லத்தக்க இலட்சியப்பிடிப்பும், கட்சியரணைச் சுற்றிய அகழியெல்லாம் எங்கள் குருதி வெள்ளமன்றோ ஓடுகின்றது என்ற பெருமிதத் துடிப்பும் கொண்ட நல்லூர்த் தொகுதியின் ஆயிரமாயிரம்

அடலேறுகளின் சார்பில் கூறுவேன்; அணுவணுவாகத் தமது உழைப்பை ஈந்து கர்மவீரத்துடன் கறையான்கள் எடுத்த புற்றினிலே குடிக்கொள்ளவும், கோலோச்சவும்—சீறவும், பதவிப்பசி ஆறவும்—துடிக்கின்ற நாகபாம்புகளைப் பார்த்துக் கூறுவேன்; நாகநாதன் மறைவால் ஏற்பட்ட சூனியப் பெருவெளியை நிரப்புதற்கு, நல்லூர்த் தொகுதியிலே, கள்ளக் கணவாய்களின் வழியே நுழைந்து, குள்ளத்தனமாகக் குடியேறிவிடலாம் — கொலுவீற்றிருக்கலாம் — கோல் பிடிக்கலாம்; தமிழரசுத் தொண்டர் வழக்கம்போல வாலபிடிப்பர் என்று கனவுகூடக் காணுதீர்கள். 'வந்தான் வரத்தான் களே!' உங்கள் வரலாறு 'மனச்சாட்சி' மாட்டினுடன முடிந்து விட்டது என்பதைச் சொல்ல உரிமையுடையவன் சொல்லுகிறேன். கேட்கத் தயங்குவோரே, கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் கூறுவதானால், தேர்தல்கள்தாம் தமிழினத்தின் வாழ்வுக்குத் திசைகாட்டிகளன்று. எமது இலட்சியப்பாதையிலே மயக்கங்கள் பலவற்றை உண்டுபண்ணும் தேர்தல்களைச் சந்திப்பதையிட்டு மிகவும் சங்கடப்படுகிறேன். ஆயினும், தேர்தலில் பங்குகொள்வது என்று தீர்மானமான பின்னர் தேனாகும் பாம்புக்கும் திவட்டி ஏந்துவதற்குத் தமிழரசுத்தொண்டன் தயாராக ஆல்லை. இந்த நாகபாம்புகளின் அரசியல் பாரம்பரியம் இவர்களுக்கு மறந்து போயிருக்கலாம்; பாவம், எப்படியும் வாழ்ந்து பழகியவர்களல்லவா? எமக்கு நினைவூற்றுகின்றது — இனிமையான நினைவுகளில்லாவிடினும், மிகவும் பசுமையான நினைவுகள்; அதனால், மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்கிறோம்.

இலங்கையர் :

டொக்டரும் தர்மண்ணும் மிகவும் நட்புறவுடன் பழகுவார்கள். டொக்டரால் 'டேய்' என்று உரிமை

யுடன் அழைக்கப்படுபவருள் தர்மண்ணனும் ஒருவர். தர்மண்ணனை, மையமாகவைத்துக் கிண்டல்கள் செய்வதில் டொக்டருக்கு அலாதிவிருப்பு. இருவருக்கு மிடையில் இன்றோர் உறவும் இருந்தது. தர்மண்ணனுக்கு 'இலங்கையர்' என்றொரு பட்டப்பெயரும் உண்டு. இவரது உறவினர்—நண்பர்களிற் பெரும்பாலோர் இவரை 'இலங்கையர்' என்றே அறிவர், அழைப்பர். இவருக்கு எப்படி இப்பெயர் வந்தது என்பது தெரியவில்லை. டொக்டரின் முதற்பெயர்களுள் ஒன்று 'இலங்கை' என்பது அனைவரும் அறிவர். டொக்டரின் மூத்த மகனுக்கும் இப்பெயரே வழங்குகிறது. டொக்டருக்கு இது எப்படி முதற்பெயராக வந்தது என்பதை விளக்கிவிடுகிறேன். (இதுவே ஐதிகம்).

என் நாட்டான்:

டொக்டரின் தந்தையார் தமிழ்நாட்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பதிவாளராக (Registrar) விளங்கியமை தெரிந்ததே. ஊர்ப்பெயரையும் சேர்த்து முதற்பெயராகக் கொள்ளல் அங்கு வழக்கமாக இருந்தது. (உதாரணமாக: காஞ்சிபுரம் என். அண்ணாத்துரை—சி. என். அண்ணாத்துரை, நாகர்கோயில் எஸ். கிருஷ்ணன்—என். எஸ். கிருஷ்ணன்) இவ்வாறே டொக்டரின் தந்தையாரும் ஆயினர். இதனால் டொக்டரின் பெயரிலும் இலங்கை ஒட்டிக்கொண்டது. தமது பெயருடன் 'இலங்கை'யும் சேர்ந்திருந்தது டொக்டருக்குப் பெருமையாக இருந்தது. "நான் மட்டும் தான் இந்த நாட்டான்" என்று முன்பு வேடிக்கையாகச் சொல்வார். தர்மண்ணனின் பெயரிலும் 'இலங்கையர்' இருக்கவே, அப்பெருமையை அவருடன் பகிர்ந்துகொண்டார். அதன்பின்னர், தர்மண்ணனைப் பெரும்பாலும் "டேய்! என் நாட்டான்" (My Countryman) என்றே அழைப்பார்.

கள்ள படுவா!

அன்றொரு நாள் நாடாளுமன்றச் சிற்றுண்டிச்சாலையிலே டொக்டர் உணவருந்திக்கொண்டிருந்தார். அவர் வாங்கித்தந்த 'ஐஸ்கிரீமை' சுவைத்துக்கொண்டிருந்தேன் நான். தர்மண்ணன் அங்கு சாவகாசமாக யாரோ நண்பர்களுடன் நகைச்சுவைத் துணுக்கெதையோ கூறிச் சத்தமிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே வந்தார். அவரைக் கண்டதுதான் தாமதம், டொக்டர் சாப்பிட்ட கரண்டியையும் வைத்துவிட்டு ஆத்திரத்துடன் விருட்டென்றெழுந்தார். "இஞ்சை வாளுன்..... ருஸ்கள்..... கள்ளபடுவா..... உன்னை"—தமது கோட்டைக் கழற்றிய நிலையில் உணவருந்திக்கொண்டிருந்த டொக்டர், சட்டைக்கையை மடக்கியவாறே தர்மண்ணனை நோக்கி வேகமாக முன்னேறுகிறார். ஆத்திரத்தால் பற்கள் ஒன்றையொன்று கடித்துக்கொள்கின்றன. தர்மண்ணனே டொக்டரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தவர், டொக்டரின் ஆத்திரத்திற்குக் காரணத்தை உணர்ந்தவராய், திடுகிப்பென்று 'றிவேஸ் கியரில்' பின்வாங்கி ஓடுகிறார்; 'என் கடவுளே!' (My God!) என்ற வாரூ, நண்பகல் உணவுக்காக உள்ளே வந்துகொண்டிருந்த ஏனைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களையும், ஒழுங்குபடுத்தியிருந்த மேசை நாற்காலிகளையும் முண்டியிடித்துக்கொண்டே ஓடுகிறார்; டொக்டர் விடாமல் துரத்துகிறார்—'கள்ள படுவா' என்று அர்ச்சித்தவாறே. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுள் ஒருவர் (திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரா என நினைவு) டொக்டரை இடைமறித்துச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் கால இடைவெளிக்குள், தர்மண்ணன், சிற்றுண்டிச்சாலையிலுக்குத் திரும்பியோடி 'தப்பினேன் பிழைத்தேன்' என்றூற்போன்று அவருக்கே உரித்தான சிரிப்புடன் வெளியேறுகிறார். குறிப்பிட்ட எம். பி, ஆத்திரமடங்காத டொக்டரைக் கூட்டிவந்து அமரவைக்கிறார்.

டொக்டர் ஆத்திரத்துடனிருக்கிறார் என்பதை அறிந்த நான் அவரிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை.

டொக்டர் துரத்தியதும் தர்மண்ணன் சிறுபையனைப் போல ஓடியதும் எனக்குப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் சுவையாக இருந்தன. அடுத்தகணமே டொக்டர் சினமடங்கி விட்டார்: 'கள்ளப்பயல்; சிங்களவங்களோடே சேர்ந்து அவனும் சிரிக்கிறான்' என்று மட்டும் சிரித்தவாறே முணுமுணுத்தார். தாம் துரத்தியதும் அவர் ஓடியதும், டொக்டருக்குப் பின்னர் நினைத்துப்பார்த்தபோது வேடிக்கையாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

ஈழவேந்தன்:

நடந்த விடயம் என்னவென்று பின்னர் தர்மண்ண வரிடம் கேட்டேன். சிரித்துக்கொண்டே கூறினார். அதை இங்கு சொல்வதற்கில்லை; அன்று பிற்பகலே டொக்டர் தர்மண்ணனுடன் சமாதானமாகி, அவர் சிரிக்கும் பாணியில் தாம் சிரித்துக்காட்டி, கிண்டல் செய்தது நன்றாயிருந்தது.

தம் அன்புக்குரியவர்களை டொக்டர் அடிக்கமுற்பட்டது இதுதான் முதற்றடவையல்ல. ஏற்கனவே தம் வீட்டில் நண்பர் ஈழவேந்தனை அடிப்பதற்குத் துரத்தியதும் நண்பன் டொக்டர் வீட்டுத் தளபாடங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடியதும் நினைவுககு விருந்தானவை. பின்னர், கோபம் ஆறியதும், நண்பனைத் தழுவி முத்தமிட்டுக் கழுவாய் தேடிக்கொண்டார். கட்சித் தலைவர்களின் கோபதாபங்களைத் தாங்கிக்கொள்வது நண்பன் ஈழவேந்தனுக்கு ஒன்றும் புதுமையானதோ பிரமாதமரனதோ அல்ல. ஒரு முறை ஏதோவிடயமாக என்னுடன் தொலைபேசியில் காரசாரமாகப் பேசிவிட்டார். அன்று யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய அவரை கோட்டைப் புகைவண்டி நிலையத்தில் புண்பட்ட மனத்துடன் கண்டு விளக்கம் கேட்டேன். மிகவும் மனம் நொந்து என்னை

அணைத்து முத்தமிடத் தொடங்கிவிட்டார். கூடவே வண்டியில் உடுப்பிட்டி திரு. சிவசிதம்பரமும் இருந்தார். எனக்கு மிகவும் கூச்சமாகிவிட்டது.

விபரீதம்:

அன்றொருநாள் யாழ்ப்பாணம் வாடிவிட்டில் கட்சித் தலைவர்கள் பலரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோதில், குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிரமுகர் ஒருவர் முரட்டுத்தனமாக விதண்டாவாதத்தில் ஈடுபட்டது டொக்டரின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டிவிட்டது; கைவைத்தேவிட்டார். பின்னால் அவருற்ற கழுவிரக்கம் கொஞ்சமன்று; அழாக்குறையாகக் கட்டியணைத்து அப் பிரமுகரிடம் மன்னிப்புக் கட்டுகொண்டார். டொக்டர் மேற்படி நிகழ்வில் மிகவும் மனங்கலங்கிவிட்டதை நான் அறிவேன். காரணம், அரசியல் அறுவடை செய்ய விரும்பிய சில வட்டாரங்கள் அந்நிகழ்வுக்கு வேறு விபரீதமான காரணங்கள் கற்பிக்க முற்பட்டன. தம மீது டொக்டர் எவ்வளவு உரிமை பாராட்டி நடந்து வந்துள்ளார் என்பதை அறிந்திருந்தும், கணிப்பான ஒரு பிரதிநிதியாகவிருந்த குறிப்பிட்ட பிரமுகரும் அத்தகைய விபரீத வியாக்கியானத்திற்குத் தசையும் இரத்தமும் கொடுப்பதில் அக்கறை காட்டினார். 'ரைம்ஸ்' பத்திரிகையும் விஷமத்தனமான வாணவேடிக் கைகளைக் காட்டுவதற்கு இத்தொடர்பில் முயன்ற துண்டு, எதுவும் எடுபட மறுத்துவிட்டது. அந்நிகழ்வையிட்டுக் கட்சித் தலைவர்களும் டொக்டரை மிகவும் காய்ந்துகொண்டனர். குறிப்பிட்ட சமூகப் பிரச்சினை யொன்றில் தமது உருக்குப் போன்ற உறுதியான உள்ளப்பான்மை தூய்மையானதாக இருப்பவும், இங்ஙனம் விபரீதமாக விமர்சிக்கப்பட்டேனையென்று மிகவும் மனம் நொந்துபோனார் டொக்டர்.

(11) சகோதரத்துவ சாம்ராஜ்யம்

அறிவும் திருவும் சார்ந்த தமிழ்க்குலத்தில் சொறியும் சிரங்குமாகப் பற்றிப்படர்ந்திருக்கும் சாதிமதப் பூசல்களைப் பார்க்கிறோம். வண்ணம் வண்ணமாக ஒரு நூறு சமத்துவ எண்ணங்களை இலக்கியங்களாகப் படைத்திட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தில் புண்ணாகப் புரையோடிப்போயிருக்கும் வர்ணச்சிரம தர்மம் ஒரு வரலாற்று முரண்பாடாகும். இனத்தின் உயிர்நாடிப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் உப்பிலே ஊறப்போட்டு விட்டு, ஈழத் தமிழரின் மானிட சக்தியனைத்தையும் ஈர்த்துக்கொண்டும் இரையாக்கிக்கொண்டும் இலங்குகின்ற சாதிச் சமூகங்களையும், வர்ணச்சிரம வழக்குகளையும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சாபக்கேடுகள் எனலாம்.

தலையாய சாதனை

தமிழரசுக்கட்சி தமிழ்பேசும் மக்களின் அரசியல் அரங்கில் உதயமான நாள் முதலாய் இற்றைவரை சாதித்தவற்றுள் நிலையானவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது, அவற்றுள் தலையாயதாக மேலோங்கிதீற்கும் சாதனை மிகவும் தரமானது; தமிழ் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கும் அரசியல் விடுதலைக்கும் தளமானது; எந்தவொரு விடுதலை இயக்கமும் ஆற்றியிருக்கவேண்டிய அடிப்படைப் பணி இது.

தமிழ்மக்களின் மத்தியில் தோன்றிய ஏனைய தற்குறிக்கட்சிகள் எண்ணிப்பாராத இந்த அடிப்படைத் தேவைப்பாட்டை தீர்க்கமாக உணர்ந்து தீவிரமாக

ஈட்டலூயன்றது தமிழரசுக்கட்சியே. அம்முயற்சி முழுமையடையாதிருக்கலாம். ஆனால், விசுவாசமான முயற்சி என்பதே கட்சியின் தார்மீக வலியாகும்.

தமிழ்பேசும் மக்களின் மத்தியிலிருந்த சாதி, மத, பிரதேச வேறுபாடுகளைத் தகர்த்தெறிய எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும் இற்றைவரை ஈட்டிய ஓரளவா வது கணிசமான வெற்றியும் 'சமுதாயப் புரட்சிவீரர்களான' எந்தவொரு இடதுசாரிக் கட்சியினரும் தமிழ் மாநிலத்தில் எடுத்த முயற்சியிலும்—ஈட்டிய வெற்றியிலும்—மேன்மையானது; யாழ்ப்பாணம் கோட்டை மைதானத்திலே நின்று தமிழ்மக்களின் ஐக்கியம் பற்றிக் கொக்கரித்த எந்தவொரு அயோக்கிய சிகாமணியும் எண்ணிப்பார்க்காதது. இந்தத் தலையாய பணியில் டொக்டரின் பங்கு பாரியதும் சீரியதும் ஆகும்.

மூவகை அணிகள்

தமிழ்மக்கள் மத்தியில் தீண்டாமைப் பிரச்சினையில் மூவகையான கருத்தோட்டங்களைக் காண்கிறோம்.

(1) தீண்டாமை அனுட்டிப்பது நியாயமானது— அவசியமானது என்ற கருத்துடையோர். இவர்கள் பிற்போக்குவாதிகள். நெப்போலீய சகாப்தத்திற்குப் பின் பிரெஞ்சு அரசுக்கட்டிலும் ஸ்பானிய அரசுக் கட்டிலும் அமர்ந்து கொண்ட பூர்பொன்ஸ் (Bourbons) குலத்தினரைப்போல், 'புதிய பாடங்கள் எவற்றையும் படியாதவர்கள்—பழைய பாடங்கள் எவற்றையும் மறக்காதவர்கள்' பழமையின் வீழ்ச்சியைக் காணவோ புதுமையின் எழுச்சியைக் கணிக்கவோ மறுப்பவர்கள். அதனால் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள்.

இவர்களைச் சமுதாய—அரசியல் அரங்குகளில் அடையாளம்காண முடிகின்றமையால் இவர்களைச் சமாளித்துக்கொள்ளவும் முடியும்.

(2) தீண்டாமை ஒழிப்பில் உளமார நம்பிக்கையற்றவர்கள். ஆயிலும் கிளர்ச்சிகளுக்கு அஞ்சித் தீண்டாதோர் எனப்படுவோர்க்குச் சலுகைகளைக் கொடுத்துச் சமாளிக்கத் தயாராயிருப்பவர்கள். இப்பிரச்சினையில் இடத்திற்குத் தகுந்தபடி பேசக்கற்றவர்கள். அதனால் அவ்வப்போதைய தமது வலிவையும் பலவீனத்தையும் அனுசரித்துத் தமது கருத்தையும் மாற்றிக்கொள்ளக்கூடியவர்கள். இவர்கள் இப்பிரச்சினையில் விட்டுக்கொடுக்கும் ஒவ்வொரு விடயத்திலும், பறிக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மகனின் உரிமையை அவனுக்கு திருப்பி அளிப்பதாக எண்ணுவதில்லை; தாம் பெரியமனதுபண்ணித் தமது உசிதப்படி சலுகையை வழங்குவதாக எண்ணுபவர்கள். எந்த அளவுக்கு சலுகை வழங்குவது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை தம்முடையது என்று நினைப்பது மட்டுமல்ல, வலக்கையால் வழங்கும் சலுகையைப் பின் இடக்கையால் பிடுங்கிக்கொள்ளும் உளப்பாங்குமுடையோர். இவர்களை அடையாளம் கண்டுகொள்வது சிரமம் ஆதலால், இவர்கள் இப்பிரச்சினையில் மிகவும் ஆபத்தானவர்கள். தமிழ்மக்கள் பிரச்சினையில் ஆட்சியாளர் காட்டும் மனோபாவமே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பிரச்சினையில் இவர்கள் காட்டுவதாகும்.

(3) தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்போர் வஞ்சகத்தாலும் மாணியமுறை மாச்சரியங்களாலும் இழந்து விட்ட அடிப்படை மனிதவுரிமைகளை—அவர்களுக்கு முழுமையாகவும் உடனடியாகவும் மீட்டளிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்துடையர். தமது கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவதற்காக எந்தச் சூரியகுலத்தவரிடமும் மன்னிப்புக் கோராதவர்கள்.

மரபுரிமையாளர்:

மூன்றாவது அணியின் முன்னோடி மனிதர்—கோப்பாய்க் கோமான் அமரர் வன்னியர் கண்ட சமூகம்

புரட்சியின் மரபுரிமையாளர் (Heir) — நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. சி. கதிரவேலுப்பிள்ளை அவர்கள். அரசியல் அங்காடிகளின் இலாப நட்டக் கணக்குகளையும் ஐந்தொகைச் சிந்தனைகளையும் நிராகரித்துவிட்டு, சொல்லொணர்ச் சோதனைகளின் மத்தியில் தீண்டாமைத் திட்டுகளை உடைப்பதற்குத் தர்மயுத்தம் தொடுத்த இவரின் சான்றாண்மையும் பிற தலைவர்கள் சிலரின் பேராண்மையும் பெருமைக்குரியன. மேற்கூறிய மூன்றணிகளிலும் டொக்டர் நாகநாதன் எவ்வணியிலோ? நிச்சயமாக, மூன்றில் எதிலுமில்லை.

பாத்திரவான?

டொக்டரின் பிறப்பும் வளர்ப்பும் படிப்பும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிடுகுவேலிக்குள் கட்டுப்பட்டிராத காரணத்தாலும், பரந்த செறிந்த புலமொன்றில் அன்றாது பார்வை படிந்திருந்ததாலும், பண்பாடுகள் உருவானதாலும், மூக்கு முனைமட்டத்தில் உருவான வைதீகக் கோட்பாடுகளின் கூறுபாடுகளை அவர் அறிந்தாரில்லை. சாதிக்கொள்கை அன்றாது பிரக்ஞையிலே படாதவொரு புதிர். இந்தச் சிறு விடயத்தையிட்டுத் தமிழர் ஏன்தான் இப்படி மண்டையை உடைத்துக்கொள்கிறார்களோ என்று அவர் தலைமயிரைப் பிய்த்துக் கொண்டதுண்டு.

சகோதரத்துவ சாம்ராஜ்யமொன்றைத் தரிசிக்கும் உளவளம் கொண்ட டொக்டருக்கு மாவிட்டபுரத்துச் 'சின்னப் புத்திகளும்' 'சில்லறைத்தனங்களும்' மிகவும் மனவேதனையை அளித்தன. மகோன்னதமான இலட்சியமொன்றை நிறைவேற்றுவதற்கு அழைக்கப்பட்ட தமிழர்கள் இடையில் எச்சில் இலைகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் ஏமாற்றமடைந்தார். சுதந்திரமென்ற மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தை அடைவதற்குத் தமிழன் பாத்திரவான் ஆவானா? டொக்டர் அடிக்கடி எழுப்பிய கேள்வி இது.

பிரக்ஞையின்மை:

இத்தகைய 'சில்லறை'ச் சித்தாந்தங்களால் தாக்குண்ட தமிழர் டொக்டருடன் கூடியிருந்து பேசும் போது மட்டும் மிகவும் ஆறுதலாகவும் வசதியாகவும் அமர்ந்திருந்தார்கள். எந்தச் சமூகச்சீர்திருத்தவாதியும் வைதீக விபத்துக்குள்ளானதன் சகமானிடனுக்குத் தந்திடாத ஆறுதலையும் அமைதியையும் டொக்டர் இவர்களுக்குத் தந்தார். இப்பிரச்சினையைப்பற்றிய பிரக்ஞையே அற்ற மனிதருடன் பேசுகிறோம் என்ற ஆறுதலே அது. இதை இயக்க நண்பர்கள் பலர் என்விடம் கூறியிருக்கின்றனர். இவர்களின் மத்தியிலே நடமாடும்போது டொக்டரும் மிகுந்த ஆறுதலை உற்றார்; தன் ஆன்மாவுடன் மிகவும் சமாதானமான நிலையில் நின்றார். இவர்களுடன் உற்சாகத்துடன் டொக்டர் உரையாடும்போது மிகுந்த ஈடுபாட்டைக் காணலாம்.

உற்றுளியுதவியும்...

அனுபவத்தில் நான் தரிசித்த உண்மையொன்றைக் கூறுவேன்: டொக்டர் நொய்ந்துபோன வேளைகளிலெல்லாம் அவருக்கு 'உற்றுளியுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்' உதவியவர்கள் பெரும்பாலும் பொருளியல் ரீதியான அல்லது சமூகரீதியான அடித்தளத்து மக்களே. யாழ்ப்பாண மாநகரசபை உறுப்பினர் திரு. நா. த. செல்லத்துரை டொக்டரின் இதயத்தில் நெடுநாட்களாகக் குடியிருந்த மனிதர். பட்டப் படிப்போ, பவிசோ இல்லாத இவரிடம் திண்மையான கொள்கைப் பிடிப்பு இருந்தது. இவரது எளிமையான இனிமையான நட்பை விரும்பிச் சுவைத்தவர் டொக்டர்.

டொக்டர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவன்றி வெறும் நாகநாதனாக இருந்த நாட்களிலேயே யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும் வேளைகளில் திரு. செல்லத்துரைக்

சூத் தந்தி கொடுத்துவிட்டு வருவார். திரு. செல்லத்துரையின் 'மொறிஸ் மைனர்' கார் அல்லது அவரால் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட வேறு வண்டி எண்ணெய் நிறைய நிரப்பப்பட்ட நிலையில் பலாலி விமான நிலையத்திற்கு அல்லது யாழ்ப்பாணம் புகைவண்டி நிலையத்திற்குப் பறந்துசெல்லும். டொக்டர் மீண்டும் கொழும்பு திரும்புவதற்கு வண்டியிலோ விமானத்திலோ ஏறும் போதுதான் அது விடுவிக்கப்பெறும். இத்தொண்டினை மிகவும் மகிழ்வுடன் ஆற்றியவர் திரு. செல்லத்துரை. தேர்தல் காலங்களில் பெரும் பொறுப்புக்களின் செலவுகளை இவர் தாங்கியதுமுண்டு.

அறைகூவல் :

மாநகரசபைத் தேர்தல்களில் திரு. செல்லத்துரையின் வெற்றியை நிலைநிறுத்தற்காக மிகவும் பிரயாசை எடுத்துக்கொள்பவர் டொக்டர். அதுவும் 'உயர்சாதியினர்' எனக் கூறப்படும் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாகவுள்ள வட்டாரத்தில் நேரடிப் போட்டியை திரு. செல்லத்துரை எதிர்நோக்கிய நேரத்தில் அதனைக் கட்சியின் சமூகக் கொள்கைக்கு விடுகப்பட்ட அறைகூவலாகவே டொக்டர் எடுத்துக்கொண்டார். அந்த அறைகூவல் இறுதியாக நடைபெற்ற தேர்தலில் மிகவும் தாக்கமானதாக இருந்தது. டொக்டர் முழுமுயற்சியெடுத்து உழைத்தார். தேர்தல் நாளன்று நேரடியாகவே களத்தில் நின்று அவ்வட்டாரத் தேர்தலை மேற்பார்வை செய்தார். பலத்தபோட்டியின் முடிவில் திரு. செல்லத்துரை வெற்றிபெற்றார். அத்தேர்தலில், யாழ்ப்பாண மாநகரத்தில் கட்சி கணிப்பான வெற்றியை ஈட்டாவிடினும் திரு. செல்லத்துரையின் வெற்றி டொக்டருக்குப் பூரண திருப்தியைத் தந்தது.

தேர்தலை அடுத்து, அதனை 'யாழ்ப்பாண மாநகரசபைத் தேர்தலும் பின்விளைவும் (Jaffna M. C. Elections & the Aftermath)' என்ற தலைப்பில் 'சிலோன் ஒப்சேவர்' பத்திரிகையில் விமர்சித்த நான், திரு. செல்லத்துரையின் வெற்றி தமிழரசுக்கட்சிக்கொரு தார்மிக வெற்றி (moral victory) எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அக்கட்டுரையை வாசித்த டொக்டர் "எமது தோல்வியனைத்தையும் இவ்வெற்றி ஈடுசெய்கிறது" (It compensates for all our losses) எனக் கூறினார்.

(12) அடியார்க்கு நல்லார்

யாழ்ப்பாண மாநகரசபைத் தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சி கணிசமான வெற்றியை ஈட்டாவிடிலும், திரு. செல்லத்துரையின் வெற்றியை, மாற்று அணியினரின் வெற்றிகளனைத்தையும் ஈடுசெய்ய வல்லது என டொக்டர் குறிப்பிட்டதை அறியத்தந்தேன். உண்மைதான்; தர்மயுத்தத்திற்குத் தலைமைதாங்கும் தளகர்த்தன், தமது அணியினர் எத்தனை பேர் என்று கணக்கெடுப்பதில்லை; எத்தன்மையர் என்றே கணக்கெடுப்பான்; எத்தனை சாதனைகளை என்பதையல்ல எத்தகைய சாதனைகள் என்பதையே இலட்சியவாதிகள் கணக்கில் ஓரவுவைத்துக்கொள்வர். அடுத்தடுத்து மூன்று மாநகரசபைத் தேர்தல்களில் திரு. செல்லத்துரை ஈட்டிய வெற்றி சாதாரண தேர்தல் வெற்றிகளைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு பாரிய பரிமாணங்களைக் கொண்டது. அது இலங்கைத் தீவின் எல்லைக் கோட்டுக்குள் எந்தப் பகுதியிலும் எக்கட்சியாலும் சாதித்திருக்கமுடியாத வெற்றி.

மனச்சங்கடம் :

திரு. செல்லத்துரைபற்றிய செய்தியொன்று தினைவை நெருடுகிறது. சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசின்கீழ் சாம். பி. சி. பெர்னாண்டோ அப்போது நீதியமைச்சராக இருந்தார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வசதியாக டொக்டர் திரு. பெர்னாண்டோவைக் கண்டு பேசி திரு. செல்லத்துரையை ஒரு சமாதான நீதிபதியாக்கினார். இது முதல் வாரத்தில், அடுத்த வாரம் சாம். பி. சி. பெர்னாண்டோ நீதியமைச்சர் என்ற முறையில் யாழ்ப்பாணம் நீதிமன்றத்திற்கு வருகை தந்த

போது தமிழரசுக் கட்சி அவர் வரவை எதிர்த்து நீதி மன்றத்திற்கு முன்னே கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடாத்தியது. இதை முன்னின்று நடாத்தியவர்களில் டொக்டரும் ஒருவர். முன்னணியில் டொக்டருக்குப் பக்கத்தில் நின்று கறுப்புக்கொடி பிடித்தவர் திரு. செல்லத்துரை. இவரைக் கண்ட அமைச்சர், முதல் வாரத்தில் தாம் டொக்டருக்குச் செய்த உதவியை மனதில் தேக்கியவராய், ஜூலியஸ் சீசர் தொனியில், "நீருமா செல்லத்துரை?" (you too Selladurai) என்று கேட்டார். டொக்டருக்கும் கொஞ்சம் மனச்சங்கடமாகத்தான் இருந்ததாம். பின்னர் நான் இதுபற்றி டொக்டரிடம் சிலாகித்தபோது "சிறுபான்மைத் தமிழருக்காக ஒரு சமாதான நீதிபதியை நியமிக்கவேண்டியது அமைச்சரின் கடமை; அவருக்கு கறுப்புக்கொடி காட்டுவது எமது உரிமை" என்று அழுத்தமாகக் கூறினார்.

சடையப்ப வள்ளல்

திரு. செல்லத்துரையை மேலிய விழிகளை நல்லூர்த் தொருதியின் கோண்டாவில் கிராமத்தை நோக்கி மேய விடுகிறேன். சீவிமுடிந்த கொண்டையும் சிங்காரக் காதணியும் திடிந்த வெற்று மார்புமாகக் காட்சிதரும் திரு. சடையர், டொக்டரின் நிறைந்த நட்புக்கூரியர். யாழ்ப்பாணம் பெரிய சடையில் புடவைக் கடைவைத்து வெற்றிகரமாகத் தொழில் நடாத்தும் இவர், காட்சிக்கு எளியர்; தமிழரசுக்கட்சிக்கு இனியர். கட்சிப் பணிக் கும் டொக்டரின் தேர்தல்களுக்குமெனக் கொடுக்கக் கவிந்த வண்கையாளர். டொக்டரும் இவரும் அறி வாண்மை மட்டத்திலோ அந்தஸ்து மட்டத்திலோ சந்திக்கவில்லை; அன்புப்புலத்திலே சமமாகச் சந்தித் தனர்.

காந்தி நிலையம்

அரியாலையில் ஆதித் தமிழர் வாழும் காந்தி நிலையத் தைக் காண்கிறேன். அங்கு நாகநாதனின் இதயத்தை

சுர்த்திட்ட இளைஞர்கள் முடிதாங்கிய மூவேந்தரல்லர்; இடிதாங்கிய இரும்புநெஞ்சினர் — கட்சியின் கொடிதாங்கிய கொள்கையர். ஆங்கு அச்சுற்றாடலில் இலட்சிய வெறியொன்றைத் தவிர எந்த நெறியையும் அறியாதவனாக ஓட்டமும் நடையுமாக இனப்பணி புரிந்துகொண்டிருந்த இளைஞன் செ. தேவராசன் குலப் பெருமையோ கோமான் என்ற பெருமையோ கூறக்கிடைக்காதவன். எனினும் டொக்டரின் உள்ளத்திலே கொலுவீற்றிருந்தவன். கடந்த யாழ்ப்பாண மாநகரசபைத் தேர்தலிலே கலைமகள் வட்டாரத்தில் தமிழரசுக்கட்சி வேட்பாளனாகப் போட்டியிட்ட திரு. தேவராசன் சொற்ப வாக்குகளால் தோல்வியுற்றார். தமிழரசுக்கட்சியின் வற்புறுத்தலின்பேரில் 'ஒடுக்கப்பட்ட' தமிழருக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பதற்கென உருவாக்கப்பட்ட இப்புதிய வட்டாரத்தில், குறிப்பிட்ட சமூகத்தவள் மூவர் மோதிக்கொண்டதால், நான்காவது 'வெளியார்' ஒருவர் வெல்ல முடிந்தது. தேர்தல் முடிவை அறிவதற்கு டிடாக்டர் வாக்குகள் எண்ணப்பட்ட இடத்திலேயே நின்றார். முடிவு தெரிந்ததும் மிகவும் மனக்கிலேசமுற்றார். வெற்றிபெற்ற வேட்பாளரைச் சம்பிரதாயபூர்வமாகக் கைகுலுக்கிப் பாராட்டுத் தெரிவித்த அதேவேளையில், 'வெற்றிபெற்றதற்காக உங்களைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் (தேவராசனைக் காண்பித்து) இந்தப் பையன் தோல்வியடைந்ததையிட்டு மிகவும் வருந்துகிறேன்—இது எனது தனிப்பட்ட தோல்வி. என்று டொக்டர் அவரிடம் கூறியதையும் கேட்கமுடிந்தது.

தனித்துவம்:

தமக்கென ஆக்கப்பட்ட வட்டாரத்தைத் தமக்குள்ளேயே மோதியதன்மூலம் பறிகொடுத்த அவர்களின்மீது டொக்டருக்கு மிகுந்த ஆத்திரமாக இருந்தது.

தது. தேர்தல் முடிந்து வெகு நாட்களின் பின்னர் கூட இதுபற்றிக் கூறி வருத்தப்பட்டார். ஏதோ தனித் தொகுதியினால் அல்லது வட்டாரத்தினால் சிறுபான்மைத் தமிழருக்கு விமோசனம் கிடைத்துவிடுமென்று வெற்று நம்பிக்கையில் தினைத்தவரல்ல. அதற்கு மாறாக, 'தனித்துவ'க் கோரிக்கைகளும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைத் தனிப் பிரிவாக்கலும் காலப்போக்கில் தீண்டாமையை நீடிப்பதற்கும் நிரந்தரமாக்குவதற்குமே உதவும் எனவும் அவர்கள் பெரும்பான்மையினருடன் இரண்டறக்கலந்து வாழ்வதே காலப்போக்கில் சாதிவரம்புகளைச் சிதைக்கவல்லது எனவும் நம்பினார். ஆயினும், தனிவட்டாரங்களும் தொகுதிகளும் உடனடியான பலனொன்றைத் தரவல்லன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஓர் அரசியல் சக்தியாக்கவும், அரசியல் ரீதியாக வலு அளிப்பவர்கள் ஆக்கவும், வல்லன என நம்பினார்.

தனியின கோரிக்கை:

இவ்விடயத்தில் திரு. எம். சி. சுப்பிரமணியம் அண்மையில் எதிரொலித்த 'தனியினக்' கோரிக்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது புறம்போக்கானதல்ல. இவ்விசித்திரமான கோரிக்கையைக் கேட்டு வியந்தேன்— சாதிப் பிரிவினைகளை நிரந்தரமாக வாழவைப்பதில் திரு. எம். சிக்கு எவ்வளவு அக்கறையென்று. பாவம், எம். சி., புத்திசாவித்தனமாகவும் புதுமையாகவும், பத்திரிகைகளில் புரட்சிகரமாக அடிபடக்கூடியதாகவும் எதையாவது கூறிவைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, எதைக் கேட்கிறோம் என்று யோசியாமல், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை நிரந்தரமான ஒதுக்கத்தில் வைத்திருக்கும் திட்டத்தை, நல்லதொரு காலநேரத்தில் நாள் நட்சத்திரம் பார்த்து வெளியிட்டார். எம். சி. யின் தலைமையைக் காப்பதற்கு அத்திட்டம் உதவலாம். ஏனாகில் தீண்டாமையின் வாழ்வுதானே இவர்களின்

அரசியல் வாழ்வுக்கும் தலைகைகளுக்கும் உயிர்ச்சத்து. திண்டாமை அழிவதை அத்தனை எளிதில் அனுமதிக்க மனம் வருமா?

வேறுபாடுகள்

தமிழரசுக்கட்சி மட்டும் தமிழர்களுக்கெனத் தனி இடம், தனியதிகாரம் எனத் 'தனித்துவங்களை'க் கோரலாமா என்று திக்குவாயர் சிலர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதுண்டு. தமிழினத்தினதும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் பிரச்சினைகளின் கூறுபாடுகளையும் அடிப்படை வேறுபாடுகளையும் புரிந்துகொள்ளாத—புரிந்து கொள்ளமுடியாத இந்த ஊமையர் கூட்டத்தைப் பார்த்து உரைப்பேன்; தமிழினத்தின் தனித்தன்மையைக் காப்பதும் பேணுவதும் அரசியல்ரீதியாக நிலை நிறுத்துவதும் தாம் தமிழினத்தின் பிரச்சினைகள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிரச்சினை அவர்களின் தனித்தன்மையை வேரோடும் வேரடிமண்ணோடும் அழிப்பது—தமிழினமென்ற பெருக்கிலே இவ்வாக்க—வகுப்பு வேறுபாடுகளை—சங்கமிக்கச்செய்து—இரண்டறக் கலக்கச் செய்து மூழ்கடித்துச் சாகடிப்பது.

இதயத்திலே.....

சமூகரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டோராயினும், டொக்டரின் இதயத்தளத்திலே கையையும் காலையும் எறிந்து கொண்டு உள்ளமோ உடலோ ஒடுங்காது நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்து நீள்துயில் கொண்ட நண்பர்களிற் சிலரைமட்டும் அடையாளம் காட்டினேன். ஏனையோர் பற்றியும் எழுதுவதாயின் எத்தனையோ அத்தியாயங்கள் வேண்டும்.

தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே என்றான் தமிழ்க்கிழவி. டொக்டர் தொண்டருக்குத் துணைவரானார்—தொண்டருக்குத் தொண்டரானார். அவர் அடியார்க்கு நல்லார். அடியார்க்கு அடியார் அடிப்பார்க்கு மட்டும் மரண அடி அடிப்பார்.

(13) 'விகடகவி' நாகநாதன்

தம் தண்ணிய நகைச்சுவையுணர்வை நுண்ணிய மதியாட்சியுடன் இணைத்து டொக்டர் வெளியிட்ட வேளைகளிலெல்லாம் பல விகடவுரைகள் வெடித்துச் சிதறியிருக்கின்றன. அவருடன் எனது அன்றாடச் சந்திப்பின்போதும், அவ்வப்போது நாடாளுமன்றத்தின் பார்வையாளர் பகுதியிலிருந்து அன்றூரின் உரைகளைக் கேட்டிருந்தபோதும் இத்தகைய உரைகள் பலவற்றைச் சுவைக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது. சிலவற்றைக் கூறிவிடுகிறேன்.

மருந்தகம்:

1956-60 காலப் பரப்பிலே டொக்டரின் பம்பலப் பிட்டி மருந்தகம் வாடியிருந்தாலும், சிதைந்துபோயிருக்கவில்லை. மேல்மூச்சும் கீழ்மூச்சும் வாங்க இன்னும் நகர்ந்துகொண்டுதான் இருந்தது. டொக்டர் இல்லாத வேளைகளிலும் டொக்டருக்கு நெருக்கமான வடக்கு—கிழக்கு மாகாண நண்பர்கள் கொழும்புக்கு வரும் வேளையில் 'டிஸ்பென்சரி'யின் பின்புறத்து அறைகளில் தங்கிச் செல்வதுண்டு. இவர்களுள், டொக்டரின் நெருங்கிய நண்பரும் கட்சியின் தொடக்ககாலத் தூண்களில் ஒருவரும், 'புலவர்' எனக் கட்சி வட்டாரங்களில் தந்தை செல்வா முதல் தொண்டர் ஈராக எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படுபவருமான வண்ணார்பண்ணை—புலவர் பொன்னுத்துரை நான் ஆங்கு அடிக் கடி சந்தித்துக்கொண்ட ஒருவராவர். புலவரைப் பற்றி இன்னொரு வார்த்தையும் கூறிவைத்துவிடுகிறேன்; டொக்டரைப்பற்றிய முழுமையான வரலாற்றை எழுதக்கூடிய தகுதிபெற்றவரும் தகவல்களை உடையவரும் இவரே.

பெரிய மனிதர்:

டொக்டர் இல்லாத வேளைகளிலும் அவரின் மருந்தகன் (டிஸ்பென்சர்) இராமனிடம் பேச்சுக்கொடுப்பதற்காக நாள் அங்கு செல்வதுண்டு. டொக்டரின் டிஸ்பென்சரி களையிழக்கத் தொடங்கிய நாட்களிலும் பெரிய இடத்துப்பெண்களும் ஆண்களும் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். பெரிய பெரிய கார்களில் வந்து இறங்கிய அவர்களில் பறங்கியர், சிங்களவர், சிந்திகள், செட்டிகள் என்போரின் வகையறாக்களே மிகுந்திருந்தன. நோயின் தாக்கத்தைக்காட்டிலும் வாளிப்பான வாழ்வின் வீக்கமே அவர்களின் தசைகளில் பளபளத்தது. அவர்களுக்கும் நோய்நொடிகள் வருவதுண்டு என்பதை நம்புவது சிரமமானதே; பாவம் நோய் நொடிகள்!

தொழிற்பரப்பு:

டொக்டரின் தொழில் சரிந்துகொண்டிருந்த அற்றை நாளிலேயே நிலை அதுவென்றால், ஐந்தாண்டுகளுக்குமுன்—பத்தாண்டுகளுக்குமுன்—பதினைந்தாண்டுகளுக்குமுன்—அப்பப்பா! எத்துணை பெரிய தொழிற்பரப்பைக் கட்டியாண்டிருப்பார். 1956ஆம் ஆண்டென நினைக்கிறேன். யாழ்ப்பாணம் முத்திரைச் சந்தைமைதானத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் நின்று டொக்டர் கூறினார். 'பொன்னம்பலத்தைவிடப் பத்து மடங்கு கூடின வருமானவரி கட்டினவன். நான். இன்று மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன்.....' என்று கூறிக் கொண்டே வந்தவர் உணர்ச்சிமேலீட்டினால் அழுது விட்டார்.

கொழும்பில் கனதனவான்கள் — பிரபலஸ்தர்கள் என்போரின் மருத்துவராக விளங்கிய டொக்டர் பல்லாயிரக்கணக்கில் வருமானவரி செலுத்தியது

ஒன்றும் வியப்பில்லை. மருத்துவமனைக்கு வருவோர் தவிர டொக்டர் அவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று பார்வையிடும் நோயாளர்களும் இருந்தனர். இத்தகைய செலவுகளின்போது டொக்டரின் 'சொக்குப் பையனாக' நானும் கறுவாக்காட்டின் சந்துபொந்து களெங்கும் தடவிகொண்டு அறைக்குத் திரும்பிய சங்கதிகளும் உள்.

இராமகாதை:

அரசியல் ஈடுபாடுகளினால், டொக்டர் மருந்தகத்தில் இல்லாத வேளைகளே அதிகம் என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. இந்நிலையில் பெரிய இடத்து நோயாளிகள் பலர் ஒரு பாபமுமறியாத அப்பாவி யான இராமனின்மீது எரிந்துவிழுந்ததுண்டு. அவர்களும் தான் எவ்வளவு நேரம் பொறுத்திருப்பர். மலையாளியான இராமனுக்கு, ஆங்கிலம், சிங்களம் இவற்றைச் சரளமாகப் பேசத்தெரியாது; ஓரளவுக்குப் பேசுவார். தவிர, டொக்டர் புறப்படும் வேளைகளில் எப்போது வருவார் என்று கேட்கும் தைரியமும் கிடையாது. அப்படித்தான் டொக்டர் 'இந்நேரம் வருவேன்' என்று கூறிச் சென்றாலும் அந்நேரம் திரும்பி வரும் வழக்கம் டொக்டருக்குக் கிடையாது. அவர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாத நாட்களிலும் எத்தனையோ தனிப்பட்ட உதவிகளையிட்டு வடக்கு கீழக்கு மாகாணத்திலிருந்து வந்த பலரும் அவரை அடிக்கடி வெளியே இட்டுச்சென்றதுண்டு. அப்படியில்லாத வேளைகளில் டொக்டரே யாழ்ப்பாணத்திற்கோ, மட்டக்களப்பிற்கோ, திருமலைக்கோ கட்சிப் பணிக்காகச் சென்றிருப்பார். இரண்டுமில்லாத வேளைகளில், வெளியே உண்மையான நோயாளிகள் பொறுமையிழந்து கடிகாரத்தைக் காய்ந்துகொண்டிருக்க

உள்ளே அறையில் (Consultation Room) டொக்டர் 'நம்முடைய' ஆட்களுடன் அரசியல் பேசிக்கொண்டிருப்பார்.

இத்தகைய வேளைகளில் இராமன் இயல்பாகவே விசாரப்பட்டதும் 'நம்முடைய ஆட்களுடன்' பொறுமையை வழந்திருந்ததும் புதுமையல்ல. 'நம்முடைய ஆட்கள்' வெளியே நோயாளிகள் பொறுமையற்றிருப்பதை அறிந்தும் உள்ளே டொக்டரைத் தம் பேச்சிலே ஈடுபடுத்திவைத்திருந்த மனிதாபிமானமற்ற செயல்களை நானே பலதடவைகளில் மனங்கொதித்திருக்கிறேன்.

வழி வழி விஷயம்:

அன்றொருநாள் மாலை டொக்டரின் டிஸ்பென்சரி யுள் நுழைந்துகொண்டிருந்த நான், வெளியே ஒரு பெண்மணி கையில் மூலதையுடன் பொறுமையற்று குறுக்கும நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். பின்புற வழியாக டொக்டரின் அறையில் நுழைந்தேன். 'நம்முடைய ஆள்' ஒருவர் டொக்டரை ஏதோ 'வழி வழி' பேச்சில் ஈடுபடுத்திவைத்திருந்தார். அவரும் தாம் ஒரு நோயாளியென்றே டொக்டரைக் காணவந்தார் என்று 'கொதித்துக்கொண்டிருந்த' இராமன் எனவிடம் கூறியிருந்தார். டொக்டரும் அவரை வெளியே அனுப்பமுடியாது துண்டாடிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. (டொக்டரின் சிலை டைப் பேச்சின் நயம் காட்ட உரையாடலை நடந்தவாறே ஆங்கிலத்திலும் எழுதுகிறேன்.)

நான்: மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் டொக்டர்; வெளியே ஒரு நோயாளி காத்திருக்கிறார்.

டொக்டர்: ('வழிவழி'விடம்) Excuse me. There is a patient waiting (மன்னிக்கவேண்டும்; நோயாளி ஒருவர் காத்திருக்கிறார்.)

வழவழா: (வெளியே செல்ல விரும்பாதவராக)
I am also Patient (நானும் நோயாளிதான்.)

டொக்: (சற்று எரிச்சலுடன்) But, she is impatient!
(ஆனால் அவர் பொறுமையற்றிருக்கிறார்.)

ஆங்கிலத்தில் (Patient) என்ற சொல்லுக்கு 'நோயாளி' 'பொறுமையான' என இரு கருத்துக்கள் உள். 'நானும் நோயாளிதான்' என நம்முடைய 'வழவழா' நண்பர் ஆங்கிலத்தில் கூறியதற்கு டொக்டர் சிலேடையர்க 'நானும் பொறுமையாக இருக்கிறேன்' என்ற கருத்தைக் கற்பித்து, 'ஆனால் அவர் பொறுமையற்றிருக்கிறார்' என்று கூறி, ஆன வெளியே அனுப்பிவிட்டு நோயாளியை உள்ளே அழைத்தார். 'வழவழாவின்' முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

முதிய கோழிக்குஞ்சு:

விகடகவி நாகநாதனை மீண்டும் தரிசிக்க உங்களை நாடானுமன்றத்துச் சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றன். டொக்டர் உட்பட மூன்று நாடானுமன்ற உறுப்பினர்கள் நண்பகல் உணவைச் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். நான்காவது நாற்காலியில் நான். வாட்டப்பட்ட கோழிக்குஞ்சின் உடலில் ஒரு பகுதியை உண்ட உறுப்பினர் ஒருவர், தமக்கு ஊசிப்போன பழைய கோழிக்குஞ்சைத் தந்திருக்கிறார்கள் என்று முகத்தைச் சுழித்துக்கொள்கிறார். ஊசிப்போன பண்டத்தை ஆங்கிலத்தில் 'Old' (பழையது) என்பது கொச்சைப் பேச்சுமொழியாகும். Old என்றால் வயது முதிர்ந்தது என்றும் கருத்தாகும்.

உறுப்பினர்: (முகத்தைச் சுழித்தவாறே) This
Chicken is Old (இக்கோழிக்குஞ்சு 'பழையது')

டொக்: How can Chicken be Old? Chicken is young No? (கோழிக்குஞ்சு எப்படி முதுமையானதாக இருக்கமுடியும். கோழிக்குஞ்சு (என்பதே). இளமையானது அல்லவா?)

குறிப்பிட்ட உறுப்பினர் எதுவுமே பேசவில்லை.

(14) எம்மதமும் சம்மதம்

இதனை எழுதுகின்றவேளையிலே கிழக்கு வங்காளத்தில் பற்றியெரிகின்ற சுதந்திரக் கனவின் சுவாலை எம் கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. கிழக்கு வங்காளத்தைத் தமது வேட்டைக்காடாக்கி அங்கே வெறியாட்டம் போட்ட யவ்யாகானின் இராணுவக் கும்பலை முறியடித்து வங்காள இனவெழுச்சிக்கு அரசியல் அருத்தம் கொடுப்பதற்கென அங்கு முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் பாரத வீரர்களின் வேட்டொலிகள் எமது செவிகளிலே வெற்றொலிகளாக விழவில்லை — அர்த்த புஷ்டியுடன் தான் விழுமின்றன.

இந்நிலையில் பாகிஸ்தானின் பத்தாம் பசலிக்கூட்டம் இஸ்லாமிய மதத்தின் பெயரால் — இஸ்லாத்தைக் காப்பதற்கு உலகெங்கும் வாழும் முஸ்லிம் மக்களை இந்தியா விற்கெதிராக யுத்தப் பிரகடனம் செய்யுமாறும், பாகிஸ்தான் சார்பில் போர் தொடுக்குமாறும் விடுத்த வேண்டுகோளை நினைக்கிறேன். ஈழத்தமிழக அரசியல் அரங்கிலே 'மதம்' பிடித்துத்திரிந்த சில சக்திகளின் சங்கதிகளை மனம் அசைபோடுகிறது.

தார்மீக வலி :

பாகிஸ்தான் சார்பில் மத உணர்ச்சிகளுக்கு விடுக்கப்பட்ட தூண்டுதல்கள் அநாகரிகமானவையும் பிற்போக்குத்தனமானவையும் மிலேச்சத்தனமானவையுமாகும். புனித இஸ்லாமிய மதத்தை இப்போர்ப் பிரகடனத்துடன் இணைக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன ஏற்பட்டது? நாகரிக உலகம் நகைக்கும்படியாக மதவுணர்ச்சிக்கு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பு பாகிஸ்தானின் தார்மீகப் பலவீனத்தையும் அநாகரிகத்தையுமன்றோ புலப்படுத்து

கின்றன. அதேவேளையில், மதச்சார்பற்ற இந்தியாவில் இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும், கிறித்தவர்களும், பௌத்தர்களும் இன்றோரன்ன பல்வேறு மதத்தினரும் ஒன்று திரண்டெழுந்து இந்தியாவுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் போது அக்குரலிலே எதிரொலிக்கின்ற தார்மீக வலிமையும், நாகரிகமும் எவ்வளவு காத்திரமானவை.

இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் இப்ராஹீம் சுலைமான் சேட், அகமது சமீம், அப்துல்லா கோயா, சக்ளா போன்ற முஸ்லிம் தலைவர்கள் அண்மையில் நிகழ்த்திய உரைகள் எவ்வளவு மகிமையானவை! குறிப்பாக, இந்தியாவின் முன்னாள் வெளிவிவகார அமைச்சரான திரு. சக்ளா 'எங்களுடைய நாட்டு நலன்கள் எவையென்பதை நாம மட்டுமே நன்கு அறிவோம். நியூயோர்க்கில் (ஐ. நா. சபை) அமர்ந்துள்ள புத்திசாலிகளுக்கு இதை ஆணித்தரமாகச் சொல்லிவைப்போம்' எனக் கூறிய உணர்ச்சியின் கருப்பையிலே தொக்கி நிற்கும் புனிதத்தன்மையும் அதன் வலிமையும் ஆயிரம் யஹ்யாகான்களாலும் சமாளிக்க முடியாதவை.

துருப்புச் சீட்டு :

முன்பு நான் குறிப்பிட்டதுபோன்று, தமிழரசுக் கட்சிக்கெதிராக எல்லாச் சீட்டுகளையும் போட்டுத் தோற்றுப்போன மாற்று அணியினர் மதபேதங்களைத் துருப்புச் சீட்டுகளாகத் தூக்கியடிக்க முற்பட்டதுண்டு. குறிப்பாகத் தேர்தல் நேரங்களில் இந்தக் கள்ளக்கபடிகள் யஹ்யாகான் பாணியில் 'ஹிஸ்ஸரி யா' பிடித்து சமயத்தைக் காப்பாற்ற முன்வாருங்கள் எனத் தமிழ் மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்ததுண்டு. பிழிந்தெடுத்த இப்பிற்போக்குவாதிகள் தமது அத்தனை கருவிகளுடனும் தமிழரசுக்கட்சியுடன் மோதி ஆற்றூராகி விட்டமையால், செல்வநாயகத்தின் தலைமையைச் சிதறடிப்பதற்கும் நாகநாதனின் தலைமையை நிர்மூல

மாக்குவதற்கும் இந்துக்களின் மதவுணர்ச்சியைத் தூண்டுதற்கும் பெருமுயற்சி எடுத்தனர்.

‘வேல் வேண்டுமா அல்லது சிலுவை வேண்டுமா?’ என்று காங்கேசன்துறையில் கணிதமேதையான ஒரு கனவான் கேட்டார். சட்டமேதையான தனிப்பெரும் தலைவரொருவர் நாணம் சிறிதுமின்றி மிகவும் தாராளமாகக் கேட்டார். “நாவலர் வாழ்ந்த நல்லையம்பதியிலிருந்து—கந்தசுவாமியார் குடிக்கொண்டிருக்கும் நல்லூரிலிருந்து கேவலம் ஒரு சுத்தோலிக்களை (நாகநாதனை) அனுப்பலாமா?” என்று.

நச்சுக்காற்று:

நினைவிலே நிகழ்ச்சியொன்று நெருடுகின்றது. தேர்தல் நாட்களில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் வேலனைத் தரிசிக்க நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தேன். கோவில் வீதியிலே கொழித்த மணற்பரப்பில், தமிழ்க்காங்கிரஸ் பிரமுகர் ஒருவர்—வழக்கறிஞர்—மாலைநேர மாநாடு நடத்திக்கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் காதுகொடுத்துக் கேட்டேன். நாகநாதன் நல்லூர்த் தொகுதியிலிருந்து நாடாளுமன்றம் சென்றால் இந்துசமயத்திற்கு எத்துணை இழுக்கு வரும். 90 சதவீதத்திற்கு மேலாக இந்துக்கள் வாழும் நல்லூர்த் தொகுதியைப்பற்றிச் சிங்களவன் எவ்வளவு கேவலமாக நினைப்பான் என்றெல்லாம் விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அன்று நான் வேலனிடம் மேலதிக வேண்டு கோளொன்றும் விடுத்தேன்; வேலவா! உனது வேலின் நிழலிலே தஞ்சம்கண்ட தமிழ் வாழ வேண்டுமானால் இந்த விஷ விருட்சங்களை வேரோடு சாய்த்துவிடு என்று கோரினேன். நாகநாதன் வெல்லலாம், தோற்கலாம். ஆனால் இந்த நச்சுக்காற்று தமிழ்மண்ணிலே பரவுமானால் தமிழினத்தின் முதலெங்கே? முடிவெங்கே?

குறுக்குவழியால் அரசியல் அனுசூலம் பெறும் எண்ணத்தில் தமிழினத்தைக் கூறுபோடமுனைந்த இச்சண்டாளர் சக்திகளைத் தமிழினம் என்றும் மறப்பதற்குமில்லை; மன்னிப்பதற்குமில்லை.

மதச்சார்பின்மை:

என்னருமைத் தமிழ்மக்களுக்கு ஏற்றதொரு மாற்றம் உரைப்பேன். இந்நாட்டின் தமிழ்மக்களின் தனித்துவக் கோரிக்கை எதிர்காலத்தில் என்ன உருவில் சமையுமோ அறியேன். எவ்வுருவில் அத்தனித்துவம் அமையினும், ஆங்கு மதச்சார்பின்மை (Secularism) அத்தனித்துவத்தின் அச்சாணியாக அமையட்டும். நான் ஒரு சைவன் என்ற உரிமையிலும் பிறங்காப் பெருமையிலும் இதை உரைப்பேன். மதவெறிக்குத் தூயிட்ட மதோன்மத்தர்களை அவ்வப்போது மிகவும் எளிதாகவும் தெளிவாகவும் நிராசரித்த நெறியாண்மைமிக்கோர் எம்மக்கள் என்ற நம்பிக்கையில் இதனை உரைப்பேன். மதச்சார்பற்ற ஈழத்தமிழகத்தில் பெரும்பான்மையான பெருமைக்குரிய சைவர்கள் சிறுபான்மையினரான கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர் என்போரின் சிவாக்கியத்திற்காகத் தமது வசதிகள் சிலவற்றையும் கட்டுப்படுத்தி, சிறுபான்மையினரின் சாந்தியையும் சந்துஷ்டியையும் உறுதிசெய்தனர் என்ற சேதியிலே, பிறக்கின்ற பெருமை எவ்வளவு! அதனால் ஈழத்தமிழகத்தின் ஆன்மவலி எவ்வளவு! இதைச் செய்யத் தவறுகின்ற சைவன் ஒவ்வொருவனும் தான் பூசுகின்ற திருநீற்றுக்கும் பெறுமதியற்றவனாவான். இந்த உணர்வை எய்தாத தமிழன் ஒவ்வொருவனும் தான் உண்ணுகின்ற உப்புக்கும் பெறுமதியற்றவனாவான்.

கருவிப் பொருள்:

இந்த ஆன்ம வலியும் அகன்ற மனமும் பரந்த உள்ளமும் டொக்டர் நாகநாதனிடம் இருந்தன.

சமயம் என்பது அவருக்கு ஒரு கருவிப்பொருளே தவிர இறுதிப் பொருளல்ல. இவ்வாறே அண்ணல் நேருவுக்கும் சமயம் அமைந்தது. டொக்டர் ஒழுங்காகத் தேவாலயம் செல்லாததையிட்டு அன்றிரது மதபீடக்குருவானவரே டொக்டரின் மனைவியிடம் குறைபட்டிருக்கிறார். இத்தனைக்கும் டொக்டர் நாத்திகனல்ல; ஆழ்ந்த தெய்வபக்தியுள்ளவர். அவர் அடிக்கடி தர்மண்ணிடம் (உடுவில் நா. உ.) கூறுவார், 'அமிர்தலிங்கம் பாவம், கஷ்டப்பட்டுப்போனான். அரசியல் அந்த இளங்குடும்பத்தைக் குட்டிச்சுவராக்கிவிட்டது. நீயோ கொஞ்சம் வசதியுள்ளவன். தமிழினத்தின் பணிகளை ஒப்பேற்றுவதற்கு உன்னைப் பாத்திரவானாக்கும்படி தினமும் கடவுளுக்குத் தோத்திரம் செய்' என்று கூறுவார்.

சர்வமதக் கொள்கை:

ஒரு தடவை டொக்டரின் மதவுணர்வைப் பற்றிய கேள்வியை அமைச்சர் ஒருவர் நாடாளுமன்றத்தில் எழுப்பினார். (திரு. சாம். பி. சி. பெர்னாண்டோ.—பாடசாலைகளை அரசாங்கம் எடுத்தநேரத்தில் என நினைவு) அப்போது டொக்டர் 'நான் ஒரு கத்தோலிக்கன். என் மனைவி ஒரு தீவிர கத்தோலிக்கர் (I am a Catholic; My wife is a very Catholic) எனக் குறிப்பிட்டார். கத்தோலிக்கராயினும் டொக்டர் எம்மதமும் சம்மதம் என்ற கோட்பாட்டினர். அன்றிரது மரணச்சடங்கின் போது கிறித்தவக் கிரியைகளுடன் கூடவே கொக்குவில்—தமிழன் பாசறை அருணாசலம் அவர்களும் மற்றும் இளைஞர்களும் திருவாசக பாராயணத்திலும் ஈடுபட்டமையும், டொக்டரின் குடும்பத்தினர் அன்று சைவக் கிரியைகளிலும் காட்டிய ஈடுபாடும் டொக்டரின் சர்வமதக் கொள்கைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் ஆகும். தவிரவும், டொக்டரின் குடும்பத்தினர் அவ்வப்போது பம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் கோவிலில் அர்ச்

சனங்கள் செய்து கொண்டதையும் அறிவேன். நல்லை நாயகன் வேலவன் கோவில் தமது தொகுதியில் இருக்கின்றதெனவும், அங்கு ஆலயக் கதவுகள் அனைத்துச் சமூகத்தினருக்கும் அகலத் திறந்திருக்கின்றதெனவும் டொக்டர் நாடாளுமன்றத்தில் மார்புதட்டிக்கொண்ட சேதிகளும் உள.

புனித யாத்திரை:

கடந்த பொதுத் தேர்தலுக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பும், மீண்டும் பொதுத் தேர்தல் முடிந்த பின்னரும் டொக்டர் தம் குடும்பத்தினருடன் தமிழ் நாட்டின் புனிதத்தலங்களுக்கு யாத்திரை மேற்கொண்டிருந்தார். முதலில் தன் மூத்த மகளுடன் சென்றவர்; இரண்டாந்தடவை தன் முழுக் குடும்பத்தினரையும் கூட்டிச்சென்றார். இராமேஸ்வரம், மதுரை மீனாட்சியம்மன், சிதம்பரம், திருச்சி மலைக்கோட்டை, ஸ்ரீரங்கம்போன்ற தலங்களையெல்லாம் தரிசித்துவிட்டு வந்து வாயார, உளமார வழத்தினார். மதுரை மீனாட்சியம்மனைப் பற்றியும் இராமேஸ்வரம் பற்றியும் சிலாபித்துப் பேசினார். சிதம்பர ரகசியம் பற்றியும் கூறினார்.

இராமேஸ்வரத்தின் மகிமை பற்றிக் கேட்டேன். அமர்ந்திருந்த டொக்டர் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக எழுந்தார். தன் வலது கையை மேலே தூக்கி காற்றில் எறிந்தவாறே கூறினார்: “கிரேக்கமென்ற பெரு மாட்சியையும் உரோமாபுரியென்ற பெருஞ்சீர்த்தியையும் (The grandeur that was Greece and the glory that was Rome) கேள்விப்பட்டது மட்டுமல்ல, கண்களாலும் கண்டுகளித்திருக்கிறேன் — வியந்திருக்கிறேன். ஆனால் இராமேஸ்வரத்தின் கோபுரத்தைக் காண்பதற்காக வாளை நோக்கி நிமிர்ந்தேன். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலின் மகிமையையும் கண்டேன். இங்கெல்லாம் தமிழனுடைய சிற்பக்கலைத்திறத்தை, கட்டிடக்கலை

நுணுக்கத்தை ஓவியங்களின் ஓல்காப்பெருமையை, பொறியியற் கலையில் மினிர்ந்த மேம்பாட்டைக் கண்டு மயங்கிப் போனேன்—மலைத்துப்போனேன். என் உடலெல்லாம் மயிர்க்குச்செறிந்தது. எத்தனை எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எவ்வளவு பெரியவகை இருந்தான் தமிழன். எவ்வளவு மகிமையுடனிருந்தான்... எவ்வளவு பெருமையான நாட்கள் அவை...? ஆனால்... இன்று... இன்று... (உடலைக் கோணியவாறே இடதுகையைக் கவித்து வலது கைவிரல்களை இடக்கையின் கீழே ஒடுங்கவைத்தவராக) அடிமையாக இருக்கிறான்... சிங்களவனிட்டைப் பிச்சை எடுக்கிறான்... சலுகைக்காக அவன்ரை காலை நக்கிறான்...”

வாழ்வின் பெற்றி:

வழக்கம்போல டொக்டர் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக கண்களில் தேங்கிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறார். “ஆனால் இன்று...” என்று தொடங்கி மேற்கொண்டு தமிழிலேயே கூறினார். அதற்கு முந்தியவற்றையெல்லாம் அழகான ஆங்கிலத்தில் உரைத்தார். அவரது ஆங்கில வார்த்தைகளுடன் குழைந்திருந்த உணர்ச்சிகளை என்னால் இங்கு மொழிபெயர்க்க முடியவில்லை. மடைதிறந்துவந்த அவரது உணர்ச்சிகளுடன் அவரது ஆங்கில வார்த்தைகளே ஈடுகொடுக்க முடியவில்லையென்றால், அவ்வுணர்ச்சிகளை ஈண்டு மொழிபெயர்ப்பது எங்ஙனம்!

நாகநாதன் எங்கோ பிறந்தான்—எங்கோ வளர்ந்தான்—எங்கெல்லாமோ படித்தான்—எந்தெந்தச் சூழலிலெல்லாமோ நடமாடினான். ஆயினும் என்ன? தான் ஒரு தமிழன் என்ற பெருமையை அணுஅணுவாக நுகர்ந்தான். வீட்டுக்கூரையில் முகட்டோட்டின் முனையிலே நின்று அப்பெருமையை அவனியெங்கணும்

கேட்குமாறு பிரகடனம் செய்தான். அவன் வாழ்வின் பெற்றியின் சாரம் அதுவே.

புரோகிதர்:

இராமேஸ்வரத்தில் டொக்டருக்குப் பிடிக்காதது என்ன? புரோகிதர்களின் சுரண்டல். அத்தகைய மகிமைவாய்ந்த சூழலில் புரோகிதர்களின் சுரண்டல் மிகவும் கேவலமாக இருந்ததெனவும், அக்கோவிலின் பெருமையைக் குட்டிச்சுவராக்குவதாகவும் குறிப்பிட்டார். தாமும் தமது மகனும் தொடர்ச்சியாக எத்தனையோ நாட்கள் விடியற்காலை 4 மணிக்கே எழுந்து, எவ்வளவோ தூரம் நடந்துசென்று நாடோறும் வெவ்வேறு நீர்நிலைகளில் நீராடவேண்டிய நேர்த்திக்கடனும். ஒவ்வொரு தடவையும் நீராடி முடிந்தவுடன் தம்மிருவரினதும் ஆடைகளையும் புரோகிதர்களிடம் கொடுத்துவிட வேண்டுமாம். ஒவ்வொரு கிரியைக்கும் பணம் பணமாகச் சுரண்டிக்கொண்டே இருந்தார்களாம். திராவிட மண்ணில் ஆரியச் சுரண்டல் ஆண்டாண்டுகாலமாக நடந்துவந்திருக்கிறது என பழைய தீவிர தி. மு. க. பாணியில் டொக்டர் பேசியதைக் கேட்டு அசந்தேவிட்டேன்.

மதுரை மீனாட்சி:

மதுரை மீனாட்சியம்மனின் பொலிவு டொக்டரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. 'அம்பாள் உயிர் பெற்றுப் பொலிகின்றாள்' ("She blooms into life") என அடிக் கடி வாயாரச் சொல்லிக்கொண்டார். சிதம்பரத்தில் துல்லை நடராசனைத் தரிசிக்கச் சென்றவிடத்தில் சிறு விபத்தொன்றும் ஏற்பட்டுவிட்டது. அப்பனின் சந்தி தானத்தில் டொக்டர் பலமாக அடிபடும்படியாக முகம் குப்புற வழக்கினிழுந்துவிட்டார். அந்நிகழ்ச்சியை விபரித்தபோது மிகவும் அனுபவித்துச் சொன்னார்!

“I fell flat on my face” என்று. அவரது காதில் ஏற்பட்ட காயமொன்றைத் தவிர வேறு எந்தவித காயமோ நோவோ இன்றித் தப்பிக்கொண்டார். அது அவருக்கும் அவரின் குடும்பத்தினருக்கும் பெரிய வியப்பு. காதி விருந்து மட்டும் இரத்தம் பெருகிக்கொண்டேயிருந்ததாம். தெய்வ சங்கற்பம் என நினைத்துத் தேறிக்கொண்டார்கள். சிதம்பர இரகசியம்பற்றிக் கேட்டேன். திரையை விலக்கிக்கொண்டு சூனியமானதோர் அறையைக் காட்டினார்கள். எந்தவித இரகசியமும் காணப்பெறவில்லையாம். சற்று ஏமாற்றத்துடன் கூறினார்.

தி. மு. க.:

சிதம்பரத்தில் இராஜா சர். முத்தையாச் செட்டியாரின் குடும்பத்தினருடன் டொக்டருக்கு (தந்தையர் வழியாற்போலும்) நட்புறவுகள் இருந்தன. அவரது ஈடுபாட்டுடன் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தனராம். “தி. மு. க. ஆட்சியைப் பற்றிப் பொதுமக்கள் அங்கு என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள்?” என்று கேட்டேன். “மிகவும் தனித்துவமானதும் திறமையானதுமான நிருவாகம். மக்களுக்குத் தாமும் நிருவாகத்தில் பங்களிகள் என்ற உணர்வு இருக்கிறது. கருணாநிதி மிகுந்த திறமைசாலி” எனக் குறிப்பிட்டார். தம் தமிழ்நாட்டுத் தலயாத்திரை தமது வாழ்க்கைப் பயணத்தை முழுமைப்படுத்தியிருக்கிறது எனக் கூறி முடித்துக்கொண்டார்.

(15) இரட்டைத் தேர்தல்கள்

டொக்டருக்கு ஏற்பட்ட விபத்துச் சேதியை எழுதும் போது இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் நினைவுக்கு வருகிறது. 1960ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 19ஆம் தேதி பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குமுன்னர் டொக்டரும் நானும் வவுனியாத் தொகுதியின் இறுதித் தேர்தல் கூட்டத்திற்கெனக் காரொன்றில் வவுனியாவுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தோம். எங்களுடன் தனையசிங்கம் என்ற இயக்க இளைஞரும் வந்துகொண்டிருந்தார். டொக்டர் மிகவும் நொய்ந்துபோய் இளைத்தும் களைத்தும் இருந்தார். வழி நெடுகிலும் வழக்கம்போல உற்சாகமாகப் பேசுவதையும் பாடுவதையும் (பிரச்சாரத்திற்கென நீண்டதூரங்களுக்குச் செல்லும்போது டொக்டர் உற்சாகமாகப் பாடத் தொடங்கிவிடுவார்) விடுத்து என் மடியிலும் நண்பர் தனையசிங்கத்தின் மடியிலுமாக மாறி மாறித் தலைவைத்து முடங்கிப் படுத்து உறங்கிக்கொண்டே வந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்கு எனக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

காரை விட்டிறங்கி வவுனியா முற்றவெளி மைதானத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தோம். பிரச்சாரத்திற்கான கடைசிக் கூட்டமாதலால், மைதானம் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாக ஒளியலங்காரங்களுடன் காட்சியளித்தது. அதனைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்துவந்த டொக்டர் மைதானத்தைச் சுற்றி இடப்பட்டிருந்த ஒடுக்கமான சீமேந்து வாய்க்காலுக்குள் விழுந்துவிட்டார். அவரது காலில் பலமான அடிபட்டதுடன் உராய்வுகளால் காயங்களும் ஏற்பட்டுவிட்டன. எமது

தோள்களில் தாங்கியவாரே அவரை மேடைக்கு இட்டு சென்றோம். அவரது பேச்சிலும் அன்று உற்சாகம் இருக்கவில்லை.

உற்சாகப் பிரவாகம் :

மார்ச் மாதம் 18ஆம் தேதி தேர்தலுக்கு முதல்நாள். அன்றிரவு 12மணி இருக்கலாம். மறுநாள் தேர்தல்; உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் திரு. ஜெயக்கொடி புதுமுகமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தார். கட்சியுணர்வுகள் உற்சாகப் பிரவாகமாக ஒடிக்கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை. உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் கட்சி வெற்றிபெற வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில், என் வீட்டார் உறக்கத்திலடங்கியபின்னர், உடுப்பிட்டித் தொகுதியிலுள்ள என் உறவினர்கள் மத்தியில் ஆதரவு திரட்டுதற்காக அரியாலை — வில்வந்தெரு நண்பன் தேவராசன் என்பாருடன் அப்புத்துரையென்ற இயக்க நண்பரின் காரை அமர்த்திக்கொண்டு கரவெட்டிக்குப் புறப்பட்டோம்.

சங்கிலித்தோப்பில் ...

வழியில் டொக்டரின் 'சங்கிலித்தோப்பு' மனையில் அவரது அறையில் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. வண்டியை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்றுபார்க்கிறேன். தன்னந்தனியே அமைதியில்லாமல் படுக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறார். என்னைக் கண்டவுடன் சற்றே முறுவலித்து கையால் அழைத்துப் பக்கத்தில் அமரவைக்கிறார். "நித்திரைகொள்ளவில்லையா?" என்று கேட்டேன். "நித்திரை வரவில்லை" என்றார். காவில் ஏற்பட்ட காயங்களுக்கு மருந்துபோட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தது அவை எரிச்சலைத் தருவதாகக் கூறினார், காயங்களின் எரிச்சலைக் காட்டிலும் வேறு ஏதோ இனந்தெரியாத உணர்வொன்று அவர் மனத்திலே கனன்று எரிந்து கொண்டிருப்பதை ஊகித்தேன். அதற்குமுன்னர் நடை

பெற்ற இருதேர்தல்களிலும் டொக்டர் தோல்வியடைந்திருந்தார். பொருளாதாரரீதியாக அத்தேர்தல்கள் அவரை நன்றாகக் கசக்கிப் பிழிந்திருந்ததை அறிவேன். அவரது நண்பர்களாக நடித்த பலர் அத்தேர்தல்களில் ஆயிரமாயிரமாக அவரிடம் சுருட்டியிருந்தனர். 1960 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அந்த நடிகர் திலகங்களிற் பலரும் 'செத்தமாட்டில் உண்ணி கழன்றற்போல்' அவரை விட்டு அகன்றிருந்தார்கள். அதுவே இதில் ஆறுதலளிக்கும் சமாச்சாரமாகும்.

உறங்காதவுள்ளம் :

நான் என்கு சென்றுகொண்டிருக்கிறேன் என்பதை அறிந்த டொக்டர் முக்கியமானதை முதலில் கவனிக்குமாறு கூறி என்னை வற்புறுத்தி அனுப்பிவைத்தார். நாம் உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் இருந்து திரும்பிவந்துகொண்டிருந்தபோது விடியற்காலை 4 மணியிருக்கலாம். மீண்டும் 'சங்கிலித்தோப்பை'ப் பார்க்கிறேன். என்ன ஆச்சரியம்! டொக்டர் இன்னும் உறங்கவேயில்லை. படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தார். தொடங்கவிருக்கும் தேர்தலில் அவர் வெற்றிபெற என் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டே புறப்பட்டேன். வாழ்த்தை முறுவலிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

நெகிழ்ச்சி :

மறுநாள் தேர்தல் முடிந்து முடிவுகள் தெரிவிக்கப்பட்டபோது டொக்டர் அமோகமான வெற்றிபெற்றிருந்தார். உடனடியாக உணர்ச்சிவசப்பட்டு நெகிழ்ந்து விட்டார். 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தமது தோல்வியைச் சிரித்த முகத்துடன் தளர்ச்சியின்றி ஏற்றுக்கொண்ட இவர், தாம் வெற்றிபெற்றபோது விம்மியழுதது வியப்பே. தம் சேவையைத் தமிழ் மக்கள் அங்

சீகரித்தனர் என்ற சேதியிலே சிந்தை மகிழ்ந்து நெகிழ்ந்தாரென்பதை அவரது உணர்வுகளைப் புரிந்தோர் அறிவர். அத்தேர்கலில் டொக்டரின் தேர்தற் செலவு எவ்வளவு?

சல்லி, சாராயம், சேலை — என்றிவ்வாறு 'சகர' வரிசைக்காக மட்டுமே ஆயிரமாயிரமாக—ஏன், இலட்சமாகக்கூட — இறைத்து தேர்தற்களத்தில் 'விழுப்புண்' பட்ட வேட்பாளர்களைத்தான் அரசியல் அவதானிகள் சந்தித்திருக்கின்றனர். 1960ஆம் ஆண்டின் இரு தேர்தல்களும் தமிழரசுக் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் இந்நடைமுறைக்குப் புறநடையாக அமைந்தன. தலைவர்களும் தொண்டர்களும் இலட்சிய வெறியராய்தீவிர சக்தியுடனும் சிந்தனைகளுடனும் இயங்கிய இங்கிதமான நாட்கள் அவை. இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் உடன்கால வரலாற்றில் ஈடும் இணையுமில்லாத அத்தியாயமான 1961ன் அறப்போர்ப் பரணியைப் பாடுதற்கு இன்னும் பத்து மாதங்களே இருந்தன. பத்து மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே பாசறையில் நடைபோடும் பட்டாளப்பான்மையும் படைக்கல பரிகரணமும் தமிழரசு வாலிபர்களின் உணர்வுகளில் படிந்திருந்தன.

இரு தேர்தல்கள்:

அச்சுழலிலே நடைபெற்ற இரு தேர்தல்களும் மிகவும் உணர்ச்சிகரமானவை; தமிழ் மக்களின் மனமட்டத்திலே கிளர்ந்தெழுந்த கேள்விக்குறிகளுக்கு விடையாக உறுதிப்பாடுகள் சிலவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டியவை. அத்தேர்தலிலே மாற்று அணிகள் தமிழரசு அணியின் பேராற்றலுக்கு அஞ்சி மருண்டோடின. வேட்பாளர் என்ற பெயரில் அவர்களால் நிறுத்தப்பட்ட பொம்மைகளெல்லாம் தேர்தல் தொடங்க

முன்பாகவே தடால் தடாஹென்று தடம்புரண்டன. தமிழரசுக்கட்சியைத் தனித்தனியே சந்திக்கமுடியாத வலதுசாரி — இடதுசாரிக் கட்சிகள் தமது வர்க்கநல வாதங்களைச் சோரம்போகவிட்டு தம்முள் பேரம் பேசிக்கொண்டன. மாற்றுக்கட்சி மேடைகளிலே பேச்சாளிக்கும் பெருச்சாளிக்கும் வேற்றுமைகாண முடியாத வாறு, பேருக்கொரு பேச்சாளர் ஊருக்கொரு ஒப்பாரியை முகாரியில் அழவா அல்லது மோகனத்தில் பாடவா எனக் குழம்பிக்கொண்டிருந்தார் — ஒரே கொள்கைக் குழப்பம்.

சமசமாலிகள் :

வர்க்க பேதங்களையும் சோசலிச வாதங்களையும் மறந்துவிட்டு வட கிழக்கு மாகாணங்களின் பிற்போக்குச் சக்திகளுடன் பேரம்பேசிய முற்போக்குவாதிகளைப் பற்றிக் கூறினேன். இவர்களுள் சமசமாலிகள் 1960 மார்ச் மாதத் தேர்தலில் தன்னந்தனியே ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் நம்பிக்கையுடன் தேர்தலில் ஈடுபட்டனர். டொக்டர் என். எம். பெரேரா பிரதமராவது உறுதி என்று பேசப்பட்டது. சுமார் 119 வேட்பாளர்கள் இக்கட்சியின் சார்பில் நாடெங்கணும் நிறுத்தப்பட்டனர். இவர்களுள் தமிழ் மாநிலங்களில் பெரும்பாலான தொகுதிகளிலும் அவர்கள் போட்டியிட்டனர். சமசமாலிகள் “தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்கும் சம அந்தஸ்து” என்ற தமது மொழிக்கொள்கையினின்றும் ஏற்கனவே தடம்புரண்டிருந்தாலும், பகிரங்கமாக அதனை அப்போது ஒப்புக்கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, தமிழ் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் “சம அந்தஸ்தா அல்லது சமஷ்டியா” என்ற வாதமே அத்தேர்தலில் அவர்களின் கோஷமாயிருந்தது. பொதுத்தேர்தலும், அதில் சமசமாலிகளின் பாரிய ஈடுபாடும் அதற்கு முந்திய ஆண்டின் பிற்பகுதியிலேயே எதிர் பார்க்கப்பட்டிருந்தன. ஆகையால், 1959ஆம் ஆண்டு

திசம்பர் மாதத்திலேயே “ஏன் எதிர்க்கிறோம் சமசு மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகளை” என்றொரு தேர்தல் நூலை வெளியிட்டிருந்தேன். சமசுமாஜிகள் போட்டியிட்ட தொகுதிகளில் லெல்லாம் அந்நூல் நிறைய விற்பனையாயிற்று. அதுவே தமிழ் மாநிலத்தில் தமிழரசு—இடதுசாரி இளைஞர்களிடையே வாதப்பிரதிவாதக் களமாயிற்று. இதனால் சமசுமாஜி விடயங்களில் டொக்டர் என்னை ஒரு குட்டி “அதோரிட்டி” (Authority) யாக எண்ணிக்கொண்டார். சமசுமாஜிகள் போட்டியிட்ட தொகுதிகளுக்குப் பிரச்சாரத்திற்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். குறிப்பிட்ட மேடையில் அவரும் இருக்கும் வேளைகளில் “சமசுமாஜிகளைப்பற்றிக் கரிகாலன் பேசட்டும்” என்று பணிப்பார். இந்தத் தூண்டுதல்களினால் இடதுசாரி விடயங்களில் நான் அதிக ஈடுபாடு காட்டினேன். இதற்கு இன்னொரு உளக்கூறுபாடும் இருந்தது. இடதுசாரிச் சித்தாந்தங்களில் இளமைதொட்டே தீவிர விடுப்புடையவன் நான்; என்னைப்போன்ற எத்தனையோ இடதுசாரி இளைஞர்கள் இயக்கத்தில் இருந்தனர்; இன்னும் இருக்கின்றனர். (ஏன், டொக்டர் கூட உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் ஓர் இடதுசாரியே. கொழும்பில் சமசு மாஜியான திரு. பெர்னாட்சொய்சாவை ஆதரித்து வந்தவர் அவர்.) அன்று — தமிழ்ப் பிரச்சினைகளில் இளம் இடதுசாரி உணர்வுகள் தமிழரசுமையே இணையவேண்டுமென விளக்குவதும், இடதுசாரி உணர்வுகளை இனங்காணுவதும் என்போன்றோரின் கடப்பாடாயிருந்தன.

இனிமேல் இல்லை:

அத்தேர்தலையொட்டிய இன்னொரு வேடிக்கையை கூறுவேன். அது சம்பந்தமற்றதாக இருக்கலாம், ஆயினும் சுவையானது. 19ஆம் தேதி மார்ச் மாதம் (Nineteenth March) அத்தேர்தல் நடைபெற்றது. அத்

தேர்தலுக்கான தேதியின் முதல் எழுத்துக்களான என் எம். என்பவை என். எம். பெரேராவை — அவர் அந்த தேதியில் பிரதமராவதை—குறிப்பதாகச் சமசமாஜிகள் சுவரொட்டிகள் ஒட்டியிருந்தனர். அத்தேர்தலில் துர்ப்ப பாக்கியவசமாக 10 இடங்களையே சமசமாஜிகளால் கைப்பற்ற முடிந்தது. தமிழ் மாநிலத்தில் போட்டியிட்ட அத்தனை சமசமாஜிகளும் கட்டுப்பணத்தை இழந்தனர். அதனைத் தொடர்ந்து “என். எம்.” என்ற எழுத்துக்களுக்கு வியாக்கியானம் கொடுத்த ஏரிக்கரை ‘ஒப்சேர்வர்’ பத்திரிகை அரசியல் விமர்சகர், அவ் வெழுத்துகளுக்கு “இனிமேல் இல்லை” (No More) என்று அர்த்தம் என எழுதியிருந்தார். செய்தி விமர்சனம் என்ற முறையில் அது சுவையான விமர்சனமாக இருப்பினும், அத்தேர்தலில் சமசமாஜிகள் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாததையிட்டு உண்மையாகவே வருந்தினேன். இடதுசாரிகள் அடிபடுவதையிட்டு நான் என்றும் இன்புற்றதில்லை. இன்று தான் நிலைமையே மாறிவிட்டதே. இடதுசாரிகள் யார் என்றே இனங்காணமுடியவில்லையே.

மார்ச் மாதத் தேர்தலில் வீழ்ச்சியுற்ற சமசமாஜ கம்யூனிஸ்டுகள், யூலை மாதத் தேர்தலில் தென்னிலங்கை மட்டத்தில் சிறீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் அணி திரண்டனர். ஆனால், தமிழ் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரை அசல் பிற்போக்குச்சக்திகளுடனும் ஆதிக்கசக்திகளுடனும் இவர்கள் அணிதிரண்டு தமிழரசுக்கட்சியைச் சிதறடிக்கமுற்பட்டமை இடதுசாரி இயக்கங்களுக்குப் புகழ் சேர்ப்பதன்று.

தங்கப்பாளங்கள் :

இந்நிலையில் இத்தேர்தலில் தமிழரசுக்கட்சி மட்டும் தனது கொள்கைகளைத் தெளிவுடன் வகுத்து, வேலைத் திட்டங்களை விளக்கி, தங்கப்பாளங்களை யொப்பத் தகத்த காயத்துடன் மக்கள் மன்றத்திலே வைத்தது.

தமிழரசு வேட்பாளர்களின் வெற்றியைத் தென்னி
லங்கை அரசியலாரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். கட்சியின்
வெற்றிக்காக ஊனுறக்கமின்றி உழைத்துப் பழக்கப்
பட்ட கண்மணிகளான கட்சித் தொண்டர்கள், தத்தம்
தொகுதியின் பெரும்பான்மையே பெரியதாயிருக்கும்
என மற்றைய தொகுதித் தொண்டர்களிடம் மல்லுக்
கட்டிநின்றனர். வேட்பாளர் அறியாமலே ஆங்காங்கு
கூட்டங்கள் பிரமாண்டமான அணிமணியலங்காரங்
களுடன் ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டன. கூட்டங்களைச் சிக
ரங்கள் சிங்காரித்தன. சப்பறங்கள் அலங்கரித்தன.
அபிமானத்திற்குரிய பேச்சாளர்களை வேறு தொகுதித்
கூட்டங்களிலிருந்து 'பிடுங்கி' வருவதற்கென மோட்
டார் வண்டிகள் பறந்தன. நாலேந்து கூட்டங்கள் ஒரு
தொகுதியில் ஓரிரவிலேயே நடைபெற்றன. எவரின்
செலவு? எவரின் ஏற்பாடு? எங்கெங்கு கூட்டங்கள்?
எதுவுமே வேட்பாளருக்குத் தெரியாது. வேட்பாளர்
ஆதரவாளரின் ஆதரவுதங்கமுடியாது மூச்சுத்திணறிப்
போயிருந்தார். ஆங்காங்கு பொதுமக்கள் பணம் திரட்
டிக் கூட்டங்களை நடத்தினர்.

அற்புதம் :

நல்லூர்த் தொகுதி மட்டும் சோடைபோய் விடுமா
என்ன? இந்த அன்புவெள்ளத்திலே அமிழ்ந்துவிட்டார்
டொக்டர். மற்றைய தொகுதி வேட்பாளருக்காவது
ஆயிரம் இரண்டாயிரமாவது அவர் மடியிலிருந்து செல
வாகியிருக்கும். டொக்டர் விடயத்தில் அதுகூட இல்லை.
அதற்குமாறாக, தாம் மார்ச் மாதத் தேர்தலில் வெற்றி
பெற்றுக் கொழும்புக்குப் புறப்பட்ட நேரத்தில் சில
இளைஞர்கள் அவரிடம் ஐம்பது ரூபாவைக் கொடுத்து
'செலவுபோக எஞ்சிய பணம், கைச்செலவுக்கு வைத்
திருங்கள்' என்று வழியனுப்பிவைத்தார்களாம். இதைக்
கூறும்போது டொக்டரின் குரல் பெருமையுடனும்,
நன்றியுடனும் கனிந்திருந்தது. இலங்கையின் எத்
தொகுதியிலும் ஆணைப்பட்ட எந்த அரசியல் வாதியும்
இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தியிருக்கமுடியாது. வர்த்தக
வரன் முறைகளை அன்று கண்டறியாத நல்லூர்த் தொகு
தியிலேதான் இந்த அற்புதம் நிகழ முடிந்தது; நாக
நாதனாலேதான் நிகழ்த்தவும் முடிந்தது.

(16) தடுப்புக்காவலில்....

பொதுமக்கள் மத்தியிலான தமது அரசியல் அடித்தளம் — (தேர்தல்தேவைகளுக்குப் போதுமானதோ அல்லவோ என்பது ஒரு பொருட்டன்று) — ஆழமானதும் அகலமானதும் என டொக்டர் நம்பிலர். இதனால் தேர்தல்களைச் சந்திப்பதற்கு அவர் கூச்சப்பட்டதில்லை. தமிழரசுக்கட்சி வேட்பாளர்கள் தேர்தல்களை எதிர்நோக்குவதற்குத் தயங்கியதில்லை. தேர்தல்களில் வெற்றி தோல்வி ஒருபுறமிருக்க, ஈழத்தமிழகத்தில் அமைப்புரீதியாக தலையாய மக்களணியைக் கட்டியாவது இனறும் தமிழரசுக்கட்சியே. இத்தகைய பாரிய மக்கள் சக்தியை வைத்துக்கொண்டு மார்புதட்டுகின்ற யோக்கியதை ஈழத் தமிழக அரசியலரங்கில் வேறெந்தக் கட்சிக்கும் கிடையாது. இந்த வலிமை இருப்பதன்றான் தேர்தல்களையிட்டு தமிழரசுக்கட்சிக்குக் கூதல் ஏற்படுவதில்லை. இதை நிறுவ நிகழ்ச்சியொன்றைக் கூறுவேன்.

தடுப்புக்காவல் :

1961ஆம் ஆண்டின் அறப்போரைத் தொடர்ந்து கட்சித் தலைவர்களும் தொண்டர்கள் சிலரும் கைது செய்யப்பட்டுப் பனாகொடை இராணுவ முகாமில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். தமிழ்த்தாய்க்கு அர்ப்பகாணிக்கையைச் செலுத்துவதற்கு வாய்ப்புப்பெற்ற அந்தச் சில கைதிகளுள் நானும் ஒருவன். கட்சியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் காவலில் இருந்தனர். மூன்று மாதங்கள் தொடர்ந்து அவர்கள் நாடாளுமன்றம் செல்லாவிட்டால் அவர்களது நாடாளுமன்ற உறுப்பாண்மை வறிதாகும். இதைத் தவிர்ப்

பதற்கு இருந்த ஒரே வழி நாடாளுமன்றத்தில் வேறு உறுப்பினர் எவரும் எழுந்து தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழரசு உறுப்பினர்களுக்கு மூன்று மாத விடுமுறை கோரித் தீர்மானம் கொண்டுவருவதுதான். டொக்டரின் மூளை புரட்சிகரமாக இயங்கிற்று. தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த உறுப்பினர் எவரும் விடுமுறைகோரி விண்ணப்பிக்காது, தமது இடங்கள் வெற்றுகுமாறு (காலியாகுமாறு) செய்வதென்றும், அதனால் தமிழ் மாநிலத்தில் இடைத்தேர்தல்களை ஏற்படுத்தி அரசாங்கத்தின் அரசியல் முடிச்சுக்களைச் சிக்கலாக்கி தமிழ் கிளர்ச்சிக்கு வலுவூட்டவேண்டுமென்றும் எண்ணினார். முன்னாள் தீவுப்பகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும், அப்போது (நா. உ. அல்லாது) கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக இருந்தவருமான திரு. வ. நவரத்தினம் கட்சியின் வேலைத்திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை பெரும் பாலும் டொக்டருடன் பிணங்கிநின்றவர். அவருக்கும் டொக்டரின் இத்திட்டம் மெச்சத்தகுந்ததாயிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அண்ணன் அமிர் தலிங்கத்திற்கும் இத்திட்டம் உவப்பாயிருந்தது.

அன்று பிற்பகல் கூடி இதுபற்றி முடிவெடுப்பதென்று உடன்பாடாயிருந்தது. தமிழ் மக்களின் உரிமைப்போரின் தொடர்பில் புதியவாய்க்களைத் திறந்திருக்கக்கூடிய இத்திட்டம், வேளூர் அணியிலிருந்து கட்சிக்கு வந்த புதுமுகம் ஒருவர் செய்த விபரீதத்தால் தவிடுபொடியாயிற்று. தமது பதவியைப் பற்றியே கண்ணுங்கருத்துமாகவிருந்த இவ்வுறுப்பினர் கட்சியினரைக் கேட்காமலேயே ஏற்கனவே தமக்கு விடுமுறை கோரி விண்ணப்பித்துவிட்டார். (இவர் பின்னர் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டிருந்தார்.) டொக்டருக்குக் குமுறிக்கொண்டு வந்ததே கோபம். கைமுஷ்டியை மடக்கிக்கொண்டு இவ்வுறுப்பினரை நோக்கி வந்தார். அமிர் அண்ணன் ஓடிவந்து குறுக்கிட்டு டொக்டரை

விலக்கிவிட்டார். விலக்கும்போது குறிப்பிட்ட உறுப்பினரை நோக்கி அண்ணன் ஆணித்தரமாகக் கூறியது என் செவிப்பறையில் இன்றும் எதிரொலிக்கின்றது. 'ஐயா, உங்களுக்குரிய அத்தனை மதிப்புடனும் கூறுகிறேன். நீங்கள் செய்தது மிகப்பெரிய தவறு' என்றார்.

தோல்வியில் வெற்றி :

“தில்லை வெளியினில் சேர்ந்து விட்டால் அவர் திரும்பியும் வருவாரோ” என்று நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பாண்மை பெற்ற மாற்றுக்கட்சி உறுப்பினரைப் பற்றி அண்ணன் துரைரத்தினம் முன்பு கூறுவதுண்டு. டொக்டரைப் பொறுத்தவரை தமது பதவியைத் தில்லைவெளியாக அல்ல, யாழ்ப்பாணத்து வல்லை வெளியாகக்கூட மதித்தவரல்ல. தமிழ் மக்களின் தினர்ச்சிக்கு அது உதவுமானால் நமது பதவியைக்கூடத் துச்சமாக மதித்துத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு, துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு நாடாளுமன்றத்தை விட்டு வெளியேறத் தயாராயிருந்தவர். 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஏற்பட்ட தோல்வியை அமைதியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார். எனினும், மக்கள் தம்மை நிராகரித்தனர் என்ற கேள்விக்குறி அவர் மறைவுவரை அவரின் மனதில் முள்ளாகக் குத்திக்கொண்டிருந்ததை அறிவேன். அத்தேர்தலில் டொக்டருக்கு விழுந்த வாக்கு ஒன்றுகூட கள்ளுக்கோ, சாராயத்திற்கோ, காசுக்கோ வாங்கப்பட்டதல்ல. தேர்தல் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களுக்கு வேலாவேளைக்கு வெறுந் தேநீர்கூடக் கிடைத்ததில்லை. நல்லூர்த் தொகுதியில் நாகநாதனுக்கு வாக்களித்தவன் ஒவ்வொருவனுடைய கையும் கறைபடியாத கை. நாகநாதன் தூய்மையாகத் தோற்றான். இதனால் தார்மிக வெற்றி அவனுக்கே.

பரிவுடன்...

படுகொடை முகாமைப்பற்றி எழுதும்போது பளித்திரப்படுத்திவைத்த நினைவுகள் சில கட்டவிழ்க்கின்றன. தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்

களுள் இனையவனாதலால் தலைவர்கள் என்மீது காட்டிய பரிஷ மிகவும் இங்கிதமானது. அதிலும், குறிப்பாக டொக்டர், அமிர் அண்ணன் போன்றோர் என்மீது எடுத்துக்கொண்ட அக்கறை அலாதியானது. தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்ட இரண்டொரு மாதங்களின் பின் சனிக்கிழமைகளில் பார்வையாளர்கள் வருவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். தமக்கு பார்வையாளர்கள் கொண்டுவரும் தின்பண்டங்களை டொக்டர் என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வார். மறைந்த திரு. வி. ஏ. கந்தையா ஐயா அவர்களும் (ஊர்காவற்றுறை எம். பி.) இனிப்புப் பண்டங்களை இரண்டாம்பேரும் அறியாமல் தருவார்.

தம்மினும்.....

‘ஸ்கிறபின்’ (SCRABBLE) என்பது ஒரு பொழுது போக்கு விளையாட்டு. எழுத்துக்களைக்கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக சொற்கள் ஆக்குவது இதன் கருப் பொருள். தடுப்புக்காவலில் நானும் தர்மண்ணன் (உடுவில் பா. உ.) அமிர் அண்ணன், நவமண்ணன் (சாவகச்சேரி பா. உ.) ஆகியோரும் இவ்விளையாட்டில் மிகவும் ஈடுபாடு காட்டினோம். டொக்டர் பாவம். அவர் இந்த விளையாட்டில் அடியோடு ஈடுபாடு காட்டிய தில்லை. அதனால் விளையாட்டின் உத்தியும் அவருக்கு கைவரவில்லை. ஒருநாள் வலிய என்னை வம்புக்கிழுத்து என்னுடன் விளையாடினார். தோற்றுப்போய்விட்டார். ‘செஸ்’ போன்ற நுணுக்கமான விளையாட்டில் கை தேர்ந்தவர் டொக்டர். தவிரவும், ‘ஸ்கிறபின்’ ஒன்றும் பெரிய புத்திசாலித்தனமான விளையாட்டுமல்ல. இருப் பினும் தம்மை நான் தோற்கடித்தது டொக்டருக்கு பெருமையாகவிருந்தது. உடன் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு “உன்னையிட்டு நான் பெருமைப்படுகிறேன்” (I am proud of you) என்றார். இன்று நினைத்தால் நகைப்புக்கிடமாக இருக்கிறது. அன்று நான் ஏதோ

சாதித்தவன்போல் பெருமைப்பட்டது உண்மையே. ஔனுகில், வினையாட்டில் ஏனையோரிடம் பெரும்பாலும் தோற்பதுதான் என் அனுபவம். என் அற்ப வெற்றியைக்கண்டு அகமகிழ்ந்த டொக்டரின் மணப்பான்மை “தம்மிலும் தம் மக்கள் அறிவுடமை” என்ற குறளை நினைவூட்டியது.

பெருமிதம் :

இத்தொடர்பில் இன்னொரு நிகழ்வையும் சித்தரிப்பது பொருத்தமானதாகும். என் சித்திகள் பெரும்பாலும் சொத்தையானவையே. இருப்பினும் டொக்டர் அவற்றை வெகுவாக மிகைப்படுத்தி அமர்க்களப்படுத்துவது வழக்கமாயிருந்தது. அவரின் பிள்ளைகள் அனைவரும் சிறப்பாகப் படித்து மேன்மையான பட்டங்களைச் சூடியவர்கள். அவரது குடும்பத்திலே படிப்பாளிகளுக்குக் குறைவில்லை. இருப்பினும் நான் பட்டத்தேர்வில் தேறிவிட்டேன் என்ற சேதியைக் கேட்டதும் டொக்டர் உற்ற பெருமிதமும் அதனால் நிகழ்த்திய அமர்க்களமும் என்னைச் சங்கடப்படுத்துவன. அன்று டொக்டரை நல்லூரில் அவரது ‘சங்கிலித்தோப்பு’ இல்லத்தில் சந்திக்கிறேன். பலரும் கூடியிருக்கிறார்கள். உரையாடலின் நடுவே எமது சாவகச்சேரி இயக்க நண்பர் நடராஜா (மாஸ்ரர்) நான் பட்டத்தேர்வில் தேறியுள்ளேன் என்ற சேதியை உடைக்கிறார். உடன் டொக்டர் மின்சாரத்தைத் தொட்டவர்போல உரக்கக் கூவி உற்சாகத்துடன் அனைவருக்கும் சேதியைப் பிரகடனப்படுத்துகிறார். அப்போதுதான் அங்குவந்த சின்னண்ணையிடமும் (திரு. கதிரவேலுப்பிள்ளை) விசேட சிரத்தையுடன் கூறுகிறார். “நல்லது நல்லது” என்று தத்துவஞானியின் பற்றின்மையுடன் பகர்கிறார் திரு. கதிர். அங்கிருந்தவர்களில் எவரும் அச்சேதியில் அவ்வளவு அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. உண்மை

யைக் கூறுவதானால் என் தந்தையார் கூட இவ்வளவு பூரிப்பைப் புலப்படுத்தியதில்லை. பெருமையுடன் என்னைத் தழுவி கைகுலுக்கினார் டொக்டர். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு மகத்தான சாதனைதான். காரணம், பரீட்சை விடயங்களில் நான் எப்போதுமே மகாமட்டம். எனது சாதனையை எனது மட்டத்திலிருந்து டொக்டர் பார்த்தாரோ என்னவோ. சாதாரண செயற்பாடு எனது மட்டத்திலிருந்து நோக்கும்போது சாதனையாகத் தோற்றியிருக்கலாம்.

சிறுமை :

என்னையிட்டு பெருமைப்படுவதாகப் பிரகடனப்படுத்திய டொக்டர், என்னை எண்ணி சிறுமைப்பட்டுக் கொண்ட சேதிகளும் உள. நான் முன்பு பன்னாட்களாக புலால் மறுத்திருந்தேன். சும்மா சொல்லக்கூடாது. நான் எப்போதும் கொஞ்சம் 'நோஞ்சரின்' தான். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் என் உடல்வலியை விமர்சித்துவிட்டு "தினமும் முட்டை சாப்பிட்டா—முட்டை சாப்பிட்டா" என்று நச்சரிப்பார். ஒருநாள் பொறுமையிழந்தவராக ஒரு புகழ்விருதையே சூட்டிவிட்டார். "நீ தமிழ் சமூகத்துக்கே ஓர் அவமானம்" (you are a shame on the Tamil community) என்றார்.

(17) மருத்துவர் மான்மீயம்!

டொக்டர் நாகநாதனைச் சுரண்டிப்பிழைத்த நண்பர்கள் சிலர் இருந்ததுபோல வாழ்ந்துகெட்ட நாகநாதனுக்காக வருத்தப்பட்ட உண்மையான நண்பர்கள் சிலரும் இருந்தார்கள்.

தமிழரசுக்கட்சியை நிறுவிய மூத்தோர்களில் ஒருவரும் தமது செல்வத்தில் ஒரு பகுதியை ஏதேனும் வர்த்தகத்துறையில் முதலீடுசெய்யாமல் எதிர்காலத் தமிழ்த் தலைமுறையின் இலாபங்கருதித் தமிழரசுக்கட்சியில் முதலீடுசெய்ய முன்வந்தவரும், டொக்டர் நாகநாதனுடன் இணைந்து கட்சியின் அமைப்பு வேலைகளைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்றிய வருமான டொக்டர் பரமநாயகம் இவர்களுள் ஒருவராவர். தமிழ்ச் சமூகத்தின் எதிர்காலத் தலைமுறையினர் என்றோ ஒருநாள் சுதந்திரக் குடிமக்களாகச் சுகித்திருக்கும் வேளையில் இப்பெரியாருக்கு வட்டியும் முதலுமாக நிறைய நன்றிக் கடன் செலுத்தவேண்டியோராவர். (இவர் சாவகச்சேரி முன்னாள் எம். பி. குமாரசாமியின் மனைவியாரின் தந்தையாவர்) டொக்டர் பரமநாயகம் இப்போது உடல் நலமின்மையால் அரசியலை விட்டு ஒதுங்கிச் சமயப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் நாகநாதனுடன் அவர் கொண்ட நட்பின் தீவிரம் தளர்ந்ததில்லை டொக்டரின் மறைவின்போதுகூட டொக்டருக்குச் சங்கிலித் தோப்பில் சிலைநிறுவவேண்டுமென அறிக்கையொன்றை இவர் விடுத்திருந்தார்.

டொக்டர் தர்மர்:

நாகநாதனின் இறுக்கமான நண்பர்களில் இன்னொருவர் யாழ்ப்பாணம் டொக்டர் தர்மலிங்கம் அவர்களாவார். இவர் பண்டைய நாட்தொட்டுக் கட்சியின் நெருங்கிய உறவினர். கட்சியின் கல்யாணவேளைகளில் தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு தாம்பூலந் தரிப்பதற்கு அதிகம் வரமாட்டார். இழவுவேளைகளில் இதயபூர்வ

மாக இரண்டு சொட்டுக்கண்ணீர் விடுவதற்கு வருவார். கட்சி நட்டப்பட்ட நேரத்தில் கட்சியுடன் நெருக்கமாக நிற்கும் நல்ல நண்பர்களில் இவரும் ஒருவர். வாழ்வில் நொந்துவிட்ட நாகநாதனுக்காக மனம் நொத்தவர். எவ்வளவு உற்சாகத்துடன் கடந்த தேர்தலில் நல்லூர்த்தொகுதியில் நண்பன் நாகநாதனுக்காக உழைத்தாரோ, அவ்வளவு விசுவாசத்துடன் நாகநாதனின் தோல்வியும் நன்மைக்கே என்று எண்ணியவர். 'நாகநாதனின் இரத்தத்தையெல்லாம் நாங்கள் உறிஞ்சிக்குடிச்சிட்டம். இனியாவது மனுஷனை நிம்மதியாக விடுவம்' என்று கூறியவர். அவ்வப்போது கட்சிப்பணிக்கென இவர் ஆயிரக்கணக்கில் பணம் கொடுத்ததை அறிவேன். டொக்டர் நாகநாதன் யாழ்ப்பாணம் வரும்வேளைகளில் டொக்டர் தர்மலிங்கத்தின் மருந்தகத்திற்கு அவ்வப்போது வருவதுண்டு — ஏதேனும் மருத்துவக் காரணங்களைக்கொண்டும் அரசியற் காரணங்களைக் கொண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் நண்பன் நாகநாதனுக்கு ஏற்பட்ட பொருள் நட்டங்கள் பலவற்றை — சிலவற்றை நாகநாதன் அறியவும் சிலவற்றை அறியாமலும் — டொக்டர் தர்மலிங்கம் ஈடுசெய்ததை அறிவேன். இந்த நட்புணர்வை டொக்டர் நாகநாதன் தமக்கே இயல்பான விதத்தில் எதிரொலிப்பதுண்டு. இத்தொடர்பில் நிகழ்ச்சியொன்றைக் கூறுவேன்.

ஏதாவது ஊசி :

ஏதோ காரணமாக டொக்டர் தர்மலிங்கத்தின் மருந்தகத்திற்கு வருகிறார் டொக்டர். அங்கு டொக்டர் தர்மலிங்கத்தின் மகள் டொக்டர் (திருமதி) சத்தியமூர்த்தியும் தந்தையாருடன் பணியாற்றுகிறார். இதைக்கண்ட நாகநாதன் டொக்டர் தர்மலிங்கத்தை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார். 'டொக்டர், நான் என்பிள்ளைகளில் ஒருவரையாவது டொக்டராக்க விரும்பி

னேன். அது கைகூடவில்லை. பரவாயில்லை; உங்களுடைய மகள் டொக்டராக இருக்கிறாள் என்பதே மகிழ்ச்சியானது. உங்கள் மகள் வேறு என் மகள் வேறெல்ல. இந்த உறவுமுறையை உறுதிசெய்ய அவள் என் கையில் ஊசிபோடட்டும் பார்க்கலாம்' என்றவாறே கையை நீட்டுகிறார். தர்மர் முறுவலிப்புடன் 'என்ன ஊசி!' என்று கேட்கவும் 'ஏதாவது ஊசி?' என்று கூறிவிடுகிறார் நாகநாதன்.

டொக்டர் தர்மருக்கு நாகநாதனின் நகையுணர்வுகளும் நட்புணர்வுகளும் பரிச்சயமானவைதாம். தம் வேடிக்கைக்கு முடிவுகட்டாமல் நாகநாதன் நகரமாட்டார் என்பதையும் அறிவார். திருமதி. சத்தியமூர்த்தி டொக்டர் நாகநாதனுக்கு, வெறும் உவர் நீரை ஊசியில் ஏற்றுகிறார். 'வெரி குட்' என அவரைத் தட்டிக் கொடுத்து ஆசி கூறி விடைபெறுகிறார் நாகநாதன். இந்த வேடிக்கையைச் சுவைத்துநிற்கிறார் டொக்டர் தர்மர்.

றேமண்ட்ஸ் :

டொக்டர்களைப் பற்றிப்பேசுகிறபோது என் நினைவுகள் பனுகொடை இராணுவ முகாமை நோக்கி மீண்டும் பறக்கின்றன. அங்கு தடுப்புக்காவலில் கைதிகளைக் கவனிப்பதற்கு இராணுவ டொக்டர் ஒருவர் வருவார். மிகவும் நல்ல மனிதர் அவர். அவர் இடையில் விடுமுறையிற் சென்றுவிடவே, சற்று கர்வியான இன்னொருவர் அவருக்குப் பதிலாக வந்தார். டொக்டரின் உடலில் கோளாறுகள் சில ஏற்பட்டிருந்தன. அவற்றுடன் blister bugs என நாங்களாகவே பெயர்சூட்டிவிட்ட இணந்தெரியாத பூச்சி வகையொன்று எல்லோரையும் இரவில் கொட்டிக் காயம் விளைத்துவந்தது. இக்காயங்களுக்குப் பூசப்பட்ட வெள்ளைக்களிம்பு அவர் முகத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக அலங்கரித்துநிற்க டொக்டரின்

முகம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும். குறிப்பிட்ட கர்வியான டொக்டரிடம் தமது நோய் பற்றி டொக்டர் நாகநாதன் தமது மருத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறியது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவரைப் பார்க்க வரும் வேளைகளிலெல்லாம் — ஏன், ஏனையோரைப் பார்க்கும் நேரத்திலும்தான் — முறுவலிக்கமாட்டார்; முகத்தைப் பிணக்களையுடன் ‘உம்’ மென்று வைத்திருப்பார். இந்த அபூர்வப்பிறவியைப் பற்றி டொக்டர் கூறிச் சிரித்திருக்கிறார். ஒருநாள் ஆத்திரத்தில் அவரிடம் பின்வருமாறு கேட்டார். “நீங்கள் முன்பு ‘ரேமண்ட்சில்’ வேலை செய்திருக்கிறீர்களா?” என்றார். பிரேத அடக்கத்திற்கு ஒழுங்குசெய்யும் நிறுவனம் ‘ரேமண்ட்ஸ்’ என்பது தெரிந்ததே. இந்தக் கேள்வியின் அர்த்தம் டொக்டர் கூறித்தான் எனக்கும் புரிந்தது. அந்த இராணுவ டொக்டருக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ — முகத்தை ‘உம்’ரென்று வைத்தவாறே போய்விட்டார்.

எழுக! எழுக!

பெரியவருக்கு (தந்தை செல்வா) உடல் நலமின்மையென்றால் கைகண்ட மருத்துவராக டொக்டர் நாகநாதன் அழைக்கப்படுவதுண்டு. பெரியவருக்கு மருந்து கொடுப்பதைக் காட்டிலும் உற்சாகம் கொடுப்பதிலேயே டொக்டருக்கு நம்பிக்கைபோலும். ஏனாகில், அன்றொருநாள் பெரியவருக்கு நலவீனமென டொக்டர் அழைக்கப்பட்டார். பெரியவர் கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்தார். பெரியவரைப் பார்வையிட வந்த டொக்டர், நாடி. அழுக்கம், எல்லாவற்றையும் பார்த்து விட்டுக் கூறினார், “ஐயா! உங்களுக்கு உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை. எழும்புங்கள்... எழும்பி நடவுங்கள்... எழும்புங்கள் (Get up Get up and walk. Get up) என்றார் பெரியவரை எழுப்பாமல் விடமாட்டார் போலிருந்தே

தது. பெரியவரும் முறுவலித்தவாரே எழுந்து நடந்தார். டொக்டர் கொடுத்த உஜாரில் பெரியவருக்கும் நலனீனம் விட்டுப்போயிற்று. உடனடியாகத் தெம்பு பெற்றுவிட்டார்.

தோன்றுத்துணை:

டொக்டர் என்றும் கலவரமடைந்து நான் கண்ட தில்லை. ஆனான்பட்ட விடயங்களைக்கூட மிகவும் அற்பமாகக் கொள்வார்; நிலைகுலையமாட்டார். தாம் கலவரமடையாமை மட்டுமல்ல, வாழ்க்கைப்படுமுடிச்சில் சிக்கித் திணறுவோருக்கும் கலவரத்தைப் போக்கும் தோன்றுத்துணையுமாவார். வெம்புகின்ற உள்ளங்களுக்கு டொக்டர் தருகின்ற தெம்பு திடமானது; சோதனைகளின் மத்தியில் டொக்டர் தருகின்ற 'உஜார்' இருக்கிறதே, அது சொல்லித் தெரிய முடியாதது. அனுபவித்து மட்டுமே அறியக்கூடியது.

கிரிக்கெட் வீரர்:

ஒரு நாள் நல்லூரில் அவரது 'சங்கிலித்தோப்பு' இல்லத்தை நோக்கிச் சிலர் பதறிக்கொண்டே வருகின்றனர். தங்கள் குடும்பத்திலொருவரைக் 'கள்ளத் தோணி'யெனப் பொலிஸார் பிடித்துச்சென்றுவிட்டதாகக் கூறிக் குய்யோ முறையோ என அரற்றுகின்றனர். அதனைக் கேட்ட டொக்டர் பதறவில்லை. அவரது முகத்தில் அனுதாப உணர்வுகள் எவற்றையும் காணாத அவர்களுக்கும் ஒரே ஏமாற்றம்- நிதானமாக ஏதோ பாட்டை முணுமுணுத்தவாரே சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு சென்று வண்டியில் ஏறுகிறார். வந்தவர்களும் ஏறினார் பாதி சறுக்கினார் பாதியாக வண்டியின் பின்னிருக்கையில் முண்டியிடித்துக்கொண்டு ஏறுகின்றனர். 'பொலிஸ் ஸ்டேசன்' என்று மட்டும் டிரை

வரிடம் கூறுகிறார். பொலீஸ் நிலையத்திற்குள் சென்ற
 டொக்டர் பிடித்துச் செல்லப்பட்டவரை உடன்விடுவித்
 தது மட்டுமல்ல, தாம் வந்த நோக்கத்தையும் மறந்து
 பொலிசார் கிரிக்கெட் விளையாடும் நேர்த்தியைச்
 சுவைத்துக்கொண்டே நின்றார். பின் தீடுமென்று
 மைதானத்துள் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருந்தவரி
 டம் துடுப்பை வாங்கித் தாம் பந்தை அடிக்கத் தலைப்
 பட்டுவிடுகிறார் —வேட்டியை மடித்துக்கட்டியவாரே.

நடை உடைய....

(Rising to the Occasion) “நெருக்கடி நிலையைச்
 சமாளிக்கும் திறமை” என ஆங்கிலத்தில் சொற்றொட
 ரொன்று உண்டு. அத்திறமை டொக்டரின் இரத்தத்
 தில் இரண்டறக்கலந்திருந்தது. இத்தன்மையே இவரின்
 வலிமையாகவும் இருந்தது. இத்தன்மையின் வன்
 மையை 1961ஆம் ஆண்டில் அறப்போரின்போது
 துலாம்பரமாகக் கண்டோம். 1955ஆம் ஆண்டுத்தேர்
 தல் என நினைக்கிறேன். யாழ்ப்பாணம் கோட்டை
 முற்றவெளித்திடலில் இறுதிக்கூட்டம் நடை
 பெற்றுக்கொண்டிருந்தபொழுது எவரோ முக்கிய
 மான பேச்சாளர் ஒருவர் பேசுவதற்கு இருக்கிறார்.
 இந்நிலையில் நேரம் பத்து மணியாகிவிட்டதென்ப
 பொலீசார் ஒலிபெருக்கியை மேலும் சில நிமிடங்கள்
 அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டனர். ஆயிரக்கணக்கில்
 திரண்டிருந்த கூட்டத்தினர் மத்தியில் ஒரே கொந்
 தளிப்பு. இந்தச் சந்தடியில் ஒரு காரில் பொலீஸ்
 நிலையத்திற்கு விரைந்த டொக்டர் நாகநாதனை எவரும்
 கவனிக்கவில்லை. இச்சேதியை அறிந்த தலைவர்
 திரு. வன்னியசிங்கம், பொறுத்திருக்குமாறும் டொக்
 டர் வெற்றியுடன் திரும்புவாரென்றும் கூட்டத்தில்
 அறிவிக்கிறார். மக்கள் கூட்டத்தில் ஒரே மகிழ்ச்சி
 ஆரவாரம். டொக்டர் வெற்றியுடன் திரும்புகிறார்.

‘கூட்டத்தை நடாத்தலாம். ஒலிபெருக்கிக்குத் தடையில்லை’ என அறிவிக்கிறார். ஒரே கையொலி வாணைப் பிழக்கின்றது.

வன்னியர் உரை:

ஒலிபெருக்கிக்கு அனுமதி கிடைத்ததல்ல முக்கியமானது. அதனைக் கூட்டத்தில் அறிவித்த அமரர் வன்னியர் தொடர்ந்து கூறியதுதான் முக்கியம்.

“நாகநாதனால் என்ன சாதிக்கமுடியும் என்று கேட்கிறார்கள். இந்தச் சாதனையை நிகழ்த்திய அதே சக்தி தமிழரசையும் சாதிக்கும்” என்று கூறினார்.

இன்று வன்னியரும் ஈண்டில்லை, டொக்டரும் ஈண்டில்லை. அந்தச் சக்தி இருக்கிறதா? இதைத் தமிழ் மக்கள் நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

சாவின் விளிம்பிலும்....

மருத்துவத் தொடர்பில் எழுதமுற்பட்டதால் ஒரு வேடிக்கை நிகழ்வையும் கூறிவிடுகிறேன். நோயின் தாக்கத்தால் நொய்ந்திருந்த வேளையிலும் டொக்டரின் நகைச்சுவையுணர்வு அபரிதமாயிருந்தது. இறுதியாக நோய்வாய்ப்பட்டு கொழும்பு அரசினர் மருத்துவமனையில் வேதனையுடன் புரண்டு கொண்டிருந்தார். பார்க்கச் சென்ற எனது கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டார். மருத்துவத்தாதி ஒருத்தி அவருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளை ஒரு கணம் உற்றுப்பார்த்த டொக்டர், “நீ எப்படா கல்யாணம் முடிக்கப்போகிறாய்?” என்று கேட்டார். நான் சற்றேனும் எதிர்பார்க்காத இக்கேள்வியை யிட்டு கொஞ்சம் திணறிப்போய் பின்னர் என்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டேன். மறுகணம் அத்தாதிப் பெண்ணை நோக்கி ஆங்கிலத்தில் “இந்தப் பயலைக் கல்யாணம் செய்துகொள்கிறாயா? நல்ல பயல். உன்னை நன்றாக வைத்திருப்பான்” என்று கூறினார். என்பாடு மிகவும் சங்கடமாகவிருந்தது. நாணத்துடன் ஓடி மறைந்தாள் அந்த நங்கை. தம்முள் முறுவலித்துக் கொண்ட டொக்டர் என்னை நோக்கி கண்ணைச் சிமிட்டினார்.

(18)

உத்திகளும் சித்திகளும்

ஒரு விடயத்தைச் சாதிப்பதற்கு வேண்டிய உத்திகள் கைவரப்பெற்றவர் டொக்டர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள், மலைநாட்டுத் தமிழர் சிலர் டொக்டரைக் காண வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு நாடாளும்ன்றத்திற்கு ஓடிவந்தனர். டொக்டர் இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகத்தின் தலைவராக இருந்தவர்; அடிமைத்தனத்தின் அடித்தளத்திலே அழுந்திக்கொண்டிருக்கும் அத்தமிழ் அனாதைகளுக்காகக் கனிந்திட்ட நெஞ்சினர். வந்தவர்கள், தமது உறவினர் ஒருவரை எவரோ ஒருவரின் மொட்டைக் கடிதத்தைத் தொடர்ந்து பொலிசார் 'கள்ளத்தோணி'யெனக் கைது செய்து கும்பனித்தெரு முகாமில் வைத்திருப்பதாகக் கூறி அரற்றினர். குறிப்பிட்ட ஆள் யல்லாண்டுகளாக இலங்கையில் வசித்துவருபவர் என்பதை உறுதிசெய்யும் ஆவணங்கள் (documents) சிலவற்றையும் கொணர்ந்திருந்தனர்.

கைப்பிடிக்குள் . . .

ஒருவர் கள்ளக்குடியேற்றக்காரரல்ல என உறுதி செய்யப்பட்டதன்மேல் அவரை விடுதலைசெய்தற்குக் குடியேற்ற வெளியேற்ற ஆணையாளருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. எனினும் மேற்குறிப்பிட்ட ஆளிடமிருந்த சான்றுகள் இதற்குப் போதாமையால் இதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் என்ற முறையில் பிரதம அமைச்சரின் உசிதப்படி மட்டுமே அவரை விடுவிக்க முடியும். டொக்டர் அவசர அவசரமாகப் பிரதம

அமைச்சரை விழித்து விண்ணப்பமொன்றை எழுதுகிறார். அத்துடன் இருக்கக்கூடிய சான்றுகளையும் இணைக்கிறார். அடுத்து பிரதம அமைச்சரைக் தேடி உள்ளே ஓடுகிறார். உதவிகோரி வந்த ஆளணியும் பின் தொடர்கிறது. அதோ..... அங்கு மின்தூக்கியில் (Lift) ஏற அடியெடுத்து வைக்கிறார் பிரதமர்—ஆண் பிரதமர் தான். ‘பொறுங்கள்... பொறுங்கள்... பொறுங்கள்’ (Wait... Wait... Wait...) எனக் கூறிக்கொண்டே ஓடிச் சென்று சட்டையில் பிடித்து அவரை வெளியே இறக்கி “தயவுசெய்து இதில் கையொப்பமிட்டுவிட்டுச் செல்லுங்கள்” என்று தம் விண்ணப்பத்தை நீட்டுகிறார். டொக்டரின் கைப்பிடி இன்னும் சட்டையை விட்டு தளரவில்லை. பிரதமருக்கு விண்ணப்பத்தை ஏற்கலாமா விடலாமா என எண்ணக்கூட அவகாசமில்லை. ஏனாகில், சில நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உட்படப் பலர் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர். அவருக்கு நாகநாதனின் பிடியில் நிற்பது அவமானமாக இருக்கிறது. அந்தப் ‘போக்கிரி’ நாகநாதனோ பிடியைத் தளர்த்துவதாக இல்லை. பொலீசையா அழைக்கமுடியும்? மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள். பிடியை விட்டால் போதும் என்ற தர்மசங்கடமான நிலையில், “என்ன இது? என்ன இது?” (What is this?... What is this?) என்று கேட்டபடியே (ஆயினும் விண்ணப்பத்தின் நோக்கத்தை ஒருவாறு புரிந்துகொண்டு) மனமில்லாமல் டொக்டர் நீட்டிய பேனாவை வாங்கி அவ்விண்ணப்பத்தை அங்கீகரித்துக் கையொப்பமிடுகிறார். டொக்டரும் உடன் தன் பிடியை விட்டுவிட்டு “தாங்க்யூ” எனப் பிரதமருக்குச் “சல்யூட்” அடித்துவிட்டு வெற்றிவீரனாகக் குடியேற்ற வெளியேற்ற ஆணையாளரை நோக்கிப் பறக்கிறார்—ஆளணி பின்தொடர.

தூக்கத்தில் தாக்க . . .

அமைச்சரொருவரின் வீட்டுக்கு அன்று மூன்றந்தடவையாக டொக்டருடன் சென்றிருந்தேன். முதல் இரண்டு தடவையும் பெரும் படையுடன் சென்று இறங்கியவர் அன்று தனியே சென்றார். அவ்வமைச்சரின் கீழ் இயங்கும் சபைக்குரிய தொழிற்சங்கமொன்றுடன் டொக்டர் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். அத்தொழிற்சங்கத்தின் கோரிக்கைகளை விவாதிப்பதற்காகவே டொக்

டர் சென்றிருந்தார். அமைச்சரைக் காண்பதென்றால்
 மூன்றேற்பாடுசெய்துகொண்டு சென்று சந்திப்பது
 தான் முறை. அமைச்சுக்கு 'வாறூனில்லை' 'மூன்றேற்
 பாடுசெய்தால் 'ஓடி ஒளிச்சிடுவான்' என்பது டொக்டர்
 ரின் கருத்து. ஓரளவு நட்புணர்வுடனேயே 'அவன் —
 இவன்' எனக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார். அமைச்சரைக்
 காண்பதற்கு காலை நேரம் அல்லது அவர் ஓய்வாயிருக்
 கும் மாலை நேரம் செல்லலாம். டொக்டர் சரியாக
 மூன்று மணிக்குச் சென்று இறங்குகிறார். அமைச்சர்
 உறங்குவதாக வேலையாள் கூறுகிறான்.

கோழி பிடிக்க . . .

'கள்ளப்பயல் தூங்குகிறான், இப்பத்தான் பிடிக்க
 வேணும் வா' என்று என்னையும் அழைத்தவாறே கோழி
 பிடிப்பவரைப்போலப் பதுங்கி பதுங்கி அமைச்சரின்
 படுக்கையறையை நோக்கி முன்னேறுகிறார். நாவ தயக்க
 கத்துடன் வெளியிலேயே நின்றுவிடுகிறேன். டொக்டர்
 படுக்கையறைக் கதவைத்திறக்கவும் அமைச்சரின் மனைவி
 டொக்டரின் முயற்சியைப் புரிந்துகொண்டவராக
 (Aiyoi! sin doctor, he is not well...sleeping) ஐயோ...பாவம்
 டொக்டர்; அவருக்கு சுகமில்லை... படுத்திருக்கிறார்' என்
 கிறார். டொக்டரும் சனக்காதவராக 'நானும் அப்படித்
 தான் கேள்விப்பட்டேன். அதனால்தான் பார்த்துவிட்டுப்
 போகலாம் என்று வந்தேன்' என்றவாறே உள்ளே
 ஓரடிவைத்தவர், அமைச்சரின் மனைவி மீண்டும் இடை
 யில் தலையிடாமல் அவரை வேலையிலீடுபடுத்த விரும்
 பியோ என்னவோ, 'கண்மணி! எனக்குக்கொஞ்சம்
 தேநீர் கொண்டு வா' (Get me some tea darling) என்று
 அந்த அம்மையாரிடம் கூறிவிட்டு அறையுள் நுழை
 கிறார். அம்மையார் தடுமாறியவராய் தேநீர் எடுக்கச்
 செல்கிறார். அறையினுள்ளே என்ன ஆயிற்றோ அறி
 யேன். மறுகணம் நித்திரைச் சோம்பலுடன் அமைச்ச
 ரும் அவரைத் தாங்கியவாறே டொக்டரும் வெளியில்

வர்க்கண்டேன். 'உங்களுக்குத் தெரியாது நாகா ... உங்களுக்குத் தெரியாது... எனக்குச் சுகமில்லை' (you don't know Naga... you don't know ... I am not well) என அமைச்சர் கூறவும்... 'எனக்குத் தெரியும் ... எனக்குத் தெரியும்' (I know ... I know ...) என டொக்டர் கூறவும், இருவரும் அமர்ந்து பேசத்தொடங்கினர். அமைச்சரின் மனைவியாரும் தேநீருடன் வந்தார்.

பண்டாரவெடி:

டொக்டரின் இத்தகைய உத்திகள் எங்கும் எப்போதும் சித்திபெற்றன என்று சொல்வதற்கில்லை. பெரும்பாலும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றன. சில விடயங்களில் 'பண்டாரவெடிகளும்' தீர்ந்திருக்கின்றன. அரசியல் காரணங்களால் இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட அரசாங்க ஊழியர் ஒருவரின் இடமாற்றத்தை நிறுத்துதற்காக அன்றொரு நாள் நிரந்தரச் செயலாளர் ஒருவரைக் காணச் சென்றிருந்தார். அமைச்சருடன் டொக்டருக்குப் பகைமை இருந்தது. அதனால் அடுத்தபடியான அந்தஸ்திலுள்ளவரிடம் சென்றார். அவரும் அமைச்சரின் தூண்டுதலால் டொக்டரைப் புறக்கணிக்கத் தலைப்பட்டார். செய்தித்தாள் படித்துக்கொண்டிருந்த நிரந்தரச் செயலாளர் தாம் அலுவலாக இருப்பதாகக் கூறி டொக்டரை வெளியே காக்க வைத்து விட்டார். பொறுமையிழந்த டொக்டர் எரிமலையெனப் பொருமிக்கொண்டே வாயில் காத்த பணியாளையும் இடித்து வீலக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்றார். இருவருக்கு மிடையே வாக்குவாதம் ஏற்படுகிறது. 'நீர் ஒரு பொதுமக்கள் ஊழியன், நான் ஒரு பொதுமக்களின் பிரதிநிதி. எனக்கு ஊழியஞ்செய்யும் என உரிமையுடன் கேட்கிறேன்' (You are a public servant. I am a representative of the public. I demand you serve me), என்று டொக்டர் உரத்து உறுமியது கட்டடம் எங்கணும் எதிரொலித்தது.

“என்னுடைய கெட்ட காலம்தானே நான் எல்லாரையும் விட்டுவிட்டு இந்த மனிதரிட்டை வந்தது” என வெளியே நின்று அந்த எதிரொலியைக்கேட்ட அரசாங்க ஊழியர் தினக் குரலில் ஓலமிட்டது எவ்வளவு தீர்க்கமானது! அவரது இடமாற்றம் ஆணித்தரமாக உறுதிசெய்யப்பட்டது. தன் வேலை பிழைத்தாலே பெரிய காரி ம் என்று பேதலித்து நின்றார் அவர்.

குறளிவித்தை:

யாழ்ப்பாண மாநகரசபைத் தேர்தல். குறிப்பிட்ட வட்டாரமொன்றில் மும்முனைப்போட்டியில் எமது கட்சி வேட்பாளர் குறைந்த வாக்குகளைப்பெற்று மூன்றாவது இடத்தைப் பெற்றுத் தோற்றுவிட்டார். வாக்குகள் எண்ணப்பட்ட வேளையில் கட்சி வேட்பாளரின் நலனைக் கண்காணிக்க டொக்டரும் ஆங்கிருந்தார். குறிப்பிட்ட ஒரு வேட்பாளர் மூன்று வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றதாக சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி அறிவித்தார். மூன்று வாக்குகளால் தோற்றவர் இம்முடிவை சீரணிக்க முடியாவிடினும் வருத்தத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார். டொக்டர் விடவில்லை, மீண்டும் வாக்குகளை எண்ணுமாறு அதிகாரியிடம் கூறினார். அதட்டல்களையும் அச்சுறுத்தல்களையும் பிரயோகித்து அங்குமிங்கும் சில வாக்குகளை செல்லுபடியற்ற கழிவுகள் ஆக்கினார். மீண்டும் வாக்குகள் எண்ணப்பட்டபோது, மூன்று வாக்குகளால் தோல்வியுற்ற இரண்டாவது ஆள் மூன்று வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றிருந்தார். இரண்டாவது முறை வெற்றிபெற்றவருக்கே வியப்பு — முடிவு எப்படி மாறியதென்று. “இந்த நாகநாதன் என்ன குறளி வித்தை காட்டினாரோ தெரியாது. எனக்கு வாக்குகள் கூடிவிட்டன” என்றார். அவர் அரசியலில் நிலையற்ற ஒரு சந்தர்ப்பவாதி. அவருக்காக வக்காலத்து வாங்கியமைக்காக டொக்டரை கடிந்துகொண்டேய், டொக்டர் கூறி

யது இது தான். “எங்கள் கட்சிக்காரன் தோற்றுவிட்டான். குறைந்தபட்சம் மாநகரசபை நிர்வாகமாவது சீர்கெடாமல் இருக்கட்டும். முதலில் வெற்றிபெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டவன் அசல் குடிகாரன். குடிபோதையில் சபைக்குப்போகிறவன். அவனால் நகரத்துக்கே அவமானம். இவனால் (இரண்டாமவர்) அவ்வளவு அவமானம் நேராது.” இரண்டு கேடுகளிலும் குறைந்த கேடு (Lesser of the two evils)” என்றார்.

(19)

சோதனையும் வேதனையும்

அரசியற் செல்வாக்கு என்ற ஏணியில் ஏறக் கிடைத்த தலைவர்கள் தமது வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் பெருக்கிக்கொண்டதுதான் வழக்கமான வரலாறு. இதற்குமாறாக டொக்டர் நாகநாதன் அந்த ஈ. என். 42 என்ற பழைய 'பியட்' காரில்தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தார். தந்தை செல்வாவும் தமது பழைய 'வொக்சோல்' வண்டியிற்றான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்வளவு ஏன்? தந்தை செல்வா அண்மைக்காலங்களில் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் அடிக்கடி பஸ் வண்டியில் பயணஞ்செய்யும் காட்சி பலரும் அன்றாடம் காணும் காட்சியே. இதனைக் கண்டு வியப்புற்றோரும் வேதனையுற்றோரும், 'பஸ்வண்டிப் பயணத்தை நிறுத்தச் சொல்லுங்கள்' எனப் பெரியவர் வீட்டிற்குக் கண்டனம் தெரிவித்தோரும் பலர்.

புதுமை:

உண்மைதான்; பாரிய அரசியல் இயக்கமொன்றின் தலைவர்—இலங்கையின் தலைசிறந்த வழக்குரைஞராக விளங்கியவர்—கியூ. சி. பட்டம் பெற்றவர் பஸ்வண்டியில் பயணஞ்செய்வது புதுமைதான். அதிலும் புரட்சிவாத சோசலிஸ்டுகள் எனத் தம்மைப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பெரும் வர்க்கப்போர் வீரரெல்லாம் போலி அந்தஸ்துகளை நிலைநாட்டுவதற்கென அக்கப்போர் நடாத்திக்கொண்டிருக்கும் அரங்கில், முதலாளித்துவக் கட்சியென்று 'முற்போக்குவாதி'களால் சாடப்படும் தமிழரசுக்கட்சியின் தலைவர்,

தமது தகுதிக்குரிய சாதாரண வசதிகளையும் புறக் கணித்து நடப்பது புதுமைதான்.

இராசோபசாரம்:

அன்றொருநாள் டொக்டரின் 'பியட்' கார் ஜெர்மன் நாட்டுத் தூதரகத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. என்னையும் டொக்டர் கூட்டிச்சென்றது கார்தள்ளத்தானே என நான் ஐயமுறுமளவுக்குக் கார்தகராறு செய்தவாறேயிருந்தது. 'டேய் தம்பி தள்ளடா, என்ற ஆணை அடிக்கடி நிறந்தது. இந்த இலட்சணத்தில் என் கழுத்தில் 'ரை' வேறு. டொக்டருக்கும் சற்று சங்கடமாகத்தான் இருந்தது. தன் வண்டியின் அன்றையபொல்லாத் தனத்தை மறைப்பதற்காக அதன்பண்டைய புத்திசாலித்தனத்தையெல்லாம் புகழ்த்தலைப்பட்டார். தூதரகமும் வந்தாயிற்று. வண்டியை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்று இராசோபசாரத்தைத் துய்த்துக்கொள்கிறோம்.

தர்மசங்கடம்:

வந்த விடயத்தை முடித்துக்கொண்டு இராஜகம்பீரத்துடன் வெளியே வரவே மரியாதைக்காக தூதரக முதல்வரும் எம்மை வழியனுப்ப மாடிப்படியிறங்கிக் கீழே வருகிறார். தம் வண்டியின் கோளாறை அவர்களும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதே என்ற ஆர்வத்தில் அவரை 'கேட்' வாயிலில் வைத்து நிறுத்திவிட விழைந்த டொக்டர், கையசைத்து 'தாங் பூ, குட்பை! சேரியோ!' இன்னோரன் னவெல்லாம் கூறிக் கேட்டுக்கு உள்ளே வைத்தே விடைபெற முயல்கிறார்; முடியவில்லை. அவர்களோ மிதமிஞ்சிய மரியாதையை ஒம்புதற்காக 'கேட்'டைத் திறந்து கார்வரைக்கும் வந்துவிட்டனர். அவர்கள் உள்ளே சென்றலன்றி கார் புறப்பட முடியாது. கார் புறப்பட்டா

வன்றி அவர்களும் செல்ல மாட்டார்கள். தள்ளினாலன்றி காரும் புறப்படமாட்டாது. இந்தத் தர்மசங்கடமான நிலையில் டொக்டரின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

அர்ச்சனை

“குட்பை! சேரியோ!” இவற்றை மீண்டும் அர்ச்சித்தார். அவர்களும் பதிலுக்கு அர்ச்சித்தனரேயன்றி நகரவேயில்லை. நப்பாசையில் என்னையும் அழைத்தவாறே சென்று வண்டியிலேறிக் கதவை அடித்துச் சார்த்துவதாகப் பாசாங்கு செய்கிறார். ‘இப்போ தள்ளாதே’ என்ற வார்த்தைகளை என் காதில் திருட்டுத் தனமாகப் பாய்ச்சுகிறார். அவர் கண்காடை காட்டவே நானும் ஒப்புக்கு முன்னிருக்கையில் அமர்ந்து கதவைச் சார்த்துகிறேன். ‘குட்பை! சேரியோ!’ டொக்டரின் அர்ச்சனைகள் மீண்டும் கேட்கின்றன. அப்பாடா! தூதரக முதல்வர் கையசைத்துக்கொண்டே உள்ளே செல்கிறார். அவர் கேட்டைத் தாண்டியதும் டொக்டரின் ஆணை பிறக்கிறது; ‘டேய் தம்பி, இறங்கித் தள்ளு. விரைவாக விரைவாக’ (Come on ... quick! quick!). துரித கதியில் இயங்குகிறேன் நான். ண்டி புகையைக் கக்கிக் கொண்டே புறப்படுகிறது. இந்தப்போலி நாடகத்தை நினைத்தவர்களாய் ஒருவரையொருவர் பார்த்து அர்த்தபுஷ்டியுடன் சிரித்துக்கொள்கிறோம்.

ஓட்டாண்டிகள்:

டொக்டரின் சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்ட சோதனைகளை எழுதவா வேண்டாமா என்றொரு கணம் தயங்குகிறேன். அவருக்கு இழுக்குண்டாக்குவேலே என்றொரு மயக்கம். இத்தொடர்பில் அமிர் அண்ணன் பற்றிய நிகழ்ச்சியொன்றும் நினைவு விளிம்பிற்கு மேலே எட்டிப் பார்க்கிறது. இவைபற்றி முறையே அரியாலையிலும் காரைநகரிலும் நடைபெற்ற பகிரங்கக் கூட்டங்களில்

சிலாகித்துப் பேசியிருக்கிறேன். இதைக் கூறுவதால் இவர்களுக்கு எவ்வித அவமானமும் நேர்ந்துவிடாது. இந்நாட்டின் உடன்கால வரலாற்றிலேயே தமிழரசுக் கட்சிக்காரனைத் தவிர நாடாளுமன்ற உறுப்பினனாகத் தெரிவுபெற்ற வேறு எவன் தனது சொந்த வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் பெருக்கிக்கொள்ளத் தவறினான். ஓட்டாண்டிகளாக நாடாளுமன்றத்திற்குத் தேர்வு பெற்றவர்கள் அடுத்த தேர்தலுக்குள் செல்வச்செருக்கு மிக்க சாம்ராஜ்யத்திற்கு அதிபதிகளான சங்கதிகளைத் தானே இந்நாட்டின் சரித்திரம் சந்தித்திருக்கிறது? இதற்கு நேர்மாறாக, நாடாளுமன்ற உறுப்பினனை பின் தமிழரசுக்கட்சிக்காரன் ஓட்டாண்டியானானென்றால், அது பெரிய அவமானமாகுமா?

சஞ்சலம்:

1964ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதமென நினைவு. ஆள் பலமும், அணிபலமும் அதிகாரபலமுமிக்க அரசாங்கத்தைத் தமது வாக்குபலத்தால் வீழ்த்திவிட்டு புதிய பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிடுதற்காக தமது தொகுதிக்குத் திரும்புகின்றனர் தமிழரசுத் தலைவர்கள். அரசாங்கத்திற்கெதிரான நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து வாக்களித்திருந்தது தமிழரசுக் கட்சி. அந்நாட்களில் இரவொன்று கடப்பதற்குள்ளாகவே வேறு கட்சிகளைச்சேர்ந்த கணிசமான அளவு உறுப்பினர்கள் குபேர சம்பததுக்கு அதிபதியாயிருந்தனர். எப்படியோ ஆகியிருந்தனர். அவ்வளவுதான். தமது தொகுதிக்குத் திரும்பும் டொக்டரை வழியனுப்பி வைக்க புகைவண்டி நிலையம் சென்றிருந்தேன். தேர்தற் செலவுகளைச் சமாளிப்பதுபற்றி டொக்டர் சிறிது சஞ்சலமுற்றிருந்தார்.

சுவீப் டிக்கட்:

இந்நேரம் வண்டி புறப்பட விசில் ஊதப்பட்டது. டொக்டர் எட்டி என் காதோடு காதாக அவசர அவசரமாகக்கூறியவொரு விடயத்தை அடுத்த வாரமே நான்

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மத்தியில் பகிரங்கப்படுத்தியமை அழகாகுமோ என்னவோ. இரண்டு சுவீப் டிக் கெட்டுகள் வாங்கித் தமது கோட்டுப் பைக்குள் வைத்திருப்பதாகவும் அம்மாவிடம் (அவர் மனைவியரிடம்) சொல்லி அவற்றை மறுநாள் செய்தித்தாளில் சரிபார்க்கும்படியும் கூறினார். உண்மையாகவே என் மனம் மிகவும் நொந்துவிட்டது. டொக்டர் மட்டுமல்ல, தமிழரசுக் கட்சியின் உறுப்பினர் ஒவ்வொருவருமே, அன்றைய நிலைபரத்தின்படி, ஒரிரவிலேயே ஒரு சுவீப் முதற் பரிசாகக் கிடைக்கக்கூடிய தொகையைப் பெற்றிருக்கமுடியும் என்ற பிற்புலத்தில் வைத்து எண்ணியபோது, டொக்டர் என்னிடம் விடுத்த வேண்டுகோள் விவரிக்க முடியாத மனப்போராட்டத்திற்குத் தளமாயிற்று.

அவமானமா?

ஒரு வார காலத்தில் அரியாலையில் நடைபெற்ற மாபெரும் கூட்டத்தில் 'பணக்காரத் தமிழரசுக் கட்சியினரின் முதலாளித்துவம்' பற்றி முகாரி பாடிய இடதுசாரியினருக்கு (இடதுசாரியோ!) விடையிறுக்க விரும்பிய நான், தமிழரசுக் கட்சிக்காரனின் வீட்டிலே குமுறுகின்ற விக்கினங்களைக் காட்ட விரும்பி, மேற்படி நிகழ்ச்சியைப் பகிரங்கமாகவே தெரிவித்தேன். டொக்டர் மேடையிலிருந்து முறுவலிப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் கூறியமைக்காக மறுநாள் அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டேன். "அதனாலென்ன? வறுமை அவமானகரமானதல்ல" (Poverty is no disgrace) என்றார்.

அபாண்டம்:

அரியாலைக் கூட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு அதே உணர்ச்சிவயத்தவராய் அன்று காரைநகரில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் பேசச்சென்ற நான், ஆங்கு பேசிய

அண்ணனின் பாரியார் திருமதி மங்கையற்கரசி அமிர்த
 விங்கம் அம்மையார் குறிப்பிட்டவொரு விடயத்தைக்
 கேட்டுச் சற்றே நைந்துவிட்டேன். அன்னார் ஆயிரக்
 கணக்கானோர்முன் கூறியதை நான் இங்குமீட்டுரைப்பது
 முறையற்றதாகாது. அத்தேர்தலில் அண்ணன் அமிர்த
 விங்கத்துடன் காரைநகர்ப் பிரமுகர் ஒருவரும் போட்டி
 யிட்டார். மும்முனைப் போட்டியில் தமது வெற்றி
 வாய்ப்பைப் பெருக்கவேண்ணியோ—அல்லது தோல்வி
 வாய்ப்பைக் குறைக்கக் கருதியோ — குறிப்பிட்ட வேட்
 பாளர், திக்குவாயர் சிலர் சாற்றிச் சாற்றித்தேய்ந்து
 போனவொரு அபாண்டத்தை அண்ணன் குடும்பத்
 தினர்மீது கூறியிருந்தார். அதாவது, சத்தியாக்கிரகத்
 திற்குத் திரட்டிய பணத்தைக்கொண்டு அவர்கள் வீடு
 வாசல் கட்டிக் கோலாகலமாகக் குடியிருப்பதாகக் கூறி
 யிருந்தாராம் — பகிரங்கக் கூட்டத்தில்.

பதிலடி:

அக்குற்றச்சாட்டுக்கு அம்மையார் அன்று அங்கு
 கொடுத்த பதில் இருக்கிறதே, அது காத்திரமானது;
 ஆணித்தரமானது. குறிப்பிட்ட எதிர் வேட்பாளரின்
 வாய்ப்புக்களையும் நிர்மூலமாக்கக்கூடியது. அதைக் கூறு
 வதை அவர் தவிர்த்திருக்கமுடியாது என்பதுடன், இயற்
 கையாக எழுகின்ற தயக்கத்தையும் விலக்கிக்கொண்டு
 அவர் அதைக்கூறியது புத்திசாலித்தனமானதே.
 அம்மையார் பின்வருமாறு கூறினார். “திரு ... (அவர்
 பெயர் குறிப்பிட்டு) இங்ஙனம், அபாண்டமான குற்றச்
 சாட்டுகளைக் கூறுகிறார். எமது பொருளாதார நிலை —
 பணக்கஷ்டம் அவருக்கே தெரியும். எங்கள் வீட்டு நகை
 கள் — எனது நகைகள் உட்பட — அவரிடத்தில்தான்
 அடகு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எமது வீட்டு நிலையை
 அறிந்துகொண்டும் அவர் இப்படி போலிக் குற்றச்
 சாட்டுகளைக் கூறக்கூடாது” என்று கூறினார். கூட்டத்
 திலிருந்த பொதுமக்களின் முகங்களை நோட்டம் விட்

டேன். அவர்கள் உள்ளம் பனித்திருந்தது என்பதை முகம்சுறிற்று.

உரிமையும் உடைமையும்:

என் மனம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. வட்டிக் கடைச் செட்டியார் தேர்தலில் போட்டியிட வந்ததையும் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். அண்ணன் வீட்டு நகையனைத்தும் தன் வீட்டில் அடமானத்திலிருக்க, அண்ணனின் செல்வச்செருக்கைப் பற்றி நாக்கசாது கூறிய நெஞ்சமுத்தம் இருக்கிறதே அது விலங்கு வர்க்கத்திற்கு இருக்கலாம்; மானிட வர்க்கத்திற்கு இருக்கலாமோ. அம்மையாரைத்தொடர்ந்து பேசிய நான் என் உணர்வுகளுக்கு உருவேற்றினேன். தமிழினத்தின் உரிமைகளைக் காக்கும் போரிலே தமது சொந்த உடைமைகளை இழந்தவர் அமிர்தலிங்கம்—தமிழினத்தின் உரிமைகளை அடகு வைக்க மறுத்ததினால் தமது உடைமைகளை அடகு வைத்தவர். மாற்றுக் கட்சியினரோ தமிழினத்தின் உரிமைகளை அடகு வைத்துத் தமது உடைமைகளைப் பேணிக் கொண்டவர்கள் — பெருக்கிக்கொண்டவர்கள் என்று கூறினேன்.

புரட்சிப் புலவன்:

1961 ஆம் ஆண்டில் சிங்கள ஆட்சியின் நிருவாகத்தை தமிழ் மாநிலமெங்கும் தரைமட்டமாக்கி விட்ட பாரிய அறப்போராட்டத்தின் கதாநாயகரை— அந்த புரட்சிக் காவியத்தை எழுதும் புலவரை— யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக படை நடாத்துகிறார் டொக்டர். இடையில் கொழும்புக்கு வந்து யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய நான் டொக்டரின் ‘யுஸ்டீன்சர்’ இராமனையும் சந்தித்துவிட்டுச்செல்கிறேன். டொக்டர் பொலிசாரின் தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகி — அவர் மண்டையிலடித்த குண்டாந்தடி இரண்டாக முறியுமள

வுக்கு பொலிசாரின் மூர்க்கத்தனத்தைத் தாங்கி—
 தழும்புபட்டிருந்த வேளை. டொக்டரிடம் மிகுந்த
 வாஞ்சை கொண்டவர் இராமன். அவரின் உடல்நலம்
 பற்றி விசாரித்துவிட்டு, தாம் ஏதோபற்றிக் கேட்டதாக
 டொக்டரிடம் கூறுமாறும் தயக்கத்துடன் கூறுகிறார்.

கொள்ளி கொடுத்து...

யாழ்ப்பாணத்தில், கச்சேரியின் முன்னே ஆயிரக்
 கணக்கான தொண்டர்கள் அறப்போரிலீடுபட்டிருக்க,
 அமிர் அண்ணன், வழக்கறிஞர் திரு சு. நடராசா
 இவர்களுடன் அடுத்த திட்டம்பற்றி தீவிர ஆலோசனை
 யில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் டொக்டர். ஆலோசனை கலைந்
 ததும் நான் எதிர்ப்படுகிறேன். என்னை அண்மையிலி
 ருந்த இல்லத்துக்கு இட்டுச் சென்று கொழும்பு நிலை
 பற்றிக் கேட்கிறார். தமிழினத்தை கொழுத்துகிற
 வ்னுக்கு கொள்ளி கொடுத்தே பழக்கப்பட்ட ஜீ. ஜீ.
 பொன்னம்பலம் ஐயா அவர்கள் அப்போதும் வெற்றி
 கரமாக நடக்கும் அறப்போரை நிலைகுலைப்பதற்கென
 தம்மரபு தவறாது ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டிருந்
 தார். சத்தியாக்கிரகத்தை உடன் கைவிட்டு சிறிமா
 அம்மையாருடன் தமிழரசுத் தலைவர்கள் பேச்சு
 வார்த்தை நடாத்தவேண்டுமென்பது ஐயாவின் அறிக்
 கையின் சாரம். அவ்வறிக்கைக்கு எதிராக நாம் ஆர்ப்
 பாட்டம் நடாத்தியமைபற்றி டொக்டர் கேட்டார்.

படையெடுப்பு:

தமிழ் மக்களைத் திசைதிருப்பும் இந்த அறிக்கையை
 எதிர்த்து ஒரு மகஜரை தயாரித்துக்கொண்டு பல்கலைக்
 கழக மாணவர்கள் ஐம்பதின்மர்வரை திரட்டிக்
 கொண்டு ஜீ. ஜீ. ஐயாவின் இராணி வீதி மாளிகையின்
 மீது “படையெடுத்தோம்.” ஆமாம், ஐயா அதனை
 ஒரு படையெடுப்பாகவே கருதினார்போலும். ஏனெனில்,

ஏற்கனவே இச்சேதியை அறிந்து ஏராளமான பொலிசாரை ஐயா வரவழைத்திருந்தார். நாம் சந்தியிலேயே ஏ. எஸ். பி. ஒருவரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு, ஐயாவின் ஆணையின்பேரில் எம்மில் மூவர் மட்டுமே ஐயாவுடன் பேச அனுமதிக்கப்பட்டோம். தூதுகோஷ்டியின் பேச்சாளராக நானும் சென்றேன். என்னுடன் வந்த ஏனைய இருவரும் நண்பர், இராமநாதனும் (இவர் டொக்டரின் இன்னொரு செல்லப்பிள்ளை) நண்பர் மகேஸ்வரனும் (இப்போ நைஜீரியாவில்) என்று நினைவு. ஐயாவுக்கு அண்மையில் அமர்ந்து வாதிடவேண்டிய பொறுப்பு என்னைச் சார்ந்திருந்தது. நான் கொஞ்சம் மென்மையானவன். நண்பன் இராமநாதன் இடையில் குறுக்கிட்டு சூடாகவே வாதிட்டார். மகஜரைக் கையளித்துவிட்டு கசப்புடனும் குரோதத்துடனும் வெளியேறினோம். ஐயாவின் வீட்டுக்கு வெளியே சிறு ஆர்ப்பாட்டமும் நடாத்தினோம்.

இச்சேதிகளையெல்லாம் டொக்டரும் (பின்னர் அமிர் அண்ணனும்) சாங்கோபாங்கமாகக் கேட்டறிந்தார். டொக்டர் எம்மையெல்லாம் வெகுவாகப் பாராட்டியதுடன், ஜீ. ஜீ. ஐயாவையும் ஒரே கேள்வியில் எரிச்சலுடன் விமர்சித்தார்: “இந்த மனிதருக்கு என்ன பிழைத்துவிட்டது?” (What has gone wrong with this man?) என்றார்.

சந்திரமதி . . .

தமிழினத்திற்கு நேரும் சோதனைகளையல்ல, டொக்டருக்கு நேர்ந்த தனிப்பட்ட சோதனைகளைக்கூறவே இங்கு முக்கியமாக முற்பட்டேன். இதே இடத்தில் கதையோடு கதையாக ‘டிஸ்பென்சர்’ இராமன் ‘ஏதோபற்றி’ கேட்டதாகவும் கூறினேன். உடன் டொக்டரின் முகம் காய்ந்துவிட்டது. போர்க்களத்திலே தழும்பு படும் பொலிவுடன் நடமாடிய தானைத் தலைவன்.

பொருளாதாரக் களத்திலே தாக்குதலைத் தாளமாட்டாது சலித்துவிட்டான். “பாவம் இராமன், டிஸ்பென்சரியில் வருவதை எடுத்துச் சமாளிக்கும்படி கூறிவிட்டு வந்தேன். மருத்துவனில்லாது அங்கு நோயாளிகள் எப்படி வருவர்?” தாமே பிரச்சினையையும் கூறி, கேள்விக்குறியொன்றையும் முன்னிறுத்திய டொக்டர் சிறிது நேரம் கண்ணாமூடிக்கொண்டு மெளனமாக நாற்காலியில் சாய்ந்துகொள்கிறார். மறுகணம் “பார்க்கலாம்” (Let me see) என்று கூறியவாறே எழுந்து சிந்தனைரேகைகள் நெற்றியை நிறைக்கச் செல்கிறார். பிள்ளைக்காக அழுவதா? பிணம் சுடும் மன்னர்க்காக அழுவதா? என்ற சந்திரமதியின் சங்கடமான நிலையில் நின்றாரோ என்னவோ.

“பஞ்சமும் நோயும் உன் மெய்யடியார்க்கோ?
பாரிஸில் மேன்மைகள் வேறினி யார்க்கோ?”

சும்மா சொல்லக்கூடாது. எவ்வளவு பக்குவமாக அனுபவித்துக் கேட்டுவிட்டான் புலவன்!

(20) இலட்சியப் பாசறை

மலைநாட்டுக் தமிழர்களுக்குத் துரோகமிழைக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து தமிழரசுத் தலைவர்கள் தமிழ்க் காங்கிரசிலிருந்து பிரிந்து தனியணியாக ஏற்கனவே இயங்கத் தொடங்கிவிட்டனர். எனினும், ஈழத்து அரசியல் அரங்கில் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி அதிகாரபூர்வமாக உதயமானது 1949ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 19ஆம் தேதியே. மருதானையிலுள்ள அரசாங்க இலிகிதர் சேவைச் சங்க மண்டபத்தில் நடந்த தொடக்கக் கூட்டத்தில் பின்வருவோர் அலுவலர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். தலைவர் தந்தை செல்வா; துணைத்தலைவர்கள்— திருவாளர்கள் என். ஆர். இராஜவரோதயம், டொக்டர் பரமநாயகம்; இணைச்செயலாளர்— டொக்டர் இ. மு. வி. நாகநாதன், திரு. வி. நவரத்தினம்; இணைப்பொருளாளர்— டொக்டர் எம். திருவிளங்கம், திரு. பி. என். பிள்ளை; சிறப்புக் குழுக்களின் தலைவர்— திரு. கு. வன்னியசிங்கம்.

சமஷ்டியாட்சி:

இந்நாட்டின் அரசியல் வாழ்வில் தேசியப் பாசாங்குகளில் திளைத்துப்போய், சிங்கள ஆதிபத்தியம் கிள்ளித் தெளிக்கும் சலுகைப் பருக்கைகளைப் பொறுக்கியுண்ணும் அவமான வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தது தமிழினம். இந்த இனத்தின் பூகோள வரப்புகளையும் வரலாற்றுச் சிறப்புக்களையும் கோடிட்டுக்காட்டி, அதன் தனித்துவத்தையும் தேசிய இனத்துவத்தையும் அரசியல் கட்டமைப்புரீதியாக இந்நாட்டில் நிறுவ முற்பட்ட முதல் இயக்கம் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியே. தேசியத் தேவடியாளின் சலுகைச் சரசங்களிலே சல்லா

பித்துக் கிடந்த தமிழ் மக்களுக்கு அவர்களது அடிப் படைப் பிரச்சினைகளை இனங்காட்டியது இந்த இலட்சியப் பாசறையே. செத்து மடிந்துகொண்டிருக்கும் இந்த இனத்தின் அரசியல் ஆரோக்கியத்தைப் பேணுவதற்கு ஒரே மருந்து தமிழரசு—சிங்கள அரசு என்ற அடிப்படையில் அமைந்ததும், பல்லினங்கள் வாழும் பலநாடுகளில் நடைமுறையிலுள்ளதுமான சமஷ்டி ஆட்சி முறையையென தமிழரசுக்கட்சி பிரகடனப்படுத்தியது.

எதிர்ப்புகள்:

கட்சி தொடங்கிய நாள்தொட்டு டொக்டரின் பணி விசையேற்றிய வில்லினின்றும் புறப்பட்ட அம்பின் வேகத்தை ஒத்திருந்தது. தமிழரசுத் தலைவர்கள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் ஒவ்வொரு அங்குல மண்ணையும் உழுது கொள்கைவிதை தூவினர். எறும்பின் சுறுசுறுப்போடு பட்டிதொட்டி எங்கணும் இயங்கி பிரசாரம் செய்தனர். கிராமங்கள் தோறும் கிளைகள் தழைத்தன. தங்கத் தொட்டிலில் தாலாட்டி வளர்க்கப்பட்டதல்ல தமிழரசுக் கட்சி. கட்சியின் கழுத்தை நெரிப்பதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் ஏராளம். ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டாற்போன்று, கட்சி கருக்கொண்டபோதே கருச்சிதைவு செய்வதற்கு இந்நாட்டின் பத்திரிகைகள் செய்த முயற்சி கொஞ்சமல்ல பத்திரிகைப்பலம், பண்பலம், படைபலம், பதவிப்பலம் இத்தியாதி பலங்களைக்கொண்டு தமிழரசுக்கட்சியின் மென்னியைத் திருகிப்போடுவதற்கு முயன்ற மனிதருக்குப்பெயர் பொன்னம்பலம்.

அநாகரிகம்:

இம்முயற்சியில் கட்சிக் கூட்டங்கள் குழப்பப்பட்டன. மேடைகள் பெயர்க்கப்பட்டன. காதையர் கல

கம் செய்தனர். கூட்டங்களில் பாம்புகளும் கற்களும் வீசப்பட்டன. கட்சித்தொண்டர்கள் நடுநிசியில் நையப் புடைக்கப் பட்டனர். தமிழரசு மேடைகளை மாற்றூர் கைப்பற்றிக்கூட்டம் நடாத்த முற்பட்டனர். 1949 செப்டம்பர் 4ஆம் தேதி நல்லூரிலே முத்திரைச் சந்தையிலே நடந்த தமிழரசுக் கட்சியின் கூட்டத்தைக் குழப்பி மேடையைக் கைப்பற்ற மாற்றூர் எடுத்த முயற்சி நாகரிக அரசியல் வரலாற்றில் அருவருப்பான ஓர் அத்தியாயமாகும். வலிமை முறுகிய தமிழ்க் காங்கிரசுக்கும் மழலைப் பருவத்துத் தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையில் அன்று நடந்த பலப்பரீட்சையில், அன்றைய யாழ்ப்பாண மேயர் திரு. சி. பொன்னம்பலம், திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஆகிய இரு 'பலங்களும்' தமிழரசு மேடையில் தாம் பேசுவதற்கு எடுத்த முயற்சிகளை முறியடித்த பெருமை பெரிதும் டொக்டர் நாகநாதனையே சாரும். அன்று தந்தை செல்வா நேரடியாகவே வன்முறையை வன்முறையால் சந்தித்த காட்சியைக் கண்டோர் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன்.

தினசரிகள்:

தமிழரசுக் கட்சியைக் கருச்சிதைக்கும் முயற்சியில் தேசியப் பத்திரிகைகளின் ஈடுபாட்டைப்பற்றிக் கூறினேன். தினசரிகளின் திருட்டு வாழ்க்கை பற்றி அழுத்தி அழுத்திக்கூறுவது அவசியமாகும். இந்நாட்டில் தமிழினத்தின் உணர்ச்சிகளை என்றுமே குத்திக்கொதறி துன்புறுத்தி அதிலே சுவைகண்ட கொடுமை இலங்கைத் தினசரிகளுக்கே தனியானது. இத்தகைய தமிழ், ஆங்கில சிங்களப் பத்திரிகைகளைத் தனியொரு நூலில் விரிவாக விமர்சிப்பதற்குச் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். இப்பத்திரிகைகளில் பதவிதாங்கும் ஆசிரிய அம்மாண்களில் — பேரூ பிடித்து எழுதிய பெம்மாண்களில்—பெரும்பாலோரை நேரடியாக நெருக்கமாகவே

அறிவேன். இவர்களை உங்களுக்கு விரிவாக அறிமுகம் படுத்துவதற்கு — அடையாளம் காட்டுதற்குக் காலம் கணியட்டும். தமிழினத்தின் அபிலாஷைகளைப் புரிந்து கொள்ளாத அயோக்கிய சக்திகள் — தமிழ்க் குலத்தைக் கருவறுக்கும் துரோக சக்திகள் — விசுவரூபம் எடுத்தாலும் சமாளித்துக்கொள்ளலாம், முறியடிக்கலாம். ஆனால் சூரபன்மனைப்போல விசித்திர ரூபங்கள் எடுக்கும் போது சமாளிக்கமுடிவதில்லையே.

சாவுமணியா?

1952 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தல் முடிவுகளைத் தாங்கி வெளிவந்த 'தி - கரன்' பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்தி கொட்டை எழுத்துக்களில் இன்றும் என் கண்களை கொடூரமாக உறுத்துகின்றது. பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னால் பழைய பத்திரிகைத் தட்டியபோது அதனைப் பார்க்கும் தூர்ப்பாக்கியம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இது பற்றி "என் தமிழரசு" (1965) என்ற என் நூலிலும் விமர்சித்து எழுதியுள்ளேன். தமிழரசுக் கட்சிக்கொடி வானளாவப் பறந்துகொண்டிருந்த வேளையில் அத்தலைப் பினைக் கண்ணுற்ற நான், ஒரு கணம் துணுக்குற்றேன். "சமஷ்டிக்குச் சாவுமணி" என அத்தலைப்பு அமைந்திருந்தது. அப்போது ஆசிரியராக இருந்தவர் ஜி. ஜி.யின் கையாளான வி. கே. பி. நாதன் என்பவர், சாதாரண பத்திரிகா தர்மத்தையும் மீறி கடைந்தெடுத்த குரோத உணர்வுடன் அச்செய்தியை மகுடமிட்டு எழுதியிருந்தார். அரசியல் வாழ்வுக்கு அனுசரணையான அசல் உத்திகள் பலவற்றை அறிந்தவர் திரு. பொன்னம்பலம். முனைப்பான பிரச்சாரப் பீடங்களிலெல்லாம் தமது முகாமினரை இட்டுவைத்திருந்தார். 'தினகரன்' என்ற சாதனம் தமிழரசுக் கட்சியை அழிக்கவும் திரு. பொன்னம்பலத்தை வளர்க்கவும் தீவிர முயற்சி எடுத்துக் கொண்டது. நாதனைத்தொடர்ந்து வந்த திரு. கைலாச பதியும் (பின்னர், கலாநிதி) எம் கட்சியின் கழுத்தறுப்

பாளரே. திரு. கைலாசபதி பல்கலைக்கழகம் சென்றதை தொடர்ந்து ஆசிரிய பீடத்திற்கு வந்தவர் திரு. இ. சிவகுருநாதன். இவருக்கு அடுத்த பீடத்தில் செய்தி ஆசிரியராக அமர்ந்திருந்தவர் திரு. க. சிவப்பிரகாசம் (தற்போதைய 'வீரகேசரி' ஆசிரியர்) இவர்களோடு நான் கொண்ட ஈடுபாடுபற்றி பிறிதொரு சமயத்தில் விரிவாக எழுதுவேன்.

கைங்கரியம்:

1965ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலுக்கு முதல்நாள் வெளிவந்த 'தினகரன்' கொட்டை எழுந்துக்களில் முதற்பக்க மகுடச் செய்தியாக தாங்கிவந்த செய்தித் தலைப்பு "பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் பெரும் மொழிப்பிளவு" என அமைந்திருந்தது. மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு "டெய்லி நியூஸ்" பத்திரிகையில் வெளிநாட்டுச் செய்திகளுக்குரிய பக்கத்தில் ஓரச்செய்தியாக ஓர் அங்குலத்தில் வெளியிடப்பட்டிருந்த ஓர் அற்ப செய்தியை—இந்நாட்டோடு சம்பந்தப்படாத பெல்ஜியப் பிரச்சினை பற்றியதான செய்தியை—காற்றடித்து உப்பவைத்து 'மூக்கும் முழியும்' சோடித்து, ஏதோ உலகத்தில் பிரளயம் ஏற்பட்டால் போன்று வெளியிட்டிருந்தனர் ஆசிரியபீடத்தினரது தனிப்பட்ட அரசியல் கொள்கைகளை யாரும் கேள்விகேட்க உரிமையில்லை. இவர்கள் அரசியல்வாதிகளாயிருந்தால் அவர்களது பிரச்சார உத்திகளை யாரும் பாராட்டியிருப்பர். கேவலம், 'தேசியத்' தினசரி என்று கூறப்படும் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள், "ஊராவீட்டு நெய்யே என் பெண்டாட்டிகையே" என்ற ரீதியில் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டது உவப்பானதல்ல. சமஷ்டிக் கொள்கையை சேதப்படுத்துவதன்மூலம் தமிழரசுக் கட்சியைப் பொதுத்தேர்தலில் பலவீனப்படுத்தி ஜி. ஜி. ஐயாவை அரங்கிலேற்றலாம் என்ற அவர்களது அங்கலாய்ப்பில் செய்யப்பட்டதே இந்த கைங்கரியம்.

வளர்பிறை:

இத்தகைய கைங்கரியங்களாலும் ஐயாவைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஓர் அவாதியான மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது மக்கள் வீழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ் மாநிலக் கோட்டையிலே தன்கொடி பறக்கிறது என இறுமாந்திருந்த ஜி. ஜி. ஐயா தன் சித்து விளையாட்டுக்களைத் தொடர முடியாமல் அத்திவாரத்தோடு பெயர்ந்து வீழ்ந்தார். அணிதேர்ப் புரவியும் ஆட்பெரும்படையும் நடாத்தியவர் தனிமரமாணர்.

1947ஆம் ஆண்டு தமிழினத்தின் முடிசூடா மன்னகை 9100 வாக்குகளால் வென்ற திரு. பொன்னம்பலத்தின் பலத்தை 1952இல் 4409 வாக்குகள் வித்தியாசத்திற்குக் குறைத்தவர் டொக்டர். அதனை மீண்டும் 1956இல் அற்பமான 1741 வாக்குகள் மட்டுமே வித்தியாசம் எனும்படி குறைத்தவர் டொக்டர். நாகநாதன் வளர்பிறை. பொன்னம்பலம் தேய்பிறை. 1960இல் யாழ்ப்பாணத்தொகுதி இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு டொக்டர் நல்லூர்த்தொகுதிக்குச் சென்றுவிட்டாலும் கூட திரு. பொன்னம்பலத்தை அண்மிக்கொண்டிருந்த அமாவாசையினின்றும் அவரை மீட்க முடியவில்லை.

அஞ்ஞாதவாசம்:

1960ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தோற்றதும் மக்கள் மன்றத்திலிருந்து விலகியோடி அஞ்ஞாதவாசம் புரிந்த அபூர்வ அரசியல்வாதி ஜி. ஜி. அவர்கள். மீண்டும் 1965ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல்வரை அவரைத் தமிழினம் ஞானக்கண்ணால் கண்டதே தவிர ஊனக்கண்ணால் காண முடியவில்லை. ஆனால் 1952இல் படுதோல்வி உற்ற பின்னரும் டொக்டர், தந்தை செல்வா, அயிர் அண்ணன் போன்ற தலைவர்கள் மக்கள் மத்தியிற்றான்

நின்றார்கள். 1956 ஆம் ஆண்டுத்தேர்தலில் தோற்ற பின்னரும் இரும்பு மனிதன் எங்கள் மத்தியிலேதான் நின்றான். சாவினும் வாழ்விலும் தமிழ்க்குலத்தோடு நின்றவன் அவன்.

பொன்னா—செம்பா? :

ஜி. ஜி. சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் வேடிக்கைகள்— சந்தர்ப்பவாதச் சமாச்சாரங்கள்—எத்தனையோ. எல்லா வற்றையும் கூற இடம் போதாது. அடிப்படையான ஒன்றை மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். தமிழரசுக் கட்சியின் சமஷ்டியாட்சித் திட்டத்தை சாடிச்சாடி நாத் தழும்பேறியவர் அவர். தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியில் தமிழரசுத் தலைவர்கள் இணைந்திருந்தபோது தந்தை செல்வா, டொக்டர் நாகநாதன் ஆகிய தலைவர்கள் ஜி. ஜி. முன்னிலையிலேயே சமஷ்டியாட்சிக் கோரிக்கையை முன்வைத்துப் பேசியிருக்கின்றனர். அதனை ஆமோதித்திருக்கிறார் ஜி. ஜி. அவர்கள். பின்னர் தமிழரசுக் கட்சியினர் பிரிந்து சென்று அதனைத் தனிக்கோரிக்கையாக முன்வைத்தபோது மூர்க்கமாக எதிர்த்தார். பொன்னம்பலத்தின் அணியிலிருந்து கூறும்போது பொன்னான திட்டம் செல்வநாயகத்தின் அணியிலிருந்து சாற்றும்போது செம்பாகிவிடுமா?

(21) சொல்லோர் உழவன்!

தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருக்கும்போதே பின்னாள் தமிழரசுத் தலைவர்கள் சமஷ்டியமைப்புத் திட்டத்தைத் தொடரும் துணைக்கழைத்தும் பேசினர் எனக் குறிப்பிட்டேன். பின்னை நாட்களில் சமஷ்டித் திட்டத்தைத் திட்டித் தினைத்திட்ட தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் அன்று பட்டமரமல்லவே; பழுத்த மரமாயிற்றே. “சமஷ்டியரசு சரிப்பட்டு வராது” எனச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கலாமே. முனைவிட்டபோது மூடிக்கிடந்த வாய், சமஷ்டிக்கோரிக்கை கிளைவிட்டு எழில்மொட்டு மலர்ந்திட்ட நேரத்தில் குட்டிச்சுவரால் எட்டிக்கொக்கரித்தது.

சமஷ்டியரசு:

தமிழ்க் காங்கிரசின் செயலாளராகவிருந்த நாட்களிலேயே சமஷ்டியரசின் சான்றாண்மையைச் சாற்றியவர் டொக்டர். உதாரணமாக 1947ஆம் ஆண்டு திசம்பர் 4ஆம் தேதி செனேற் சபையில் பேசும்போது சமஷ்டியரசின் பொலிவையும் சாற்றுகிறார்.

“.....There are 200 different races in that country (Russia) and they are brought together. Why? Because, each of the racial groups, each of the communal groups has its own federal constitution.....in their day to day life they can feel that they are free; that there is no domination.....”

—(Parl. Report. Senate. Vol. 1. Page 359)

இதன் தமிழாக்கமாவது:

“.....அந்நாட்டில் (உருஷ்யாவில்) 200வேறுபட்ட இனங்கள் இருக்கின்றன. அவை ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட

ள்ளன. எங்ஙனமாகில், இனப்பிரிவுகளில் ஒவ்வொன்றும் சமூகப் பிரிவுகளில் ஒவ்வொன்றும் அதன்சொந்த சமஷ்டி அரசியலமைப்பைக் கொண்டிருக்கிறது...அவைகளின் அன்றாட வாழ்வில் தாம் சுதந்திரமானவர்களென — எவ்வித ஆதிக்கமும் இல்லையென — அவர்கள் உணர்முடிகிறது.....”

சிங்கக்கொடி:

இன்றோர் உதாரணமும் இங்கிதமானதாகும். 1948ஆம் ஆண்டு சனவரி 13ஆம் தேதி தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் குரலாக சிங்கக்கொடியை எதிர்த்துச் செனேற் சபையில் சிங்கநாதம் செய்த டொக்டர் அந்நேரத்திலும் சமஷ்டி அரசமைப்பின் சிறப்பைச் சித்தரித்துக்காட்டுகிறார்:

“.....I have said that we want a flag which would be generally acceptable to all sections of the population..... It should not therefore be one of sectarian interests.”

“.....I think it is a happy augury that the various countries which have been given new constitutions and which have multi-communal populations have considered it best to have a federal form of Government.....”

—(Pari. Report. Vol. 1. Senate Page 420.)

இதன் தமிழாக்கமாவது:

“.....மக்களில் எல்லாப் பகுதியினருக்கும் பொதுவாக ஏற்படையதான ஒரு தேசியக்கொடியே எமக்கு வேண்டும் என நான் கூறினேன். ஆகவே, அது ஒரு பாற்பட்ட நலனுக்குரியதாக அமையக் கூடாது.....”

“.....புதிய அரசியலமைப்புக்களைப் பெற்றுள்ளனவும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இனங்களைக்கொண்டவையுமான பல்வேறு நாடுகள் ஒரு சமஷ்டி முறையிலான அரசாங்கத்தை அமைப்பதே சிறந்ததெனக் கருதி

யுள்ளமை மகிழ்ச்சியானதோர் ஆரம்பமெனக் கருது
கிறேன்.....”

முற்போக்குவாதி:

1947ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 6ம் தேதி செனற்சபை உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட டொக்டர், நவம்பர் 26ஆம் தேதி தமது கன்னிப் பேச்சை நிகழ்த்துகிறார். ஒரு முழுமையான முற்போக்கு வாதியின் தொனியில் மேற்கத்தைய நாடுகளைச் சாடிய துடன், ஆங்கில ஆதிபத்தியத்திற்கெதிராக தேசிய எழுச்சிகொண்ட நவ ஆசியாவின் சகோதரத்துவத் தைச் சங்கநாதம் செய்கிறார். முதல்நாள் விழாவிடே இந்தியா, பர்மா, பாகிஸ்தான் போன்ற ஆசியநாடுகளின் தேசியக் கொடிகள் பறக்காமல் மேலைநாடுகளின் கொடிகள் மட்டும் பறந்தமை அவநம்பிக்கையூட்டும் கொள்கையாகும் என்கிறார்:

“..... At the great celebrations yesterday, there were so many flags flying—the flags of all countries belonging to the Commonwealth and the Dominions. But, I was surprised and pained to see that the flags of the Dominions of Pakistan and India and those of Burma, Persia and other Asian countries were conspicuous by their absence. If this is a foretaste of our policy—to disregard our Asian parentage and to feel that we are the white men of the ‘little England’.....then may I say that we view such a policy with distrust? Personally, I should say that I have the greatest affection for the people of Great Britain and other countries in the West; but we are not so very enamoured of their politics and their diplomatic ideals.....”

(Parl. Report. Vol. 1. Senate. Page. 44)

தேசிய இனம்:

தமிழ் மக்களின் விரோதி, எம்மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள ஒற்றையாட்சி அரசமைப்பே என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாக வற்புறுத்தியவர் டொக்டர். 1949 நவம்பர் 20 ஆம் தேதி சைவமங்கையர் கழகத்தில் தந்தை செல்வா தலைமையில் பேசும்போது அவர் ஒற்றையாட்சியைச் சாடியதுடன் தமிழர்கள் தனியொரு தேசிய இனம் என்பதையும் நிறுவுகிறார்.

“...—The Soulbury - Senanayake - Jennings Constitution is the greatest enemy of the Tamil Nation in Ceylon. We have asked for a federal constitution for Ceylon as the present unitary form of constitution is irrational and undemocratic..... A nation is defined as a people who had firstly, a virile, advanced language and culture of their own; Secondly, a distinct history of their own and thirdly, occupied a separate territory of their own. By every scientific test of nationhood known to political science, the Tamils and Sinhalese constituted two distinct nations.....”

—(Times of Ceylon. Nov. 21, 1949)

உணர்ச்சிக் காவியங்கள்:

தந்தை செல்வாவின் வீட்டில் கட்சிச் சேதிகள் தாய் பழைய ஏடுகளைத் தட்டிப்பார்த்திருக்கிறேன். கோவையில் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த பத்திரிகை நறுக்குகளும் துணுக்குகளும் பல உணர்ச்சிக் காவியங்களைப் பாடுவன. அமரர் வன்னியர், தந்தை செல்வா, டொக்டர், இன்றோரன்ன தலைவர்களின் உரைகள் வரலாற்று வளம்மிக்கவை. 1950ஆம் ஆண்டு டொக்டர் ஆற்றிய உரையை “ரேம்ஸ் ஒவ் சிலோன்” பத்திரிகையில் படித்தேன். “சிங்களவர் மேலும் தமிழர் கீழும் என்ற அடிப்

படையிலான அதிகாரப் பிரிவினையை நான் பொறுத்துக் கொள்ளப்போவதில்லை. தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் அக்கம்பக்கத்திலான அடிப்படையிலேயே பிரிவினையைக் கோருகிறோம்” எனப்பொருள்பட டொக்டர் ஆங்கிலத்தில் கூறிய கருத்து மிகவும் நேர்த்தியானது. சம்பந்தப்பட்ட வாசகங்கள் வருமாறு:

“.....But, I am not going to tolerate their horizontal division with the Sinhalese at the top and the Tamils down I want a vertical division with the Sinhalese and Tamil side by side.....”

டொக்டரின் நாவளத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் ஏராளம் தரலாம். இடம் போதா. எனினும் இரண்டொரு நறுக்கான சொற்றொடர்களைக் கூறவேண்டும் போலிருக்கிறது.

சிறிமா — சாத்திரி:

இலங்கையிலுள்ள இந்திய வம்சாவழித் தமிழரின் பிரச்சினை முழுக்கமுழுக்க இலங்கைப் பிரச்சினை என பிரதமர் நேரு அழுத்தமாகக் கடைப்பிடித்த கொள்கையை அவர் மறைவுக்குப்பின் பதவிக்கு வந்த சாஸ்திரி தாராளமாகத் தளர்த்தினார். சாத்திரியாருக்கு மலைநாட்டுத் தமிழர்களில் அக்கறையிருந்திருக்கும் என்று எதிர்பார்த்ததில்லை. எனினும், அவர் அமரர் நேருவுக்கு நேர்மையாக நடந்து கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவு. தவிரவும், பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் பேராவல் கொண்டிருந்தாரே தவிர, இந்தியாவின் செலவில் அதனைத் தீர்க்க முற்படுகிறோம் என்பதைச் சாத்திரியார் சிந்தித்தாரில்லை. இந்திய நலன்களையிட்டு அங்கலாய்ப்பது எமது அலுவலல்ல. ஆயினும், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியது எமது தலையாயகடன். இந்நாட்டுத் தமிழினத்

தின் உயிர்நாடிப் பிரச்சினைகளிலொன்றான மலைநாட்டுத் தமிழர் பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதற்கென சிறிமா—சாஸ்திரி உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டபோது, இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் உட்பட ஏனைய கட்சிகள் அனைத்தும் உடன்படிக்கையை ஆதரிப்பதா அன்றி எதிர்ப்பதா என்று நிச்சயமில்லாது தடுமாறி நின்றன. அந்நேரத்தில் தமிழரசுக் கட்சி மட்டுமே இவ்வுடன்படிக்கையை உறுதியாக எதிர்த்து நின்றது. வடநாட்டுச் சாத்திரியும் சிங்களப் பிரதமர் சிறிமாவும் தமிழ் நாட்டையோ, ஈழத் தலைவர்களையோ கேட்காமல் மலைநாட்டுத் தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதாவது என எண்ணிய டொக்டர், “தமிழ் இலங்கையில் கைவையாதே” (Hands off Tamil Ceylon) எனச் சிறிமாவுக்கும் சாத்திரிக்கும் கச்சிதமாக எச்சரிக்கை விடுத்தார். அந்த எச்சரிக்கையைச் செய்தித்தாளில் கண்ட எம்போன்ற இளைஞர்க்கு அன்று பெரிதும் எழுச்சியாக இருந்தது.

குதிரை விற்பனை:

நாடற்றோர் எனக் கூறப்படும் தமிழர்களில் 525,000 ஆட்களை இந்தியா ஏற்படுத்தவும் 300,000 ஆட்களை இலங்கை ஏற்படுத்தவும் மிகுதி 150,000 ஆட்களின் எதிர்காலம்பற்றி பின்னர் தீர்மானிப்பதெனவும் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையை “குதிரை விற்பனை” (Horse deal) என டொக்டர் விமர்சித்தார். இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகளில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த டொக்டரின் கருத்து மிகவும் காத்திரமான செய்திகளை அழுத்தமாகக் கூறிற்று.

இவ்வாறே, 1965ஆம் ஆண்டில் தமிழரசுக் கட்சியு. என். பி. அரசுடன் கொண்ட உறவினையும் கண்ட உடன்பாட்டினையும் “யுத்த நிறுத்தம்” (Ceasefire) என

வருணித்தார் டொக்டர். இவ்வர்ணனையும் மிகவும் வனப்பும் வலிவும் வாய்ந்ததே.

சலிப்பு:

இதுதொடர்பாக, நான் தனிப்பட்ட ஒரு விளக்கத்தையும் கூறியாகவேண்டும். சிறிமா — சாஸ்திரி உடன்படிக்கையைச் செயற்படுத்தும் சட்டவாக்க விடயத்திலும், அடையாள அட்டைகள் சட்டவாக்க விடயத்திலும், 1965—1970 காலப் பரப்பில், அரசோச்சும் விடயத்திலும் தமிழரசுக் கட்சியூ. என். பி. அரசுடன் கண்ட உடன்பாடு எனக்கு உடன்பாடற்றது. இக்காலகட்டத்தில் கட்சியின் செயற்பாடுகளையிட்டு நான் பணிவுடன் பிணங்கி நின்றேன். வேண்டாத — விரோதமான புதிய உறவுகளையிட்டு அக்காலகட்டத்தில் பெரிதும் வெறுப்பும் சலிப்பும் ஏற்பட்டமை உண்மையே. இதனை டொக்டர், அண்ணன் அமிர்தலிங்கம் உட்பட தலைவர்கள் பலரும் அறிவர். அஃது அவ்வாறிருப்பினும், டொக்டரின் மேற்படி நறுக்கான விமர்சனங்கள் மிகவும் கவர்ச்சிகரமானவை எனக் கூறவந்தேன். அவ்வளவுதான்.

புகலிடம்:

சிங்களக் குடியேற்றத் திட்டங்கள் எமது பரம்பரைத் தாயகத்தை ஆக்கிரமித்ததுபற்றி டொக்டர் தாக்கமாக வேதனைப்பட்டார். எமது உயிர்நாடியான இப்பிரச்சினையில் காத்திரமான மொழியில் டொக்டர் கூறிய கருத்துக்களைவிட அழுத்தமாக யாரும் கூறிவிட முடியாது. நாலு வார்த்தைகளிலேயே எமது நாதி கெட்ட நிலையை புட்டுவைத்துவிட்டார். “அபாயகரமான துட்ட விலங்குகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதற்குக் கூட வன விலங்குகள் புகலிடம் (Wild Life Sanctuary) எனத் தனிப் பிரதேசங்களை ஒதுக்கி சட்டமூலம் அவற்

நிற்கு அரண்செய்கிறது அரசாங்கம். கொடிய விலங்குகளைவிட செட்டவனா — கேவலமானவனா — நாதியற்றவனா தமிழன்? தமிழனுக்குப் புகலிடம் வேண்டாமா? என்று கேட்டார்.

புகைத்திரை:

இத்தொடர்பில் இன்னொரு விடயத்தைக் கூறுவதும் பொருத்தமானதாகும். கட்சியின் சமஷ்டிக் கொள்கையை வாதிப்பதற்கு வருமாறு ஜி. ஜி. அவர்கள் தமிழரசுத் தலைவர்களை அறைகூவி அழைத்தார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் இதற்கான அரங்கை அமைத்துத்தர முன்வந்து, தந்தை செல்வாவுக்கும் ஜி. ஜி. அவர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தது. தந்தையவர்கள் இவ்வழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். எனினும், ஏதோ காரணத்துக்காக திரு. பொன்னம்பலம் அழைப்பை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். மேலும், பல்கலைக்கழக அரசியல் மன்றம் அரசியல் விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு டொக்டர் நாகநாதனையும் திரு. பொன்னம்பலத்தையும் அழைத்தபோதும், அழைப்பை ஏதோ காரணம் கூறி ஜி. ஜி. நிராகரித்துவிட்டார்.

இந்நிகழ்வுகளை விமர்சித்து டொக்டர் வெளியிட்ட அறிக்கை அலாதியானது. “திரு. பொன்னம்பலம் புகைத்திரைக்குப்பின்னே பின்வாங்குகிறார்” (Mr. Ponnambalam Retreats behind Smoke Screen) என்ற தலைப்பில் 1950 அக்டோபர் 5 ஆம் தேதி “ஒப்சேவர்” பத்திரிகையில் வெளிவந்த அவ்வறிக்கை ஐயாவின் அரசியல் சாகசங்களை சுவையாக விமர்சித்தது.

(22) சுமைதாங்கி

‘லேக் ஹவுஸ்’ எனும் பெயரிய ஏரிக்கரை பத்திரிகை நிறுவனத்தில் சுமார் ஆறு ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்கிறேன். விலங்கின் உணர்வினரும் விலாங்கின் உறவினர்களான ‘தமிழர்’ சிலர் அங்கிருந்தனர். பிறப்பால் தமிழர் என்றேன்; நடப்பால் அவர்கள் மனிதர்களா என இன்னும் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். மேதாவிலாசம் எதுவும் எனக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. என் மேல்விலாசத்தைத்தான் அவர்களால் சீரணிக்கமுடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். சேர்ந்தபுதிதில் என்னைக்கசக்கி வீதியில் எறிந்துவிட அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் கொஞ்சமல்ல.

புன்மையாளர்:

என் அரசியல் அடையாளங்களை மூடிமறைக்கும் கலை எனக்குக் கைவரவில்லை. நான் எந்த இயக்கத்தவன் என்பதை எல்லோரும் அறிந்திருந்தனர். அலுவலக நுணுக்கங்களையும் பக்குவங்களையும் அறியாத டொக்டர் எனக்கு அனுப்பிய தந்திகள் எவருக்கும் இருந்திருக்கக்கூடிய அற்பசொற்ப ஐயப்பாடுகளையும் போக்குவனவாயிருந்தன. “அரியாலை கூட்டத்திற்கு வா”; “மஸ்கெலியா கூட்டத்திற்கு போ” என ஆணைகளிட்டு அனுப்பிய தந்திகள் குறிப்பிட்ட புன்மையாளரின் கையில் சிக்கி எனக்கெதிரான சான்றாகப் பயன்பட்டன. அவற்றை டொக்டர் என் வீட்டு முகவரிக்கு அனுப்பியிருக்கலாம் என நான் அங்கலாய்த்ததும் உண்டு. இதன் விளைவாக மனேஜிங் டிரக்டர் என்மையழைத்து விளக்கம் கோரினார். எனக்கு எதிரான சான்றாகளையும் அடுக்கினார். அவற்றுள், 1965ஆம்

ஆண்டுத் தேர்தலுக்கென எழுதியிருந்த “ஏன் தமிழரசு?” என்ற நூலும் ஒன்று.

ஏரி இல்லம்:

ஏரி இல்லம் இந்நாட்டுத் தமிழ்மக்களின் எதிர்த்தளங்களில் ஒன்று என்பதை எந்தத் தமிழனும் மறக்க முடியாது. அந்த நிறுவனத்தை மன்னிக்கவும் முடியாது. எனினும், மனேஜிங் டிரக்டர் திரு. எஸ்.மண்ட் விக்கிரமசிங்கா தனிப்பட்டமுறையில் தாராள மனமுடையவர். அத்துடன் தமிழ் இளைஞர்களின் திறமையில் நம்பிக்கை கொண்டு தம்மைச் சுற்றிலும் பல தமிழ் இளைஞர்களை வேலைக்கமர்த்தி வைத்திருந்தவர். “டொக்டர் நாக நாதன் எனது நல்ல நண்பன். ஏனைய கட்சித் தலைவர்களையும் நான் நன்கு அறிவேன். இருப்பினும், இதுபத்திரிகை நிறுவனமாகையால் உமது அரசியல் ஈடுபாடு நிறுவனத்துக்குத் தர்மசங்கடமான நிலைமையை ஏற்படுத்துகிறது. எனவே கூட்டங்களுக்குச் செல்வதைத் தவிர்க்கவும்..... இல்லை..... இல்லை..... என்னிடம் கூறிவிட்டுச் செல்லவும்” எனக் கூறினார். நிறுவனம் விரும்பாத ஒன்றை அங்கு பணியாற்றும்போதில் செய்யவிரும்பவில்லை. அன்றுடன் அரசியல் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துக்கொண்டேன்.

எரிமலை:

மனேஜிங் டிரக்டர் எனக்குத் தந்த தண்டனை மேலே குறித்த அன்பர்களின் கண்களில் போதியதாகப் படவில்லை. தமது மட்டரகத் தாக்குதல்களை மீண்டும் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர். எனக்குத் துன்பம் நேர்ந்த வேளையிலெல்லாம் சுமைதாங்கியானவர் நாகநாதன். கனத்த உள்ளத்துடன் மறுநாள் காலை அவரைக் காணச் சென்றேன். காத்திருக்குமாறு கையசைத்துவிட்டு,

தொகுதியிலிருந்து வந்தவர்களின் பிரச்சினைகளைச் சமாளித்துவிட்டு என்னையும் இழுத்துக்கொண்டு ராக்கியில் தாவுகிறார். “இப்போ சொல்.....உன் பிரச்சினை என்ன?” என்கிறார். உணர்ச்சிவசப்பட்டவன் நான். சொல்லத் தொடங்கவும் வெறுப்பாலும் வேதனையாலும் கண்கள் கலங்கிவிடுகின்றன. டொக்டரும் மிகவும் நெகிழ்ந்துவிடுகிறார். என்னை இறுக அணைத்து முத்தமாரியாகப் பொழிகிறார். “வாடா மகனே, இந்தப் பயல்களுக்குச் சரியான பாடம் புகட்டித் தருகிறேன்” (“Come Sonny, I will teach a lesson to these fellows”) என்று ஆவேசத்துடன் கூறி ராக்கியை ஏரி இல்லத்திற்குத் தொடரச் சொல்கிறார். அவர் இருந்த ஆவேசத்தில் ஏரி இல்லத்தில் எவரையாவது உதைப்பார் என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட நான், அதன் விளைவுகளை ஒருகணம், எண்ணிப் பார்க்கிறேன் மறுகணம், அவரிடம் அழாக்குறையாகக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி நாடாளுமன்றக் கட்டிடத்திற்கு இட்டுச்செல்கிறேன்.

அடுத்தகணம், டொக்டர் தொலைபேசியில் பொரிந்துதள்ளுகிறார். “றஞ்சித், றஞ்சித்” என அவர் பேசியதைக் கொண்டு டைரக்டர்கள் சபைத் தலைவர்திரு. றஞ்சித் விஜயவர்த்தனாவுடன்தான் பேசுகிறார் என்பதை ஊகித்துக்கொண்டேன். முடிவில், “பையனை மகிழ்ச்சியுடன் வைத்திருங்கள். முடியாவிட்டால் தயவு செய்து வெளியே அனுப்புங்கள். நான் வேறு வேலை ஒழுங்கு செய்கிறேன்” என்று உரத்துக் கூவிவிட்டு டொக்டர் தொலைபேசியைப் படக்கென வைத்தார். நான் அதிர்ந்துபோய் நின்றேன்.

மறுநாள், நான் அலுவலகம் சென்றபோது திரு. விஜயவர்த்தனா என்னை அழைத்துப் பேசினார். பல நல்ல மாற்றங்கள் என்னை எதிர்பார்த்திருந்தன. இந்த அன்பர்களை அம்மணமாக அடையாளம் காட்டுவதற்கு எனக்கு இன்னும் அவகாசம் வேண்டுமாகையால்,

மேற்கொண்டு நடந்த சுவையான நிகழ்வுகளை நான் விபரிக்கவிரும்பவில்லை. ஆயினும், ஒரு மாற்றத்தைக் குறிப்பிடுவது டொக்டரின்பால் என் கடமையாகிறது. “வரக்கூடாத வாழ்வு இவனுக்கு வந்திருக்கிறதே- இருக்கக்கூடாத இடத்தில் இருக்கிறானே. எமக்கெதிராக என்னென்ன செய்வானே? ஏது செய்வானே?” என்று பின்னர் இந்த மனிதர்கள் அங்கலாய்த்ததைக் காலத்தின் போர்க்கோலம் என்னவா? அலங்கோலம் என்னவா?

சூனியவேட்டை:

இவர்கள் பற்றிய இன்னொரு வேடிக்கையை இளைய தலைமுறைக்கு நான் கூறிவைக்கவேண்டும். 1965—70 காலகட்டத்தில் யூ. என். பி. கோலோச்சுதற்கு முன் சில மாதங்களாகச் சமசமாஜிகளையும் உள்ளடக்கிய சுதந்திரக்கட்சியின் கூட்டணி அரசு ஆண்டிருந்தது. அப்போது ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை நிறுவனத்தை எடுப்பதற்கு அரசினால் இரண்டுதடவை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அங்கு வேலைசெய்தோர் மத்தியிலேயே காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள விரும்பிய சிலர் ‘சூனியவேட்டையில்’ இறங்கினர். மேலிடத்தின் அனுதாபத்தையும் அனுகூலத்தையும் பெறுதற்காக, தமக்குப் பிடியாதவர்களையெல்லாம் “இவன் ஏரி இல்லத்திற்கு விரோதி - அரசு ஏரிக்கரை நிறுவனத்தை எடுப்பதை ஆதரிப்பவன்” எனக் குற்றஞ்சாட்டி கொள்சொல்லி “கழுத்தறுப்பு” வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். நான் மேலே குறிப்பிட்ட தமிழ் அன்பர்களும் இந்த வாய்ப்பைத் தவறவிடவில்லை. “ஏரிக்கரை எதிர்ப்பாளன்—யூ. என். பி. வைரி” என என்னைப் பற்றி மேலிடத்திற்குக் கூறிவைத்ததுடன், தினகரன் ஏட்டினைப் பற்றி எனது நூலில் விமர்சித்திருந்ததையும் ஆதாரமாகக் காட்டினர்.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், எந்தச் சக்திகள் யூ. என். பி. — ஏரிக்கரை நலன்களின் ஏக பாதுகாவலர்களாக அன்று முன்னணியில் நின்றனவோ அதே சக்திகள் தாம், இன்று ஏரி இல்லத்தைக் கூட்டணி அரசு கையேற்றபின் யூ. என். பி.யின் பரம்பரை வைரிகளாகவும், அரசின் அசல் விசுவாசிகளாகவும், சோசலிசப் போராட்டத்தின் துருப்பிடிக்காத படைக்கலன்களாகவும் தம்மைக் காட்டி, ஏரி இல்லத்திலே அரசோச்சுகின்றனர். வாழத் தெரிந்தவர்கள் அவர்கள். அதனால்தான் அவர்கள் அன்றும் ஆளும் கட்சி, இன்றும் ஆளும் கட்சி. நாம் வாழத்தெரியாதவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், நாம் அன்றும் எதிர்க்கட்சி, இன்றும் எதிர்க்கட்சி என்கிறபோது எம் ஆன்மா மிகவும் ஆறுதலடைகிறது.

எச்சரிக்கை:

இந்த மனிதர்களுடன் எனக்குள்ள பிணக்குகளை இணக்கிக்கொள்ளுமாறு திரு. விஜயவர்த்தனா என் லிடம் ஒருநாள் வினயமாகக் கூறினார். அவர் மிகுந்த நல்லெண்ணத்துடன் தான் கூறினார். நான் பணிவுடன் மறுத்துவிட்டேன். இந்த வகை மனிதர்களை மறப்பது மில்லை; மன்னிப்பதுமில்லை. அது மகாபாவம். இந்நாட்டின் இளந்தமிழ்த் தலைமுறைக்கு ஒரு சேதியை இடித்துரைப்பேன். எதிரிகள் பகிரங்கமானவர்கள். அவர்களை இனங்கண்டுகொள்வது எளிது. அவர்களைக் களத்திலே எதிரெதிரே சந்தித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் நீரிலும் நெருப்பிலும் வாழத் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்களே சில நீசர்கள். இவர்கள் பயங்கரமானவர்கள். இந்த வகையினரைப்பற்றி மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். இந்த விலாங்கு விஷம் தமிழ்ச் சமூகத்தின் இரத்தத்தில் கலக்குமானால், அது நீசர்களைக்கொண்ட ஓர் இனமாக உருக்குலைந்துவிடும். எதிரிகளுடன் பேரம்

பேசுவதுகூடச் சில சூழ்நிலைகளில் ஏற்றதாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்த நீசர்களுடன் சமாதான சகவாழ்வுக்கு என்றுமே சம்மதியாதீர்கள். சாகும்வரை இந்த வர்க்கத்துடன் சமர் செய்துகொண்டே இருங்கள் ஏனாகில், இந்த வர்க்கத்தைச் சாகடிப்பதிலேதான் உங்கள் வாழ்வு தங்கியுள்ளது. இவர்களை அடையாளம் காண்பது மிகவும் கடினமானது. பாற்படு நெய்யெனப் பரவலாகப் பதுங்கியிருப்பார்கள். பகுத்துப் பார்த்தால் நெய்யிருக்காது, அங்கே பொய்தான் இருக்கும். உதிரத்தில் உதிரமாகவே உறவாடி உயிரைக் குடிப்பார்கள். எனவே, விழிப்பாயிருங்கள்.

(23) இளந்தமிழர்

யாழ்ப்பாணம் பரி. யோவான் கல்லூரிக்கென தனித் துவமான சிறந்த பாரம்பரியம் உண்டு. இக்கல்லூரியில் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததை பெரும்பேரூக்கக் கருதுகிறேன். இன்றும் கூட இக்கல்லூரியை கடந்து செல்லும்போது ஏதோ தேவாலயத்தைத் தாண்டிச் செல்வது போன்ற பயபத்தியான உணர்வு ஏற்படுவதுண்டு. இக்கல்லூரிக்குப் புகழ் சேர்த்தவர்களுள் அதன் பழைய மாணவர்களான தந்தை செல்வா, டொக்டர் நாகநாதன் ஆகியோரும் அடங்குவர். அவர்களால் கல்லூரிக்குப் பெருமை. அவர்கள் பயின்ற கல்லூரியில் பயின்றேன் என்ற பெருமை எனக்கு. 1964ல் கல்லூரி அதிபர் வண. ஜே. ரி. அருளானந்தம் அவர்கள் மறைவையொட்டி தினகரன் ஏட்டில் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அக்கட்டுரையில் டொக்டர், தந்தை செல்வா ஆகியோர் கல்லூரிக்குப் புகழ் சேர்த்தமை பற்றியும் எழுதியுள்ளேன்.

பழைய மாணவர்:

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பாக யாழ்ப்பாணம் பரி. யோவான் கல்லூரியின் ஆண்டுச் சஞ்சிகையொன்றைக் கண்டேன். எவ்வாண்டினது என்று நினைவில்லை. 1949ஆம் ஆண்டினதாக இருக்கலாம். அதனைத் திறந்தவுடன் உள்ளே யிருந்த புகைப்படங்கள் உணர்ச்சியைத் தொடுவதாய் அமைந்திருந்தன. கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களான டொக்டர் நாகநாதன், தந்தை செல்வா, திரு. சி. சுந்தரலிங்கம் (அடங்காத் தமிழர்) ஆகிய இவர்கள் செனேற்றராகவும் (டொக்டர்) நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டதை பாராட்டிப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டது பரி. யோவான் கல்லூரி. தந்தை

செல்வா இளமைக்கோலத்தில் கியூ. சி. பட்டத்திற்குரிய 'விக்' (Wig) அணிந்து வெகு அழகாகக் காட்சியளித்தார். டொக்டரும் இளம்முறுக்குடன் எடுப்பாக இருந்தார்.

அச்சஞ்சிகையை நான் மிகவும் பாதுகாத்து வைத்திருந்தேன். யாழ்ப்பாணம் இரண்டாம் குறுக்குத்தெருவில் தமிழரசுக்கட்சி அலுவலகத்தில் 'இளந்தமிழர்' இயக்கத்துக்கென டொக்டர் ஓர் அறையை ஒதுக்கித் தந்திருந்தார். அப்போது அவர் கட்சியின் பொதுச்செயலாளராயிருந்தார். அந்த அறையில் எனது மேசை லாச்சியில் அதனைப் பக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். வேறு யாரோ அதில் காதல்கொண்டார்கள் போலும்; தவறி விட்டது.

நாற்றுமேடை:

'இளந்தமிழர்' இயக்கத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். 1959-60 ஆண்டுக் கட்டத்தில் இனையதலைமுறையினரில் பலர் இடதுசாரி இயக்கங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு வந்தனர். அதனைத் தடுப்பதற்கும் இளந்தமிழர்களுக்கு அரசியல் உணர்வை ஊட்டுதற்கும் தமிழரசு அணிக்கு ஒரு நாற்றுமேடையாகவும் இளந்தமிழர் இயக்கத்தை நிறுவினோம். இதற்குப் பெயர்கூட்டியவர் அண்ணன் அமிர்தலிங்கம். இனைய தலைமுறையைத் தட்டிக் கொடுத்து அவர்களது தலைமையை உருவாக்குவதில் அமிர் அண்ணனும் டொக்டரும் அக்கறைகாட்டினர். கல்லூரிகள் பலவற்றிற்கும் சென்று மாணவர்களைச் சந்தித்து இயக்கக் கிளைகள் பலவற்றை நிறுவினோம். இவற்றுள் காங்கேசன்துறைக் கிளை இன்றும் செயல்படுவதாக அறிந்து மகிழ்ந்தேன். இயக்கம் நடாத்திய அரசியல் விளக்க வகுப்புகளுக்கு இளைஞர்கள் ஆர்வத்துடன் வந்தனர்.

பக்கபலம்:

துடிப்புள்ள பல இளைஞர்கள் இந்த இயக்கத்தில் முழுநேரம் பங்காற்றினர். நாம் நடாத்திய அரசியல் வகுப்புகள் அத்தனையிலும் டொக்டரும் அமிர் அண்ணனும் விளக்கவுரை நிகழ்த்தினர். இவ்வகுப்புகளுக்கென நாவலர் பாடசாலையைத் தந்துதவியவர் டொக்டரின் நெருங்கிய நண்பரான 'எம். ஏ.' முத்துக்குமாரு அவர்கள். இளையதலைமுறைக்கும் மூத்தவர்களுக்குமிடையில் கட்சி மட்டத்தில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின்போது அண்ணனும் டொக்டரும் இளைய தலைமுறையினரின் பக்கமே நின்றனர்.

நிகழ்ச்சியொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதாகக் கூறப்படும் பெப்புரவரி 4ஆம் தேதியை வழக்கம்போல துக்கதினமாக அனுட்டிப்பதை இளந்தமிழர் இயக்கம் பொறுப்பேற்று வெற்றிகரமாக நடாத்திற்று. அன்று பிற்பகல் யாழ். முற்றவெளி மைதானத்தில் நடைபெறும் கூட்டத்தை யார் நடாத்துவது என்பதில் பிணக்கு ஏழுந்தது. நாங்கள் ஏற்கனவே கூட்டத்தை நடாத்துவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டோம். இளைஞர்கள் செய்துள்ள ஒழுங்குகளில் குறுக்கிட வேண்டாமென கட்சி அலுவலகத்திற்கு டொக்டர் தடையாணை இட்டிருந்தார். மூத்தவர்களின் கெடுபிடி தளரவில்லை. இது விடயமாக மூத்தவர் ஒருவருடன் நாங்கள் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவேளையில் தற்செயலாக அலுவலகத்திற்கு வந்த அண்ணன் அமிர்தலிங்கம் ஓர் அதட்டலுடன் அவர்களின் சலசலப்பை அடக்கிவிட்டார். அன்றைய மாபெரும் கூட்டத்திற்கு நான் தலைமைதாங்கியது அபூர்வமானதே. டொக்டர், அமிர் அண்ணன் உட்பட தலைவர்கள் அனைவரும் பிடிப்புடன் கலந்து கூட்டத்தை வெற்றிகரமாக

நடாத்த உதவினர். அக்கூட்டம் பற்றிய டொக்டரின் விமர்சனம்: 'Well done, my boy' என்பது.

துர்ப்பாக்கியம்:

அன்றைய இளந்தமிழர் இயக்க நண்பர்கள் இன்று ஏற்ற இறக்கங்களுடன், வாழ்வின் வெவ்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஏறக்குறைய அனைவருமே எமது அணியின் ஆதரவாளர்களாக இன்றும் உழைப்பது மகிழ்ச்சிக்கூரியது. எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் போன்ற சிறந்த படைப்பாளிகள் இளந்தமிழர் இயக்கப்பண்ணையிலே பயிரானவர்களே. இவர்களை அன்று கண்டெடுத்ததுபற்றி பெரிதும் மகிழ்ந்திருந்தேன். இயக்கம் சிதைந்ததுடன் நண்பர் யோகநாதன் உட்பட அரிய நண்பர்கள் சிலர் வேறு அரசியல் அணிக்குச் சென்றுவிட்டமை துர்ப்பாக்கியமே.

இளமைக்கால அரசியல் ஈடுபாடுகள் பிஞ்சில் பழுப்பதற்கும் போலிப் பிரமைகளை வளர்ப்பதற்கும் அனுகூலமானவை. முனைப்பான செயல்களும் 'முந்திரிக்கொட்டைச்' சிந்தனைகளும், அதிகப் பிரசங்கித்தனமும் இந்தப் பிரமையிலே பிறப்பன. என் இளமை அரசியலில் இத்தகைய மனமயக்கங்களை சிருட்டிக்கும் பல சூழ்நிலைகளில் சிக்கியிருக்கிறேன். அந்த அனுபவங்கள் என்னைப்பார்த்து இன்று நையாண்டி செய்கின்றன.

போலிப் பிரமை:

உதாரணமாக, 1961 அறப்போரைத் தொடர்ந்து தலைவர்கள் கைதாகி பனுகொடை இராணுவ முகாமில் காவலில் வைக்கப்பட்டதைக் கூறியிருந்தேன். மூன்றாம் நாள் தான் நான் கைதானேன். பலாவி விமானத்தளத்திற்கு பொலிஸ் ஜீப்பில் இட்டுச் சென்றனர். காங்கேசன்துறை வாடிவீட்டில் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இரணசிங்கரா

என்பான் (1960ல் முல்லைத்தீவில் எமது தேர்தல்கூட்டத்தில் தகராறு செய்த இவனை அறிவேன்) என்பிடரியில் இரண்டு போட்டதுகூட எனக்கு உறைக்கவில்லை. வழியில் ஆங்காங்கே தெரிந்த கட்சி முகங்கள் எனக்கு வீரமரியாதை செய்தது எனக்கு வெகுவாக இனித்தது. விமானத்தளத்தில் என்னை ஒரு புரட்சிக்காரனாக மதித்து விசேட பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. சிறுநீர் கழிப்பதற்கு என்னை உள்ளே விட்டுவிட்டு துவக்கையும் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு பொலிஸ்காரன் வெளியே நின்ற காட்சி—தனி விமானத்தில் என்னை ராஜமரியாதையுடன் அமரவைத்து சுற்றிலும் படைவீரர் சூழ்ந்துநின்ற காட்சி—இடையில் எந்திரம் பழுதடைந்து வவுனியா தற்காலிக தளத்தில் விமானத்தை இறக்கியபோது படைவீரர்களின் பரபரப்பு—இரத்துமலானையில் விமானம் இறங்கியபோது விமானத்தைச் சுற்றிவளைத்துப் போடப்பட்ட பொலிஸ் காவல்—இன்றோரன்ன அமர்க்களங்கள் எனக்காகத்தான் என்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை. ஏன், பாவம் பொலிசாரே என் ‘பொலிவை’க் கண்டு மிகவும் ஏமாந்துவிட்டார்களே. விமான நிலையத்தில் என்னைப் பொறுப்பேற்ற இன்ஸ்பெக்டர் ஜீப்பில் ஏற்றிய போது வாய்விட்டு முணு முணுத்தார்: I don't know why they wanted so much of fuss” என்றார். இத்தகைய ஆர்ப்பாட்டங்களில் நான் மயங்கியதுண்டு. எனது பரிமாணங்கள் பத்துமடங்கு வளர்ந்துள்ளதாக ஒரு பிரமை. இத்தகைய சில்லறை அனுபவங்களால் தமிழ் அரசியலில் எனது ஆளுமையின் தாக்கம் பற்றி மலிவான கணக்குகளைப்போட்டுக்கொண்டேன்.

அசட்டையினால் . . .

அரசின் முட்டாள்தனம் வேறு என் மூடக் கற்பனைகளை இரட்டிப்பாக்கிற்று. கைதாகிய முக்கிய பிரமுகர்களை (திரு. சி. கதிரவேலுப்பிள்ளை, திரு. சு. நடராசா

உட்பட) படிப்படியாக விடுதலைசெய்த அரசு, முக்கிய தலைவர்களுடன் சாமானியன் என்னை மட்டுமே கடைசிக் கட்டம்வரை தொடர்ந்து காவலில் வைத்தது. கட்சி செனேற்றர் திரு. ஜி. நல்லையா வேறு என்னை விடுதலை செய்யும்படிகோரி செனேற் சபையில் குரல் எழுப்பி யிருந்தார். இதன் பின்னர் சின்னாட்களில் நான் விடுதலை பெற்றேன். அரசு, வெறும் அசட்டையினால்போலும், எனக்குத் தந்த முக்கியத்துவம், கட்சி யந்திரத்தில் நான் ஒரு காத்திரமான அச்சாணி என்றொரு அசட்டு எண்ணத்தை எனக்கு அருட்டிற்று.

பேருண்மை:

என் மனம் பக்குவப்படத் தொடங்கவும் என் முனைப்பும் முறுக்குகளும் தளரத் தலைப்பட்டன. என்கற்பனைப் பரிமாணங்கள் சுருங்கின. 'முந்திரிக்கொட்டைத்' தனம்தான் அரசியலில் வெற்றியையும் விருதையும் தேடித்தரும் என்பதை அறிவேன். எனினும், வெற்றியும் விருதும்தாம் பிறவிப்பயன்களல்ல என்ற பேருண்மை புலனாயிற்று. இதனால் சற்று அடக்க ஒடுக்கமாக நடக்கத் தலைப்பட்டு டொக்டரின் ஆத்திரத்திற்கு அடிக்கடி ஆளானேன். அத்துமீறி அடியெடுத்துவைத்தும் முண்டியிடித்துக்கொண்டு முன்சென்றுமே பழக்கப்பட்டவர் அவர். இவன் இப்படி 'உதவாக்கரை' ஆகிவிட்டானே என்று என்னை நொந்துகொண்டார். ஒரு நாள் நன்றாக வைதும்விட்டார். நடந்ததைக் கூறவா?

(24) தந்தை மகற்காற்றும்...

வண. பிதா பாலசூரியா சென். ஜோசப் கல்லூரியில் ஒரு கருத்தரங்கு வட்டத்தை நடாத்திவந்தார். 1970 தேர்தலுக்கு முன்பாக என்று நினைக்கிறேன். பொதுத் தேர்தலில் ஒவ்வொரு கட்சியினதும் கொள்கைகளை விளக்கும் உரைகளை அவ்வக்கட்சிப் பிரமுகர்களைக் கொண்டு வெவ்வேறு தேதிகளில் நிகழ்த்துவித்தார். தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியுட்பட அத்தனை கட்சித் தலைவர்களும் உரை நிகழ்த்தியிருந்தனர். தமிழ் காங்கிரசின் சார்பில் திரு. மு. சிவசிதம்பரம் பேசியதாக நினைவு. தமிழரசுக்கட்சியின் சார்பில் பேசும்படி டொக்டர் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் தேர்தல் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த டொக்டரால் குறித்த தேதிகளில் குறித்தபடி பங்குகொள்ள முடியவில்லை. உரையாற்றவேண்டியது கொழும்பிலாதலால் கட்சித் தலைவர்களுள் ஏனையோருக்கும் அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. கொழும்பிலிருந்த பிரமுகர்களில் அதற்குப் பொருத்தமானவர்—ஆங்கிலத்தில் பேசுவல்லார்—ஒருவரே இருந்தார்.

உதவாக்கரை:

குறித்த பிரமுகர் விடயத்திலும் ஒரு பிரச்சனை இருந்தது. 1965 தேர்தல் சமயத்தில் அவர் பிரச்சினைக்குரிய விதத்தில் பேசி பத்திரிகைகளின் புரளிக்கு இடம் அளித்து கட்சியை இக்கட்டுக்குள் மாட்டி விட்டார். தேர்தல் சமயத்தில் விஷப்பரீட்சைகளை நடாத்த விரும்பவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் டொக்டர் என்னைச் சென்று உரையாற்றுமாறு கூறினார். நான் முதலில் 'ஜோக்' அடிக்கிறார் என்றே நினைத்

தேன். பின்னர் டொக்டர் வற்புறுத்தவும் நான் வெல வெலத்துப் போனேன். என் குரல்வளையைப் பிடித்து ஒப்புக்கொள்ளவைத்துவிட்டார். நாள் நெருங்கவும் என் நாடி ஒடுங்கத் தலைப்பட்டுவிட்டது. திரு. பெர்னாட் சொய்சா, திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனா போன்ற பெரும் புள்ளிகள் பேசிய அரங்கில் நான் பேசுவதாவது என்ற தயக்கமும், ஜாம்பவான்கள் பேசிய சபையில் ஆங்கிலத்தில் என்னை சமாளிக்கமுடியுமா என்ற அங்கலாய்ப்பும் என்னைக் குழம்பவைத்துவிட்டன. இந்த வேதனையிலிருந்து என்னை விலக்குமாறு டொக்டரின் நூலைக் கட்டிப்பிடித்தேன். “கடைசி நேரத்தில் என்னை கைவிட்டுவிட்டாயே” என்று காய்ந்துகொண்டார். “இனையதலைமுறைக்கு நீ ஓர் உதாரணம் என்று நினைத்தேன். நீ ஒரு உதவாக்கரை” என்று கோபத்துடன் பொரிந்துதள்ளினார். நான் தலையைச் சொறிந்து கொண்டேன்.

சங்கடம்:

1965—70 யூ. என். பி. ஆட்சியின்போது அமைக்கப்பட்ட உயர்கல்வி ஆணைக்குழு உயர்கல்விச் சீரமைப்புப்பற்றி ஆலோசனைகளை கோரியிருந்தது. தமிழ் மக்களின் உயர்கல்வித் தேவைகள்பற்றி (தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் அமைப்பது உட்பட) டொக்டர் ஆணைக்குழுவுக்கு தனிப்பட்ட விதப்புரைகளை அனுப்பியிருந்தார். இவற்றைவிட கட்சியும் பொதுப்பட அனுப்பியிருந்தது. டொக்டரின் விதப்புரைகள்பற்றி நேர்முக விளக்கத்திற்கு அவரை அழைத்திருந்தனர். தமது குழுவில் என்னையும் ஒருவராக வருமாறு அழைத்தார் “சூட்டுக் கோட்டுடன்” வருமாறு வேறு கூறியிருந்தார். என்பாடு சங்கடமாகிவிட்டது. உயர்கல்விப்பற்றி உரையாடுவதற்கு என் யோக்கியதை என்னவென்று தலைமயிரைப் பிய்த்துக்கொண்டேன். வர இயலாமையை, அவரிடம் நானே நேரடியாகச் சிக்காமல், வேறொரு

தண்பர் மூலம் கூறி அனுப்பிவிட்டேன். டொக்டர்
ருக்கோ என்மீது பலத்த கோபம்.

அதனையடுத்து அவருக்கு ஒளித்துத் திரிந்தேன்.
ஒருநாள் தற்செயலாக பெரியவர் வீட்டில் அவரைக்
கண்டபோது பின்வாங்கி மறைய முயன்றேன். எட்டிக்
கையில் பிடித்துக்கொண்டார். “என்னுடன் இனிமேல்
பேசாதே. நீ ஒரு உதவாக்கரை” என்றார் கோபமாக.
நான் ஒருவாறு தாஜாபண்ணிச் சமாதானப்படுத்தி
விட்டேன். என் கெஞ்சல் தாங்கமுடியாது. “சரி.....
சரி... ஒரு மனத்தாங்கலும் இல்லை” (Alright... Alright...
No hard feelings) என்றார்.

கட்டாக்காலி:

பல்லாண்டுகளுக்கூ முன் — 1962 என நினைவு — ஒரு
நாள் பம்பலப்பிட்டியில் காலி வீதிக்கு நடவே அமைந்
துள்ள திட்டின்வழியே நடந்து சென்றுகொண்டிருக்
கிறேன். கட்டாக்காலிக் காளை போன்று கொழும்பு வீதி
யெங்கணும் மேய்ந்துகொண்டிருந்த நாட்கள் அவை.
பிற்பகல் 2 மணியிருக்கலாம். பழைய காக்கிக் காற்
சட்டையொன்றின் மேலே நைந்து நலிந்துபோன ‘புஷ்
சேட்’ வியர்வையில் தெப்பமாக நனைந்துபோயிருக்
கிறது. வாரப்படாத தலைமயிர் ‘திலிப்குமார்’ பாணியில்
விடுகாலியாக நெற்றியில் பெரும் பாகத்தை வேய்ந்து
கொண்டிருக்கிறது. வாரறுந்த செருப்பு ஒரு சோடி என்
கால்விரல்களின் இணைப்புகளே தஞ்சமாக என் திருவடி
களைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறது. வியர்வையைத்
துடைப்பதற்குக் காற்சட்டைப் பையுள் கையைச்
செலுத்துகிறேன், அங்கு கைக்குட்டை இல்லை. முக
வாய்க்கட்டையை இங்குமங்கும் அசைத்துத் தோள்
மூட்டுச் சட்டையின் இருமருங்கிலும் துடைத்துக்
கொள்கிறேன்.

சங்கடம்:

‘டேய் தம்மி!’ குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிறேன். டொக்டர்தான். காரைத் திட்டின் ஓரத்திலிருந்து தெருவின் ஓரத்திற்கு நகர்த்தி நிறுத்துகிறார். ‘ஏறடா...விரைவாக...உம்...’ என்கிறார். ‘எங்கே போகிறீர்கள்?’ என்கிறேன். ‘கேள்வி கேட்காதே...உடனே ஏறு. என் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படி’ (Obey my order) என்கிறார் இராணுவ மிடுக்குடன். எனக்கு வேறென்ன வேலை? ஏறிக்கொள்கிறேன். வண்டியில் நான் இருக்கும் அலங்கோல நிலைதான் எனக்குக் கொஞ்சம் சங்கடமாக இருக்கிறது. இருப்பினும் என்ன? வண்டியுள்ளதானே இருக்கிறேன். எவர் கவனிக்கப்போகிறார்? என்றோர் ஆறுதல். வண்டி நாடாளுமன்றம் நோக்கிச் செல்கிறது. ‘வா...ஏதாவது குடித்துவிட்டுப்போவோம்’ என்கிறார். அன்று நாடாளுமன்றக் கூட்டம் இல்லை என்ற தைரியத்திலும் மறுத்தால் ஏச்சு விழுமே என்ற அச்சத்தாலும் எனது ‘தோற்றப்பொலிவை’ சுற்றுமுற்றும் அடிக்கடி பார்த்தவாறே நாணிக்கோணிப் பின்தொடர்கிறேன் சிற்றுண்டிச்சாலையினுள் நுழைகிறோம். அங்கே...

அலங்கோலம்:

அங்கே டொக்டர் என். எம். பெரேரா, திரு. வெஸ்லி குணவர்த்தனா, திரு. பெர்னாட் சொய்சா, திரு. கெனமன் இவர்கள் ஒரு உணவுமேசையை சுற்றியிருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள், டொக்டரைக் கண்டதும் முகமன் கூறி வரவேற்கின்றனர். எனக்குத் திகைப்பாகி விட்டது. என் ‘தோற்றப்பொலிவை’ மீண்டும் தரிசித்துக்கொண்டே ஒதுங்கி நிற்க முனைகிறேன். டொக்டரோ நேரே சென்று அவர்களுடன் அமர்ந்துகொண்டே, ஆறுவது கதிரையொன்றையும் அந்தக் கூட்டத்திற்குள் இழுத்துத் திணித்து அதில் அமர்வதற்கு என்னையும்

அழைக்கிறார். அதுமட்டுமல்ல, அவர்களுக்கும் என்னை இனைய தலைமுறையின் தலைவனாக வேறு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார். டொக்டர் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது எனக்கு; அவர்கள் என்னுடன் கைகுலுக்கத் தம் கையை நீட்டிய போது நான் அடியோடு குழம்பிவிட்டேன்.

அனுபவம் :

இன்றும் கூட நாலு பெரியவர்கள் மத்தியில் சிக்கி விட்டால் நான். மிகவும் சங்கடப்படுவதுண்டு. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பு—அதிலும், அந்த அலங்கோல நிலையில்—நானுற்ற அனுபவம் சொல்லுந்தரத்ததன்று. டொக்டரைச் சபித்துக்கொண்டேன் நான். இப்படி என்னை மனிதர் காட்டிக்கொடுப்பார் என்று நான்கனவிலும் கருதவில்லை. இந்த இலட்சணத்தில், தாம் 'அரசியலமைப்பு மரபுகள்' பற்றி (Constitutional conventions) நூலொன்று எழுத இருப்பதாகக் கூறிய டொக்டர் பெரேரா அதுபற்றிச் சிலாகித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். மரியாதைப்பான்மையில் என்னையும் அவ்வுரையாடலில் ஈடுபடுத்தி—என்னை நோக்கியும் பேசினார். இது என் இக்கட்டான நிலையை இரட்டிப்பாக்கிற்று. ஒருவாறு உரையாடல் முடிந்து அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர். தனியே நின்ற டொக்டரிடம் என் அவமான உணர்வுகளையெல்லாம் கூறி அந்தக்கோலத்தில் என்னை அங்கு இட்டுவந்த பொல்லாதனத்தையும் சுட்டிக்காட்டினேன். மனிதரோ, "தமிழர்கள் இப்படித்தான். சிங்களவனைக் கண்டு பயந்து பயந்து சாகிறான்... நாங்கள் ஒரு பெரும் இனத்தவர் என்று நினைப்பதில்லை. எப்பவும் (அடங்கி நுடங்கி கோணிக்காட்டி) இப்படித்தான்... சிங்களவனுக்கு முன்னால் நாங்கள் நிமிர்ந்து நிற்கவேணும். நாங்கள் எவனுக்கும் தலைவணங்கோம்... உனது மனப்பான்மையை எண்ணி நான் வெட்கப்படுகிறேன்" என்று ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பொரிந்து

தள்ளினார். அங்கிருந்த சிற்றுண்டிச்சாலை ஏவலர் என்ன நினைத்துக்கொண்டனரோ; மிகவும் சுறுசுறுப்பாக குளிர் பானம் பரிமாறினர். “உன் பயம் தெளியட்டும்—நிறையக் குடியடா” என்றும் டொக்டர் கூறினார்.

மகனுடன் . . .

எனது வெளித்தோற்ற அலங்கோலம் என்னை உறுத்திய அளவுக்கு டொக்டரை உறுத்தவில்லை என்பதையும், எனது தர்மசங்கடத்தை அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன். பேசிப் பயனில்லை என நிறுத்திக்கொண்டேன். எனவே அவர் வண்டி அங்கிருந்து சென்ற சபைக்குச் சென்ற போது நான் எனது ‘தோற்றப்பொலிவை’த் தரிசித்துக் கொண்டேனாயினும் ‘எங்கே? எதற்கு?’ என்று எதுவும் கேட்டேனில்லை. அன்று அங்கு திரு. சரத் விஜயசிங்கா என்பார் சென்ற சபைத் தலைவராக உறுதிமொழி எடுத்ததாக நினைவு. அங்கிருந்த சபை அலுவலர் ஒருவரிடம் பார்வையாளர் கூடத்திற்குச் செல்வதற்கான இரு சீட்டுகளைப் பெற்றுவருமாறு கூறிவிட்டு டொக்டர் என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். என்னை அவர் மகனே! (Sonny) என அடிக்கடி விளித்துப் பேசிய தற்கு நேரான கருத்தேற்றிய அலுவலர், மீட்டுவந்து டொக்டரிடம் பின்வருமாறு கேட்டார். “நீங்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராதலால் விசேட விருந்தினர் ‘கலரி’க்குச் செல்லலாம். அங்கு செல்ல விரும்புகிறீர்களா அல்லது உங்கள் மகனுடன் அமர விரும்புகிறீர்களா?” என்றார்.

அலுவலரின் தவறான விளக்கத்தைச் சுவைத்துக் கொண்ட டொக்டர் முறுவலித்தவாறே ‘நான் என் மகனுடனிருக்க விரும்புகிறேன்’ (I would like to be with my son) என்றார். நான் இருந்த அலங்கோல நிலையில், என்னை தத்து எடுப்பதற்கு ஓடுங்காத உளவளம்

வேண்டும். அதை டொக்டரிடம் மட்டுமே கண்டேன். புழுதியை வியர்வையில் குழைத்துப் பூசிக்கொண்டிருந்த கரிகாலனை டொக்டர் கண்டாரில்லை. போலிப் பிரமைகளால் தடுமாறாத அவரின் திருஷ்டியிலே புறத்தோற்றங்கள் புலனாகவில்லை. அவரது மதிப்பீட்டுணர்வு (Sense of values) உயர்வானது; வேரூனது. அவரது மதிப்பீட்டிலே, கனதனவான்களல்ல, கட்சித் தொண்டர்களே உயர்வானவர்கள்; கணிப்பானவர்கள்.

யதார்த்தம்:

கனதனவான்கள் பலர் டொக்டரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் வேளைகளிலும், அந்தக் கூட்டத்தின் ஓரத்திலே தயங்கிநிற்கும் என்னை எதிர்கொண்டழைத்து, தம்பக்கத்தில் அமர்த்தி, அனைவருக்கும் ஆடம்பரமாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர் அவர். ஆர்த்தசபைகளிலும் அரசியல் அரங்குகளிலும் என்னை முன்னுக்கு உந்தித்தள்ளி தாம் பின்னுக்கிருந்து பெருமைப்பட்டவர். வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலே நான் பின்வாங்கிய வேளைகளிலெல்லாம் முனைப்புடன் என்னை முன்னே தள்ளி தம்மை முட்டுக்கொடுத்தவர். வள்ளுவன் ஒரு யதார்த்தவாதி. சரியாகச் சொன்னானே:

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.”

தொண்டர்தம் பெருமை:

டொக்டர் குலப்பெருமையும் குடும்பப்பெருமையும் பெற்றவர் — பலவீனன் அல்லன் — இவரிடம் அறிமுகக்கடிதங்கள் கொடுத்து ஆட்களை அனுப்பிவைப்போர் பலரை அறிவேன். இவர்கள் அந்தஸ்துமிக்கோரல்ல — அன்றாடங்காய்ச்சிகளே. அவர்களின் ஒரே மூலதனம் அவர்கள் கடைந்தெடுத்த கட்சித் தொண்டர்கள்

என்பதே. அதிலும், குதலைத்தமிழ் மட்டுமே அறிந்த டொக்டர், கொச்சைத் தமிழில் தப்பும் தவறுமாக வரும் கடிதங்களை அனுபவித்து வாசிக்கும் அழகே தனி அழகு.

அச்சாணிகள்:

இந்நாட்டின் அரசியற் கட்சிகளின் வரலாற்றிலே தன்னலம் மறுத்த இலட்சிய வெறியரான இளைஞர் பட்டாளத்தைக் கட்டியாளும் ஒரே இயக்கம் இன்றும் தமிழரசுக்கட்பியே. இயக்கத்தின் அச்சாணியான இவ்விளைஞர்கள் அரசியற் போராட்ட மரபுகளுக்கேற்ப இயல்பாகவே குச்சு வீட்டுக் குடிமக்களே. தத்தம் வீடுகளில் எழுகின்ற வேதனைக் குரல்களையும் விம்மலொலிகளையும் புறக்கணித்துவிட்டு, அன்றாட வாழ்க்கைப் போரின் வடுக்களைத் தாங்கிக்கொண்டே தமிழினத்தின் இடும்பை தீர்க்க எழுந்தோடி வந்தவர்கள்— எத்தனையோ சுகங்களை இழந்தவர்கள். தமிழினம் என்றோ ஒருநாள் அரசியல் அறுவடையைத் துய்த்திட வாய்ப்புக் கிடைக்கும் வேளையில் துரைத்தனம் செலுத்திட யோக்கியதை படைத்தவர்களும் இவர்களே. இந்த உண்மைகளை டொக்டர் மறந்தாரில்லை. இதனால் கனதனவான்களை நிராகரித்துவிட்டு இக்கர்மவீரர்களை மதித்தார்.

(25) மெழுகுவர்த்தி

அடிமை வாழ்வு என்ற அந்தகாரத்திலே திசை தெரியாது தடுமாறிக்கொண்டிருந்தது சமுத்தமிழினம். இந்த இனத்தின்மீது கப்பியிருந்த காரிருளைப் போக்கும் ஒளிவிளக்காக வெளிச்சத்தை உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது ஒரு மெழுகுவர்த்தி. அதன் பயன்பாடு மகத்தானது. அது ஓர் அற்புதவிளக்கு—திராவிட சமுதாயத்திற்குத் திசைகாட்டிய தீபஸ்தம்பம். வழிகெட்ட தமிழனுக்கு ஒளிகாட்டிய அந்த மெழுகுவர்த்தி இனத்தின் இருளைப் போக்குதற்காக—நலிவை நீக்குதற்காக எரிந்து எரிந்து உருகிக்கொண்டே வந்தது. இறுதியில் ஒருநாள் ஒன்றுமற்றுப் போய்விட்டது. தன்னைத்தானே அழித்துக்கொண்டது. சுதந்திரபூமிக்கு இட்டுச்செல்லும் சுரங்கப்பாதையின் தெருவிளக்காக சுடரொளி தந்துகொண்டிருந்த மெழுகுவர்த்தி ஒருநாள் திடீரென அணைந்து விட்டது. ஆம், 1971 ஆகஸ்ட் மாதம் 16ஆம் தேதி இரவு 11.27 மணிக்கு நாகநாதன் அமரனாகிவிட்டார்.

பட்டமரம்:

தமிழினத்தின் இலட்சியத்தானையிலே—இரட்சண்ய சேனையிலே — பணிதொடங்கிய காலகட்டத்தில், நாகநாதன் கிளைத்துத் தளிர்ந்துப் பூத்துக் குலுங்கி, மலரும் கணியும், நிழலும் வழங்கி, நின்று நிலைத்த ஒரு திண்ணிய நெடுமரமாக வியாபித்து நின்றான். அந்த நெடுமரம் பணியினால் நாளாந்தம் நைந்து நைந்து, இலையுதிர்ந்தும் வேரறுந்தும், பட்டும் பட்டைவிட்டும் நனிந்துகொண்டே வந்தது. இறுதியில் ஒருநாள் தட

தடவெனச் சாய்ந்து தடாலென்ற பேரிரைச்சலுடன் வீழ்ந்துவிட்டது. வேதனை தாங்காது தமிழ் மக்கள் வெம்பியழுதனர். என்னைக் காணும்போதெல்லாம் "மகனே" என்று வாஞ்சையுடன் வாரியனைத்த எந்தை நின்றதுபோல் நின்றுவிட்டு நெடும்பயணம் போய் விட்டான்.

புத்திமதி:

1956 யூன் மாதம் 5 ஆம். தேதி நாடாளுமன்றத்தில் பண்டாரநாயக்கா அரசினால் தனிச்சிங்களத்தை ஆட்சிமொழியாக்கும் சட்டமூலம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. தலைவர்களும் தொண்டர்களும் காலிமுகத்திடலில் நாடாளுமன்றத்திற்கு எதிரே இத்திட்டத்தை எதிர்த்து அமைதியாகச் சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். தந்தை செல்வா, டொக்டர், அமரர் வன்னியர், அமிர் அண்ணன் உட்பட அனைவரும் வெறிபிடித்த சிங்களக் குண்டர்களின் தாக்குதலுக்கு உள்ளானார்கள். பலர் பலத்த காயமுற்றனர். இங்ஙனம் பலமாக தாக்குண்டவர்களில் டொக்டரும் ஒருவர். தாக்குண்டவர்களுக்கு உதவச்சென்ற அவரது ஆடை கிழித்துக்களையப்பட்ட நிலையில் வெறும் உள்ளங்கியுடன் கால்பேஸ் ஹோட்டலுக்குள் விரைந்தனராம். முதலில் உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்த ஹோட்டல்காரர், அடையாளம் கண்டு கொண்டு பின் அனுமதித்தனராம்.

1958 இனக்கலவரத்தின்போதும் டொக்டரை நோக்கி காதையர்களால் வீசப்பட்ட "பெற்றோல்" குண்டு வெடித்து போத்தல் ஓடு வெட்டிய வடு அவரின் நெற்றியின் ஓரத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது.

கொழும்பில், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நல்ல கணிப்பையும் சிங்களத் தலைவர்களுடன் நல்ல பிணிப்பையும் வளர்த்துக்கொண்டு செல்வாக்குடன் திகழும்.

டொக்டர், 'அவருக்கு அனாவசியமான' அரசியல் சித்தாந்தங்களினால் மேற்படி வன்செயல்களுக்கு இலக்கானதையிட்டு அவரது நெருங்கிய சிங்கள—தமிழ் நண்பர்கள் சிலர் அவருக்குப் 'புத்தி' சொன்னதுண்டு. ஆயினும் டொக்டர் ஒரு புன்முறுவலுடன் அப் 'புத்தி மதிகளை' நிராகரித்துவிட்டார்.

இயல்பு:

நாகநாதனின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, படிப்பு, தொடர்பு ஆகியவை தமிழ் வட்டாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை. தமிழரிமைப் பிரச்சினை தனிப்பட்ட முறையில் அவரைத் தைத்திருக்கமுடியாது. தமிழ் வாழ்வின்றியே வேறு வாழ்வைக் கண்டிருக்கக்கூடியவர் அவர். "மாநில வாழ்வு பெரும் ஆனந்தம்" என ஏழிசை மன்னர் தியாகராச பாகவதரின் எடுப்பிலே இசைத்து இறுமாந்திருக்கக்கூடியவர். அந்தச் சொப்பன வாழ்வின் சொகுசுகளை அவர் அற்புதமாகக் கருதவில்லை. அந்தப் போகவாழ்வை புறக்கணித்துவிட்டு புயலும் போராட்டமும் நிறைந்த தமிழ் அரசியல் வாழ்வில் டொக்டர் நுழைந்தது புதுமையல்ல. அவரின் இயல்பு போராட்ட வாழ்விலே புளகாங்கிதம் கொண்டது.

ஹென்ஸ்மன்:

போராட்ட உணர்ச்சியும் சுதந்திர எழுச்சியும் ஹென்ஸ்மன் குடும்பத்தின் அணிகலன்கள். டொக்டர் தமது ஆங்கிலக் குடும்பப் பெயரான 'ஹென்ஸ்மன்' என்பதை வீசியெறிந்துவிட்டு 'நாகநாதன்' என்ற பெயரைச் சூடிக்கொண்டாராயினும், ஹென்ஸ்மன் ஒரு வரின் இயல்புகளை அவரால் விட்டெறிய முடியவில்லை. சென்னையில் மாணவனாக இருந்தபொழுது வேல்ஸ்

இளவரசர்—வின்சர் கோமகன்—இவர்களின் வருகைக்கு எதிராக மகாத்மா காந்தி நடாத்திய பகிஷ்கரிப்பு இயக்கத்தில் பங்குகொண்டு பொவிசாரிடம் அடிபட்டவர் டொக்டர். கிளர்ச்சி அரசியலில் இந்த ஆர்ப்பாட்டம் டொக்டரின் கன்னிக் களமாகும். இங்கிலாந்தில் படிக்கும்போதே மொரக்கோ முஸ்லிம்களின் உரிமைகளுக்காக கிளர்ச்சி செய்து குண்டடிபட்டவர் அவர். சிங்கப்பூரில் கடற்படைத்தளம் அமைப்பதை எதிர்த்து சர். வின்சன்ட் சேர்ச்சிலுடன் பத்திரிகை வாயிலாக கடிதப்போர் நடாத்தியவர். நொந்து நொடிந்துபோன தம் சொந்த இனத்துக்காக சுதந்திரம் கோரியது புதுமையாகுமா?

அரசியற்பிணி:

தமிழரசுக் கட்சியை நிறுவிய தலைவர்களுள் டொக்டர் கணிப்பானவர். அதனைத் தாங்கிநின்ற தூண்களில் அவர் காத்திரமானவர். தமிழ் மாநிலங்களில் தமிழரசுக் கட்சி வேரூன்றியதும் விழுதுவிட்டதும் ஏதோ தற்செயலான விபத்தினால்; கடின உழைப்பினால், கர்ம வீரத்தினால். அந்த உழைப்பிலே கணிசமான பங்கு டொக்டருடையது. இனத்தின் நோய் தீர்ப்பதற்காக இரவு பகலாக உழைத்த மருத்துவர் அவர்.

முன்பு “ரைம்ஸ் ஒவ் சிலோன்” பத்திரிகையின் கேலிப்படக் கலைஞராக (Cartoonist) பணியாற்றிய வரும் பின்னர் இலண்டன் — அவுஸ்திரேலியா பத்திரிகையுலகில் பிரபலமானவருமான கொலெட் (Collette) என்பார் டொக்டரின் தீவிர அரசியல் பணிகளையும் பேச்சுக்களையும் கேலிப்படங்கள் மூலம் அடிக்கடி களையுடன் விமர்சித்திருந்தார். ஒருமுறை மட்டக்களப்பில் கட்சிக்கூட்டத்தில் பேசிய டொக்டர், தாம் பம்பலப்பட்டியில் தமது ‘டிஸ்பென்சரி’யில் நோயாளிகளை கவனியாமல் விட்டுவிட்டு அங்கு ஓடோடி

வந்தமைக்கு காரணம், தமது நோயாளிகளைவிட தமிழினம் அரசியற்பிணியினால் மோசமான நோயாளியாக இருப்பதே என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். கொலெட்டொக்டரின் பேச்சை கேலிச்சித்திரம் மூலம் விமர்சித்திருந்த நேர்த்தியை பல்லாண்டுகட்குப்பின் பழைய 'ரைம்ஸ்' பத்திரிகையில் கண்டேன்.

நாகலாந்து:

டொக்டர் முனைப்புடன் செயலாற்றிய காலகட்டத்தில், நாகநாதன் என்ற பெயர் தமிழரசுக் கோரிக்கையுடன் இரண்டறக்கலந்திருந்தது. இலங்கையில் கிளர்ச்சி அரசியலுடன் வளர்ச்சிகண்டது நாகநாதனின் பெயர் இந்தியாவில் நாகர்கள் நாகலாந்து தனியரசாக வேண்டுமெனக்கோரி முன்பு தீவிரமாகக் கிளர்ச்சிசெய்து வந்தனர். இந்திய அரசு நாகலாந்தை இந்திய சமஷ்டியின் ஓர் இராச்சியமாக அமைத்தது. இச்செய்தி வெளிவந்த மறுநாள் டொக்டர் நாடாளுமன்றச் சபையினுள் நுழைந்தபோது, சிங்கள உறுப்பினர்கள் டொக்டரின் பெயரை (நண்பர்கள் அவரை "நாகா" என்றே அழைப்பர்) தமிழரசுக் கோரிக்கையுடன் இணைத்து சிலேடையாகக் குரலெழுப்பினர்; "நாகா — லாந்து Naga-land) கிடைத்துவிட்டதே. இனி என்ன?" என்ற தொனியில் அவர்கள் எழுப்பிய குரலுக்கு "நாகலாந்தை அடைந்தே தீருவோம்" என்று பதிலளித்தார் டொக்டர்

எட்டுத்திக்கும். . .

ஈழத் தமிழ் மக்களின் உரிமைக்குரல் வெளியுலகின் செவிகளுக்கு எட்டவேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காட்டிய முதல் மனிதர் டொக்டராவார். வெளியுலகப் பிரச்சாரமும் விடுதலைப்போருக்கு ஓர் அரியசாதனம் என்பதை ஆரம்பத்தில் உணர்ந்தவர் அவரே. இந்த

நோக்குடன் அவர் வெளிநாட்டு நிருபர்களைச் சந்திப்பதற்கென அவர்களுக்கு விருந்துகள் ஏற்பாடு செய்ததை அறிவேன். பல வெளிநாட்டு செய்தி நிறுவனங்களோடு தொடர்பு வைத்திருந்தார். அதற்கான பொலிவும் ஆளுமையும் அவரிடம் இருந்தன. கொழும்புறிகொண்டி மாடியில் பி. ரி. ஐ. நிருபரான திரு. உன்னிகிருஷ்ணன் என்பவர் முன்பு தங்கியிருந்தார். அவரைச் சந்திக்க டொக்டர் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. சிலவேளைகளில் நானும் உடன் சென்றிருக்கிறேன். அத்தகைய சந்திப்புகளை தொடர்ந்து “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்”, “ஹிந்து” போன்ற பத்திரிகைகள் ஈழத் தமிழ் மக்கள் பற்றிய செய்திகளை துலக்கமாக வெளியிட்டிருக்கின்றன.

முதுகெலும்பு:

1956ஆம் ஆண்டு தமிழ்த் தலைநகராம் திருகோணமலையில் திரண்ட தமிழ் மக்கள், அறப்போர் தொடுப்பதற்கு யுத்தப் பிரகடனம் செய்தனர். ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. தமிழர் பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கென அரசுக்கு ஓராண்டு காலக்கெடுகுறித்தனர். பண்டா—செல்வா உடன்படிக்கை (1957) தமிழரசுக் கட்சியின் போர்ப்பிரகடனத்தின் விளைவாக உருவாகியது. தமிழ் மக்களின் உடன்கால அரசியல் வரலாற்றில் தலையாய வாய்ப்புக்களையும் வலுவான காப்புக்களையும் உறுதி செய்திருக்கக்கூடிய மாபெரும் ஏற்பாடு இதுவாகும். தமிழரசுத் தலைவர்கள் தந்தை செல்வா தலைமையில் காலஞ்சென்ற பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவுடன் இரவுபகலாகப் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி அரும்பாடுபட்டு உருவாக்கியது இந்த உடன்படிக்கை. இப்பேச்சுவார்த்தைகளில் இடையறாது பங்கு கொண்டவர் டொக்டர். துர்ப்பாக்கியவசமாக, வடக்கே ஜி. ஜி. யும் தெற்கே, ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன

தலைமையில் யூ. என். பி. யும் (அப்போது ட்டலி அரசியல் நிஷ்டையிலிருந்தார்) செய்த குரோதமான தீவிர எதிர்ப்புப் பிரசாரத்தால் உடன்படிக்கை உருக்குலையத் தொடங்கிற்று. இதில் புதுமை என்னவெனில், ஒரே குட்டையிலூறிய மட்டைகளான இந்த இரு சக்திகளும், திட்டமிட்டு, எதிரும் புதிருமான எதிர்ப்புக்கோஷங்களை எழுப்பின. “தமிழனை சிங்களவனுக்கு விற்று விட்டார்கள்”—இது ஜி. ஜி. ஐயாவின் ஒலி. “சிங்களவனை தமிழனுக்கு விற்றுவிட்டார்கள்”—இது யூ. என். பியின் எதிரொலி. இந்த பின்னணியில் புத்தபிக்குகள் போர்க்கொடி உயர்த்தினர். எதிர்ப்பைக்கண்டு வெலவெலத்த வீரர் பண்டாரநாயக்கா உடன்படிக்கையை ஒருதலைப்பட்சமாகக் கிழித்தெறிந்தார். தமிழ் மக்கள் மீண்டும் ஏமாற்றப்பட்டனர்.

சேதிகேட்டு வேதனையுடனும் விசனத்துடனும் பிரதமர் பண்டாவிடம் விரைந்த டொக்டரிடம், தமது இக்கட்டான நிலையை நாணமின்றி கூறினாராம் பிரதமர். கொதிப்படைந்த டொக்டர் பதட்டமடையாதவர் போல பண்டாவின் முதுகுப்புறச் சட்டைக்குள் தம் கையைவிட்டு தடவிப்பார்க்கிறார். “அங்கு எதைத் தேடுகிறீர்கள்” என்கிறார் பிரதமர். “ஒன்றுமில்லை உங்களுக்கு முதுகெலும்பு இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன்” என்கிறார் டொக்டர். பண்டாவின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

இரும்புத்திரை:

சோசலிசக் கனவுகளை நனவாக்கப் பிறந்தது சோவியத் நாடு. அந்தாட்டை இரும்புத்திரை நாடென்று கூறி, அங்கு நிகழ்ந்த புரட்சியை புரிந்துகொள்வதற்கு வெளியுலகம் தயங்கிநின்ற வேளை. அந்நேரத்தில் இங்கிலாந்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த டொக்டர்

உணர்ச்சிவயத்தவராய் உருஷ்ஷிய நாடு சென்றார். புதியதோர் உலகின் பொலிவைக்கண்டு பூரித்தார். டொக்டர் சென்ற அதே குழுவில் பின்னாள் இந்திய அமைச்சரும் அன்று இங்கிலாந்தில் மாணவராயிருந்த வருமான திரு. வி. கே. கிருஷ்ணமேனனும் சென்றது குறிப்பிடத்தக்கது. டொக்டரின் இடதுசாரி இயல்புகளும் சோசலிச—சமதர்ம சிந்தனைகளும் எனக்கு இதமாயிருந்தன. சமூகநீதிக்காக (Social Justice போராடியவர் அவர்.

தமிழ் மக்களின் அரசியல் விடுதலை, தீவிர சமுதாயப் புரட்சியோடும் பொருளாதாரப் புரட்சியோடும் இணை ஆலிட்டால் அது அர்த்தமற்றதாகிவிடும். எம் மத்தியில் ஏழை எளியவர்களைச் சுரண்டிவாழும் ஒரு வர்க்கத்தின் விரல்கள் இந்த இனத்தின் இதயவீணையிலிருந்து இலட்சிய கீதங்களை மீட்டுவதற்கு யோக்கியதையற்றன.

மேதினம்:

பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே சோசலிசச் சித்தாந்தங்களிலும் வர்க்கக் கிளர்ச்சிகளிலும் பெரிதும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தேன். பெருமிதத்துடன் ஒன்றைக் கூறுவேன். இடதுசாரிக் கட்சிகள் மட்டுமே ஏகபோக உரிமை கொண்டாடிய தொழிலாளர் தினமான மேதினத்தை எமது அணியினரும் கொண்டாடுதற்கு நானும் காலாயிருந்தேன். தமிழரசு வாலிப முன்னணியின் ஆதரவில் 1959 ஆம் ஆண்டு இத்தினம் எம்மால் முதன் முதலில் கொண்டாடப்பட்டது. இளைஞராயிருந்த நான் வாலிப முன்னணி நிருவாகிகளாயிருந்த திரு. ந. அருணாசலம் (கொக்குவில்—தமிழன் பாசறை) திரு. இ. சங்கர் ஆகியோரைத் தூண்டி இடதுசாரிகளின் ஏகபோகத்தை தகர்க்க முயன்றோம். மேதினக்கூட்டம் யாழ்ப்பாணத்தில் இப்போதைய பஸ்நிலையம் அமைந்துள்ள இடத்தில் திரு. அருணாசலம் தலைமையில் நடை

பெற்றது. முதன் நாள் தியேட்டர்களில் இரண்டாம் காட்சியும் முடிந்து ஊரடங்கியபின்னர் — என் வீட்டாரும் உறங்கிய பின்னர் — இரவே வாடி ரவாக அரியாலை நண்பர் எஸ். கே. சண்முகலிங்கத்துடன், நகரின் சுவர்கள், தெருக்கள் எல்லாம் சவரொட்டிகள் ஒட்டிய எனக்கு, மறுநாள் மேதினக் கூட்டத்தில் அடித்தளத்து வர்க்கத்தைப்பற்றி அடித்து முழங்கியது எவ்வளவு தெம்பாகவிருந்தது தெரியுமா? மட்டுநகர் எம். பி. திரு. செ. இராசதுரையும் அன்று பேசியமையால் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. என் நெஞ்சு நிறைந்தது.

பதிலடி:

தொடர்பின்றி தொட்டுவிட்டேன். ஆயினும், அமிர் அண்ணனின் தனி முத்திரை பொறித்த பதிலடியொன்றைக் கூறித்தான் தீரவேண்டும். எமது மேதினக் கூட்டத்தை முறைப்படி மே முதலாம் தேதி நடாத்த முடியவில்லை. எனவே, மே எட்டாம் தேதி நடத்தினோம். எமது தீவிர எதிர்ப்பு அணியாக அன்று இயங்கிய சமசுமாலிகள் நாம் மேதினத்தையிட்டு அக்கறை காட்டுவதைக் கிண்டல் செய்தனர். அதிலும் 8ஆம் தேதி நடாத்துவதையிட்டு “எட்டுக்கு வைக்கிறார்கள்” என்று கேலி செய்தனர். (இந்து மரணச்சடங்குகளில் எட்டாம் நாள் ‘செலவு’ வைப்பது தெரிந்ததே.) அமிர் அண்ணன் அந்தக் கூட்டத்திலேயே பதிலடி கொடுத்தார். “அப்படியானால் மே முதலாம் தேதி நீங்கள் நடாத்தியது மேதினமா அல்லது செத்தவீடா?” என்று கேட்டாரே ஒரு கேள்வி. கூட்டத்தில் ஒரே கைதட்டல்.

முடிவுரை:

டொக்டர் நாகநாதனின் மறைவினால் பேதலித்த என் உணர்வுகளுக்கு நிவாரணமளிக்கவெண்ணி என்

நினைவில் தேங்கிநின்ற நிகழ்வுகளை எழுதத் தலைப்பட்
 டேன். இன்னும் ஓராயிரம் சம்பவங்கள் அவ்வப்போது
 நிமிர்ந்து பார்க்கும். விரிவஞ்சி அவை பற்றி எழுத
 முற்படவில்லை.

கனத்தை மயானத்திலே அமரர் நாகநாதன் படுத்
 துறங்கும் கல்லறை ஒரு தாஜ்மகாலாக இல்லாதிருக்
 கலாம். ஆயினும், அது வெறும் சுட்டிடமல்ல, காவி
 யத்தலைவன் ஒருவன் உறங்கும் கனகமணிப் பெட்டகம்
 அது. இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக் கிளர்ச்
 சியிலே வீரத்துடன் போராடிய வேங்கையொன்று
 அங்கே அமைதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. தன்
 மானச் சிங்கமொன்று தமிழ்மானம் வெல்க எனக்
 கனவு கண்டுகொண்டே அங்கே ஆழத் துயில்கொள்
 கிறது. களம் பல கலக்கிய வேழமொன்று அங்கே
 பவ்வியமாகப் படுத்துப் பள்ளிகொள்கிறது. தூங்கு
 கின்ற தலைவன்—பாவம், ஓய்ந்துவிட்டான்—பாங்காகத்
 தூங்கட்டும். துடிக்கின்ற இனையதலைமுறையினரே! அவன்
 தொட்டெழுதிய காவியத்தை தொடர்ந்து எழுது
 வதற்கு—அவன் சுட்டிக்காட்டிய சுதந்திர பூமியை
 தரிசிப்பதற்கு—ஓடோடி வாரீரோ!

கனத்தை மயானத்திலே அமரர் நாகராதன்
 படுஉதுறக்கும் கல்லறை ஒரு தாஜமகாலாக இல்லா
 திருக்கலாம். ஆயினும், அது வெறும் கட்டிடமல்ல.
 கரவியத்தலைவன் ஒருவன் உறக்கும் கனகமணிப்
 பெட்டகம் அது. இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்கள்
 தலைக் கிளர்ச்சியிலே வீரத்துடன் போராடிய
 வேங்கையொன்று அங்கே அமைந்துள்ளது. தூங்கிக்
 கொண்டிருக்கிறது. உன்மானச் சிந்தையால் தமிழ்
 மானம் வெகுக எனக் கவை கண்டு கொண்ட
 அங்கே அழ்த்தமில்லோள்கிறது. எனம் பல கலை
 வேழமொன்று அங்கே பவவியமாகப் படுபு
 பள்ளிகொள்கிறது. தூங்குகின்ற தலைவன்—பாவம,
 ஓய்ந்தூட்டான்—பாங்காகத் தூங்குகிற தடிக்
 கின்ற இகைய தலைமுறையினரே. தூங்கித் தாட்
 டெழுதிய காவியத்தைத் தொடர்ந்து துவதற்கு
 அவன் சட்டிக்காட்டிய சுதந்திர மானம் தூங்கப்
 தற்கு—உடோடி வாரீரோ!...”